

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΤΗΛ-ΦΑΞ 0105232553, ΤΡΙΤΗ 28 ΜΑΗ 2002, ΑΡ. ΦΥΛ. 383 € 1

ΕΛΛΑΔΑ: ΛΕΠΕΝΙΣΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΛΕΠΕΝ

Οι Έλληνες φαρισαίοι κοίταξαν με περιφρόνηση τη Γαλλία και είπαν: Εμείς δεν έχουμε Λεπέν.

Ο Λεπέν είπε: “Γενικώς στην Ελλάδα είναι δύσκολο να βοηθήσει κανείς στη γέννηση εθνικιστικού κόμματος γιατί είστε όλοι εθνικιστές, συμπεριλαμβανομένων των κομμουνιστών” (συνέντευξη στο Θ. Λάλα, Βήμα, Κυριακή 19 Μάη).

Η τραγωδία για τους Έλληνες φαρισαίους είναι ότι ο γάλλος φασίστας έχει δίκιο. Όλοι οι Έλληνες δεν είναι βέβαια εθνικιστές, αλλά ο εθνικισμός είναι πραγματικά η κυρίαρχη και μάλιστα η συντριπτικά κυρίαρχη πολιτική ιδεολογία σήμερα στην Ελλάδα. Και δεν μιλάμε εδώ για τον εθνικισμό των νεαρών ή των καταπιεσμένων εθνών. Εδώ μιλάμε για τον επιθετικό εθνικισμό, για τον σοβινισμό των πιο σάπιων αστών και ιμπεριαλιστών. Αυτός είναι ο εθνικισμός για τον οποίο μιλάει ο Λεπέν.

Τα τέσσερα λοιπόν κόμματα της ελληνικής Βουλής και άλλα δύο πιο μικρά έξω από αυτήν είναι κόμματα που αναπνέουν με αυτόν τον εθνικισμό, αυτόν προπαγανδίζουν και ζουν από αυτόν. Σε τέτοιες συνθήκες πραγματικά δεν θα είχε νόημα να υπάρξει στη χώρα μας ένα κόμμα ειδικά εθνικιστικό.

Ο γενικευμένος αρρωστημένος εθνικισμός

Πραγματικά σε ποια άλλη χώρα της Ευρώπης δεν θα προκαλούσε ποτέ δημοκρατι-

κή καταγγελία και αντισυμπείρωση το σύνθημα “Η Ελλάδα στους Έλληνες” που σαν “Γαλλία στους Γάλλους” ήταν το βασικό σύνθημα του πατέρα του σύγχρονου αντισυμμιτισμού Drumont και προμετωπίδα της εφημερίδας του *La Libre Parole* στα τέλη του προηγούμενου αιώνα; Ή σε ποια χώρα δεν θα έφερνε ρίγη το σύνθημα “Πρώτα η Ελλάδα” που δεν είναι παρά μια ελαφριά παράφραση του χιτλερικού “Πάνω απ’ όλα η Γερμανία;” (που η πρώτη σημασία του δεν ήταν όπως νομίζουν πολλοί η παγκόσμια κυρίαρχη Γερμανία αλλά ότι “κάθε Γερμανός πρέπει να βάζει πάνω από κάθε τι άλλο τη Γερμανία”).

Όμως τα συνθήματα δείχνουν μόνο μια τάση γιατί σ’ αυτά χωράνε πάντα διαφορετικές ερμηνείες σε διαφορετικές εποχές. Για

παράδειγμα για τον πολύ κόσμο το 1974 το σύνθημα “Η Ελλάδα στους Έλληνες” σήμαινε “Όχι στους Αμερικανούς”, όμως για τον Παπανδρέου και τους σοβινιστές που τον ακολούθησαν διαφθείροντας σταδιακά όλη τη χώρα, σήμαινε ότι και το πρωτότυπο του Drumont.

Εκείνο που είναι αδιάψευστο είναι η πολιτική ιδεολογία που διαποτίζει όσους σήμερα σκέφτονται με αυτούς τους όρους και αυτή η ιδεολογία σήμερα είναι ακροδεξιά. Ότι και να ισχυρίζονται οι κομματάρχες στην κορυφή, όσο και να ορκίζονται στην “ευρωπαϊκή δημοκρατία”, όσα λεφτά και να πληρώνουν στις “ανθρωπιστικές”, “δημοκρατικές”, “ειρηνόφιλες”, “πολυπολιτισμικές” μη

συνέχεια στη σελ. 2

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Βυζαντινές ίντριγκες για να δώσουν εξουσία στο ΣΥΝ (σελ. 3)
- Διπάσματα: μάχη στο Ευρωκοινοβούλιο (σελ. 4)
- Το ΕΚΠ σφηκοφωλιά αντεργατών (σελ. 6)
- Έγινε η κοινή συγκέντρωση για τη ΔΕΗ στο Κερασίι (σελ.7)
- Οι σαμποταριστές φέρνουν τη χρεωκοπία (σελ. 11)
- Νέα προκλητική καταδίκη του Ντεντέ (σελ.15)
- Συμπεράσματα από την Αντιναζιστική συγκέντρωση (σελ. 19)
- “Στέγη Μακεδονικού πολιτισμού”: μια απίστευτη ιστορία (σελ. 21)
- Το ελληνικό βέτο στον ευρωστράτο (σελ. 30)
- Βενεζουέλα (σελ. 32)

ΤΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΕΣ ΤΟΥ ΕΠΙΔΕΞΙΟΥ ΤΡΙΤΟΥ

Άλλος ένας πραγματικά θρόνικος πόλεμος, δηλαδή άδικος και από τις δύο μεριές ξέσπασε και διεξάχθηκε μέσα σε λίγες βδομάδες, ο πόλεμος Ισραήλ - Παλαιστινίων.

Τέτοιος ήταν ο πόλεμος Ιράκ - Δύσης, τέτοιος ο πόλεμος ΝΑΤΟ - Σερβίας, τέτοιος ο πόλεμος ΗΠΑ - Αφγανιστάν.

Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις πρόκειται σε τελική ανάλυση για στρατιωτικές αναμετρήσεις της Δύσης με χώρες του τρίτου κόσμου από τις οποίες ο κερδισμένος ήταν ένας τρίτος, μη άμεσα εμπλεκόμενος στις στρατιωτικές επιχειρήσεις παράγοντας, η Ρωσία.

ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ ΔΥΣΗΣ - ΤΡΙΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Όλες αυτές οι αναμετρήσεις έχουν ένα χαρακτηριστικό που τις διαφοροποιεί από έναν κανονικό πόλεμο: Είναι ελεγχόμενες, δηλαδή εμποδίζονται στο να φτάσουν σε εξόντωση των στρατιωτικών δυνάμεων του ενός πόλου και να τον υποχρεώσουν σε δίχως όρους συνθηκολόγηση. Τις έχουμε ονομάσει στο παρελθόν μισοπολέμους και είναι τέτοιοι και ως προς την διάρκεια τους και ως προς την έκταση της εμπλοκής των δυνάμεων και ως προς την έκταση των καταστροφών και κυρίως ως προς την διαφύ-

λαξη των στρατιωτικών δυνάμεων του νικημένου.

Αυτός που φροντίζει για τον περιορισμένο χαρακτήρα αυτών των πολέμων είναι ο ίδιος που ελέγχει πολιτικά τους όρους της διεξαγωγής τους και κυρίως τα αποτελέσματά τους, δηλαδή η Ρωσία

Στην περίπτωση του πολέμου Ιράκ - Δύσης είναι η Ρωσία που ενώ συστρατεύτηκε πολιτικά και ενθάρρυνε την αντιϊρακινή συμμαχία είναι η ίδια που εμπόδισε την συμμαχία αυτή να ολοκληρώσει τον πόλεμο βα-

συνέχεια πίσω στη σελ. 25

Ο ΕΙΣΟΔΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΣΤΟ ΝΑΤΟ

ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΑΠΕΙΛΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ (σελ. 31)

ΕΛΛΑΔΑ: ΛΕΠΕΝΙΣΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΛΕΠΕΝ

συνέχεια από τη σελ. 1

κυβερνητικές οργανώσεις τους για να τους εξασφαλίζουν ένα καλό πρόσωπο προς τα έξω, η ουσία μένει. Και είναι ότι κάτω από την πρόσοψη αυτοί οι ίδιοι εκπαιδεύουν τη μάζα να υποπεύεται και να φοβάται κάθε τι δημοκρατικό επειδή έρχεται από την καταραμένη Δύση, να αγαπάει όλους τους πραγματικούς γενοκτόνους αρχίζοντας από τη Σρεμπρένιτσα και συνεχίζοντας στο Γκρόζνι, να πιστεύει ότι οι σημερινοί δημοκρατικοί λαοί χρωστώνε σήμερα στους νεοέλληνες λεφτά, μάρμαρα και συγνώμες για τα εγκλήματα, υπαρκτά και ανύπαρκτα, που οι πατεράδες, οι προπάπποι και οι χαμένοι στις χιλιετίες αμφίβολοι πρόγονοι των δυτικών λαών διέπραξαν σε βάρος των ακόμα πιο αμφίβολων προγόνων των νεοελλήνων;

Δηλαδή σε ποια άλλη ευρωπαϊκή χώρα οικοδομείται τόσο μεθοδικά το τωρινό μίσος ενάντια σε σύγχρονες χώρες και λαούς και προβάλλονται τόσο επίμονα τωρινές απαιτήσεις για αποζημιώσεις και συγνώμες με την επίκληση γεγονότων 80 χρόνια παλιών όσο το ποντιακό, 200 χρόνια παλιών όσο η μεταφορά των μαρμάρων του Παρθενώνα στην Αγγλία, 100 χρόνια παλιών όσο οι σταυροφορίες και η πτώση του Βυζάντιου;

Σε ποια άλλη χώρα της Ευρώπης όλα τα πολιτικά κόμματα (με μοναδική εξαίρεση την ΟΑΚΚΕ) θα συμφωνούσαν και θα απαιτούσαν από μια γειτονική χώρα να αλλάξει το όνομα με το οποίο την αποκαλεί ο λαός της, όλες οι άλλες χώρες και όλοι οι μορφωμένοι άνθρωποι της γης; Σε ποια χώρα όλα αυτά τα κόμματα θα συνέχιζαν επί 10 χρόνια και ως τώρα, να απαιτούν το ίδιο; Σε ποια χώρα οι καλύτεροι λογοτέχνες της θα ισχυρίζονταν ότι ένα όνομα "είναι η ψυχή τους;" και θα έσπρωχναν έτσι έναν ολόκληρο σύγχρονο λαό στη χειρότερη εκδοχή της ειδωλολατρίας, δηλαδή να κάνει είδωλό του ένα όνομα για να ταυτιστεί μόνο αυτός στον κόσμο με ένα λαό που έζησε πριν δυο χιλιάδες χρόνια; Το χειρότερο απ' όλα: Σε ποια άλλη χώρα αυτές όλες τις απαιτήσεις θα τις είχαν και άνθρωποι που θεωρούν τον εαυτό τους δημοκράτη ή που παλιότερα συμμετείχαν πραγματικά και με αφοσίωση σε αντιφασιστικά κινήματα;

Η αρρώστια είναι λοιπόν βαθιά και αφάνταστα εκτεταμένη.

Ιδέες τερατώδεις και αποκρουστικές για όλη την Ευρώπη είναι εδώ τόσο φυσικές, όσο το νερό και το οξυγόνο.

Που υπάρχει το αντίστοιχο της έκφρασης "Ελληνισμός;" που σημαίνει ταυτόχρονα την ελληνικότητα, το κοινό ιδεατό σώμα στο οποίο ανήκουν όλοι οι Έλληνες σε όποια χώρα και να ζουν, την ελληνική ιδεολογία, τον ελληνικό πολιτισμό και για τους περισσότερους την ανωτερότητά του να είσαι Έλληνας γενικά;

Πόσοι ευρωπαϊκοί λαοί πιστεύουν ότι αυτή η ανωτερότητα πηγάζει από κάποια ιστορική κληρονομιά - φυσική ή πολιτιστική δεν κάνει καμιά διαφορά - που επιτρέπει στον κληρονόμο να ισχυρίζεται ότι όταν οι άλλοι ευρωπαϊκοί λαοί ζούσαν στα δέ-

ντρα, οι πρόγονοί του, δηλαδή ο ίδιος αφού είναι ο φυσικός κληρονόμος τους, εκπολιτίζε την ανθρωπότητα; Ποιος άλλος λαός στην πλειοψηφία του πιστεύει ότι αφού οι άλλοι λαοί του χρωστώνε τον εκπολιτισμό τους σε αντάλλαγμα πρέπει να τον υποστηρίζουν σε όλες τις εθνικές του υποθέσεις, δηλαδή σε όλες τις διενέξεις του και σε όλες τις διεκδικήσεις του απέναντι στις υπόλοιπες χώρες;

Κι ας κατεβούμε ακόμα πιο βαθιά "στου κακού τη σκάλα".

Ποιος λαός, ποιος άλλος λαός στην Ευρώπη συμμετέχει κατά 100% και εθελοντικά στις τελετές της και εκτιμάει σαν έναν από τους πιο αξιόπιστους θεσμούς του (σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις) μια εκκλησία η οποία ομόφωνα διατείνεται πως ότι χειρότερο βρήκε την ανθρωπότητα ήταν ο ευρωπαϊκός διαφωτισμός; Και ποιος άλλος λαός στην Ευρώπη εκτιμά σε ποσοστό 80% τον πιο αντιδραστικό, τον πιο σκοταδιστή εκπρόσωπο αυτής της εκκλησίας και όχι τυχαία αρχηγό της που λέγεται Χριστόδουλος;

Οι ξένοι εργάτες, ο Λεπέν και οι Φαρισαίοι

Η αυταπάτη με την οποία παρηγορούνται οι ξεπεσμένοι δημοκράτες αυτής της χώρας, ή καλύτερα με την οποία τους παρηγορούν και τους καθησυχάζουν οι εκμαυλιστές τους είναι ότι τουλάχιστον δεν πάσχουν από επιθετικό εθνικισμό και ρατσισμό, όπως πάσχει το κοινό του Λεπέν. Ισχυρίζονται λοιπόν για τις ανάγκες αυτού του εκμαυλισμού ότι όλο - όλο το ζήτημα που χωρίζει τον εθνικισμό και το ρατσισμό από τη δημοκρατία είναι το αν δέχεται κανείς ή όχι να μπαίνουν και να ζουν στη χώρα του ανεμπόδιστα οι ξένοι εργάτες.

Με αυτό το τέχνασμα οι πιο διεφθαρμένοι σοβινιστές όλης της Ευρώπης γίνονται και οι πρωταγωνιστές της δημοκρατίας αφού πραγματικά αυτοί είναι εκείνοι που περισσότερο από κάθε άλλο πολιτικό καθεστώς στην Ευρώπη εγκατέστησαν μέσα σε μια δεκαετία στη χώρα τους πάνω από δύο εκατομμύρια μετανάστες, δηλαδή περίπου όσο το 20 % του συνολικού πληθυσμού ή το 50% του συνολικού εργατικού πληθυσμού.

Όμως η αθρόα είσοδος και εγκατάσταση ξένων υπηκόων, ειδικά εργατών σε μια χώρα, δεν έχει απολύτως, μα απολύτως καμιά σχέση με τη δημοκρατία και το αντιρατσιστικό πνεύμα.

Η ιστορία διδάσκει αντίθετα ότι οι πρώτοι μαζικοί εισαγωγείς εργατών στην ιστορία του καπιταλιστικού κόσμου ήταν οι Ολλανδοί και ύστερα οι Άγγλοι δουλέμποροι που γέμισαν με πάμφθην αφρικανική εργατική δύναμη την αναπτυσσόμενη αμερικανική ήπειρο. Λιγότεροι ίσως γνωρίζουν ότι η πρώτη τέτοια πράξη δουλεμπορίου ήταν η μεταφορά μαύρων εργατών στις φυτείες σακχαροκάλαμου στις Μπαχάμες όπου μέχρι τότε δούλευαν σαν εργάτες ιρλανδοί άποικοι. Αυτοί αντέδρασαν με βία στην εισαγωγή των αφρικανών δούλων και βρήκαν απέναντί τους ακόμα πιο βίαιους τους ιδιοκτήτες των φυτειών και τους δου-

λοκτήτες να υψώνουν τη σημαία της αδελφοσύνης των λαών. Τελικά οι Ιρλανδοί αναγκάστηκαν να φύγουν από τις Μπαχάμες.

Το σύγχρονο ελληνικό καθεστώς έχει κάνει εισαγωγή εργατών τέτοιου είδους. Τους χρησιμοποίησε για να σπάσει τα μεροκάματα και να διασπάσει την εργατική τάξη σε δυο ασυμφιλίωτα αλληλομισούμενα στρατόπεδα προσφέροντας στον αρρωστημένο από σοβινισμό έλληνα αστό και τον ξεπεσμένο μικροαστό τον τίτλο και τα προνόμια του δουλοκτήτη καθώς και έναν απέραντο σοβινιστικό στρατό από τσακισμένους ανειδίκευτους έλληνες εργάτες που αυθόρμητα μίσησαν τους μετανάστες συναδέλφους τους.

Δεν φτάνει λοιπόν καθόλου να λέει κάποιος: ναι στους ξένους εργάτες για να είναι αντιρατσιστής. Αντίθετα φτάνει για να είναι ρατσιστής μόνο με το να ανοίγει διάπλατα τις πόρτες σε αυτούς δίχως να τους δίνει τα στοιχειώδη πολιτικά δικαιώματα που έχει ένας ελεύθερος πολίτης αυτού του κράτους.

Ο Λεπέν αρνείται στους μετανάστες το πλήρες δικαίωμα να είναι γάλλοι πολίτες. Αλλά δεν το αρνείται αυτό στους περισσότερους μετανάστες δηλαδή στα 2,6 εκατομμύρια που έχουν ήδη αποκτήσει την γαλλική υπηκοότητα από τα 43 εκατομμύρια που είναι ο συνολικός τους αριθμός (Monde, 28-29 Απρίλη). Το αρνείται στο υπόλοιπο 1,7 εκατομμύριο.

Αντίθετα σύσσωμο το ελληνικό καθεστώς αρνείται όχι μόνο την υπηκοότητα, αλλά και κάθε ουσιαστικό πολιτικό δικαίωμα σε όλους τους ξένους εργάτες ακόμα και τους πιο παλιούς. Ελάχιστοι έχουν αποκτήσει υπηκοότητα βασικά μετά από γάμο με ντόπιο υπήκοο, ή αφού έχουν βαφτιστεί χριστιανοί ορθόδοξοι και οπωσδήποτε μόνο εφ' όσον ποτέ δεν ενόχλησαν το κράτος και το καθεστώς. Σε όλους λοιπόν ή σχεδόν σε όλους τους ξένους εργάτες στην Ελλάδα είναι αφάνταστα δύσκολο, σχεδόν αδύνατο, να συμμετέχουν σε βίαιες συνδικαλιστικές μάχες με την εργοδοσία και με το κράτος, ή μάχες που μπορούν να σημαίνουν σύγκρουση με το κυρίαρχο πολιτικό μπλοκ εξουσίας, στο οποίο συμπεριλαμβάνονται και οι κυρίαρχες συνδικαλιστικές παρατάξεις. Αν ένας ξένος εργάτης με κάρτα εργασίας εμπλακεί σε μια τέτοια σύγκρουση έχει κάθε λόγο να περιμένει ότι θα την δει να μην ανανεώνεται, ή αν γίνει πολύ ενοχλητικός, να περιμένει ότι θα απελαθεί. Έτσι το ρήγμα μέσα στην εργατική τάξη δυναμώνει. Οι ντόπιοι εργάτες δεν έχουν λόγο να απεργήσουν μαζί με τους μετανάστες όταν τα μεροκάματα είναι σπασμένα σε έναν κλάδο και οι μετανάστες δεν μπορούν να συμμετέχουν σε κοινό αγώνα ακόμα και όταν τα μεροκάματα έχουν προς τα κάτω ή προς τα πάνω εξισωθεί.

Η λογική της "εθνικής πολιτιστικής ταυτότητας"

Δεν υπάρχουν λοιπόν αληθινά δημοκρατικά δικαιώματα και δεν υπάρχει πουθενά στην Ελλάδα στοιχειώδης δημοκρατική ισοτιμία του μετανάστη με τον ντόπιο. Παντού κυριαρχεί η ισότητα στα λόγια, η ισοτιμία στη μορφή, ενώ από κάτω σε αφάνταστα ψηλές θερμοκρασίες δένεται το ασάλι του φασισμού.

Γιατί εδώ κυριαρχεί συντριπτικά η λογική του Λεπέν, η λογική δηλαδή μιας "Γαλλίας των Γάλλων", όπου Γάλλοι μπορούν να είναι όσοι μόνο "έχουν αφομοιώσει τις πνευματικές αξίες, τα ήθη, τη γλώσσα και τα έθιμα που συγκροτούν τον γαλλικό πολιτισμό" (από το πρόγραμμα του "Εθνικού Μετώπου" του Λεπέν, όπως δημοσιεύτηκε στη Monde, 28-29 Αυγούστου).

Αυτή ακριβώς είναι η κυρίαρχη εδώ λο-

γική της "εθνικής ταυτότητας" η οποία δεν στηρίζεται στην κοινή δημοκρατική ζωή των πολιτών ανεξάρτητα από εθνότητα και θρησκεία όπως γίνεται σε όλες τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες, αλλά στη συμμετοχή στον κοινό "ελληνικό πολιτισμό" που τα στοιχεία του είναι η "αρχαιοελληνική πολιτιστική κληρονομιά" και η "ορθόδοξη χριστιανική θρησκεία".

Επειδή ακριβώς κυριαρχεί εδώ η λεπενική λογική της "εθνικής πολιτιστικής αφομοίωσης" και τελικά ομογενοποίησης όχι μόνο δεν δίνεται υπηκοότητα στους μετανάστες ακόμα και αν ζουν για δεκαετίες στην Ελλάδα, αλλά μέσα στο ελληνικό σχολείο πραγματοποιείται καθημερινά και χωρίς κανείς να αντιδρά το δράμα της βίαιης εθνοτικής αφομοίωσης των παιδιών των μεταναστών μέσα στην ενιαία πολιτιστική κουλτούρα αυτού εδώ του "άνωτερου έθνους". Ασφαλώς όπως σε όλες τις σύγχρονες κοινωνίες υπάρχει και εδώ μια βασική γλώσσα του πληθυσμού και σε αυτήν πρέπει να διδάσκονται τα περισσότερα μαθήματά τους τα παιδιά των μεταναστών. Όμως σε κάθε δημοκρατική χώρα θα τους διδασκόταν υποχρεωτικά και η μητρική γλώσσα των παιδιών, ιδιαίτερα αν αυτή ήταν γλώσσα ενός τεράστιου σε ποσοστό μεταναστευτικού πληθυσμού, όπως ο αλβανικός. Σε κάθε δημοκρατική χώρα θα φρόντιζαν με πάθος και θα βοηθούσαν τα παιδιά αυτού του τρομερά απότομου μεταναστευτικού κύματος να ξεπεράσουν το μειονέκτημα να μαθαίνουν τα μαθήματά τους αποκλειστικά σε μια γλώσσα που δεν μιλιέται σπίτι τους κάνοντας ενισχυτική διδασκαλία και φτιάχνοντας παράλληλες τάξεις για διάφορα μαθήματα με δασκάλους που θα μιλούσαν αλβανικά.

Αλλά για να το κάνουν αυτό θα έπρεπε να φροντίσουν επίσης να αφαιρέσουν από

συνέχεια στη σελ. 16

Δ/ση της ΟΑΚΚΕ στο Internet:
www.compulink.gr/oakke
e-mail: oakke@compulink.gr

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στην Τ. Θυρίδα 8371, Τ.Κ. 10010

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιήστε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ. 8371 Τ.Κ. 10010 στο όνομα Κ. Κούτελος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο

Κώστας Κούτελος Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος Τ.Θ. 8371

Τ.Κ. 100 10 Αθήνα Τηλ.-Φαξ. 5232553

Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ

Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

Διορθώσεις

Στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής υπήρξαν κάποια τυπογραφικά λάθη σε ορισμένα άρθρα. Στη σελ. 27 στο άρθρο με τίτλο "Ισραήλ: Το σαουδαραβικό σχέδιο απάντηση στον ισλαμοφασισμό και τον Σαρόν" στην εισαγωγή αντί για τη λανθασμένη διατύπωση "Οι δυνάμεις του ρωσοκινέζικου άξονα σίγουρα ανήκουν στην πρώτη κατηγορία", το σωστό είναι "Οι δυνάμεις του ρωσοκινέζικου άξονα σίγουρα **δεν** ανήκουν στην πρώτη κατηγορία".

Στην ίδια σελίδα επίσης στον τίτλο του άρθρου "Να ποιος είναι ο Ιγκνάθιο Ραμονέ. Ο σοσιαλφασισμός πίσω από την παγκοσμιοποίηση", το σωστό είναι "Ο σοσιαλφασισμός πίσω από την αντι-παγκοσμιοποίηση".

ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ-ΣΗΜΙΤΗΣ: ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΙΝΤΡΙΓΚΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΔΩΣΟΥΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΣΤΟΝ ΣΥΝ

Οι εκλογές για τους δήμους και τις νομαρχίες αποτελούν μία πρώτη τάξης ευκαιρία για Σημίτη-Καραμανλή να αναδείξουν το ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΝ, τα κόμματα με τα μικρότερα ποσοστά σε ψήφους στις βουλευτικές εκλογές, σε ρυθμιστικούς παράγοντες της πολιτικής ζωής της χώρας.

ΥΠΟΨΗΦΙΟΤΗΤΑ ΛΟΥΛΕ

Ο Καραμανλής ήδη από τις εκλογές του Δικηγορικού Συλλόγου Αθήνας είχε προβάλει τη σύμπλευση με την "αριστερά" σαν τη νέα "στρατηγική" του κόμματος. Σε αυτό το πλαίσιο έδωσε εντολή για στήριξη του υποψηφίου του ΣΥΝ Ρουπακιώτη, και καταψήφισή του στελέχους της δικιάς του παράταξης, του Παζινού που κατέβηκε χωρίς επίσημη έγκριση. Η συντριπτική νίκη του Παζινού έδειξε ότι αυτή η νέα στρατηγική δεν έπεισε τη βάση της ΝΔ. Ο Καραμανλής συνέχισε να δουλεύει για την άλωση της ΝΔ από τον ΣΥΝ και πιο πολύ από το ψευτοΚΚΕ. Έτσι, έκανε μια σειρά εμφανίσεων σε διάφορες εκδηλώσεις της "αριστεράς". Η πιο εντυπωσιακή ήταν η παρουσία του στον εορτασμό των πενήντα χρόνων της ΕΔΑ που επιδοκιμάστηκε απ' όλους τους νέους του "συντρόφους" (Κωνσταντόπουλο και σία).

Στη συνέχεια ανέθεσε την οργάνωση της εκλογικής αναμέτρησης των δημοτικών και νομαρχιακών εκλογών στον Τζαννετάκη, πρωθυπουργό επί οικουμενικής και μόνιμο υπέρμαχο της "αριστερής στροφής". Η δυστοκία σε κοινούς υποψηφίους με ΣΥΝ και ψευτοΚΚΕ έχει οδηγήσει σε καθυστέρηση της ανακοίνωσης του συνόλου των υποψηφιοτήτων, ενώ οι επιλογές του Τζαννετάκη έχουν ήδη οδηγήσει σε αντιδράσεις αφού είναι πολλά τα στελέχη της ΝΔ που δηλώνουν υποψηφιότητα χωρίς να έχουν λάβει κομματική έγκριση.

Η επόμενη απόπειρα συνεύρεσης έγινε με την αναζήτηση για την υπερνομαρχία Αθήνας-Πειραιά, ενός διαδόχου του Κατριβάνου ο οποίος δεν θέλησε να υποβάλει ξανά υποψηφιότητα. Ο Κατριβάνος ήταν μια επιτυχημένη επιλογή της ΝΔ στην οποία εκφράστηκε το μέτωπο με την "αριστερά" και η κατάργηση των διαχωριστικών γραμμών.

Έτσι εμφανίστηκε το θέμα του παλιού στελέχους του ψευτοΚΚΕ και μέλους μέχρι πρόσφατα της Κεντρικής Πολιτικής Επιτροπής του ΣΥΝ (πριν την παραίτηση-διαγραφή), Νίτσας Λουλέ. Η προλεϊάνση του εδάφους για την υποψηφιότητα της Λουλέ έγινε από τον πρώην αρχηγό του ψευτοΚΚΕ, Χ. Φλωράκη, ο οποίος δήλωσε ότι νέος πρωθυπουργός της χώρας θα είναι ο Κ. Καραμανλής, αφήνοντας να εννοηθεί ότι υπάρχει κάποιου είδους αντι-Πασοκική προσέγγιση των δύο κομμάτων. Η υποψηφιότητα Λουλέ εμφανίστηκε στην αρχή σα φημολογία που προκλήθηκε από διάφορες περιέργες διαρροές για ονόματα υποψηφίων από στελέχη της ΝΔ. Τα ονόματα που ακούστηκαν για τη θέση της υπερνομαρχίας ήταν του Φαράκου και της Λουλέ. Το σενάριο Φαράκου τέλειωσε σύντομα γιατί αυτός βγήκε αμέσως να διαψεύσει ότι υπήρξε οποιαδήποτε πρόσκληση από τη ΝΔ δηλώνοντας ταυτόχρονα "προσβεβλημένος". Το σενάριο Λουλέ διατηρήθηκε γιατί η ίδια το άφησε ανοιχτό. Δήλωσε συγκεκριμένα ότι περιμένει επίσημη πρόταση από τον Καραμανλή, τον Σουφλιά ή την Μπακογιάννη για να τοποθετηθεί στο ενδεχόμενο της υποψηφιότητάς της. Με την υποψηφιότητα Λουλέ αναδείχτηκαν οι δύο γραμμές που υπάρχουν μέσα στη ΝΔ για το θέμα των συμμαχιών με ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ,

ενώ φάνηκε ότι το σενάριο της υποψηφιότητάς στην υπερνομαρχία είχε στηθεί από Καραμανλή-Κωνσταντόπουλο με την Μπακογιάννη να είναι απ' έξω. Αυτή είχε προωθησει αποκλειστικά και μόνο το ενδεχόμενο της υποψηφιότητας της Λουλέ ως δημοτικού συμβούλου στο ψηφοδέλιό της στην Αθήνα.

Η μία γραμμή που φάνηκε ότι είναι η κυρίαρχη αυτή τη στιγμή εκφράζεται από τη Μπακογιάννη και το γραμματέα της Κεντρικής Επιτροπής της ΝΔ, Μείμαράκη καθώς και μια σειρά άλλα στελέχη. Αυτοί δεν θέλουν καμία "προγραμματική" συμφωνία με τα "Κ"ΚΕ και ΣΥΝ ή συνεργασία σε ισότιμη βάση, δεν θέλουν δηλαδή να μοιραστούν με τα δύο μικρά κόμματα την εξουσία. Θέλουν να τα προσελκύσουν σ' ένα αντι-Πασοκικό μέτωπο με καθαρή ηγεμονία της ΝΔ. Πρόκειται για το αντίστροφο σχέδιο από αυτό που προτείνουν οι Σημίτης - Λαλιώτης - Γ. Παπανδρέου για τη συνεργασία με την "αριστερά", όπου ηγεμονία θα έχουν αυτά τα δύο μειοψηφικά φασιστικά κόμματα πάνω στο ΠΑΣΟΚ. Γι' αυτό η θέση της Μπακογιάννη ήταν να βάλει τη Λουλέ στο ψηφοδέλτιο και αυτό δεν είχε κλείσει καν, όταν έγινε η έκρηξη που προκάλεσαν οι "διαρροές" Καραμανλή περί υπερνομαρχίας. Η Μπακογιάννη ήδη πριν από την παραίτηση της Λουλέ σε συνέντευξή της στον *Ελεύθερο Τύπο της Κυριακής*, 12/5, έκφρασε "τη διαφωνία της με τη λογική προσέγγισης της Αριστεράς που ακολουθείται ειδικά για την υπερνομαρχία, μιλώντας για "άσφαρες προτάσεις, που βλάπτουν και φέρνουν το αντίθετο αποτέλεσμα". Οι σχέσεις των κομμάτων, σημείωσε, "απαιτούν ολοκληρωμένη πολιτική στρατηγική, υπεύθυνους και προσεκτικούς χειρισμούς, έτσι ώστε να υπάρξουν από τις όποιες πολιτικές πρωτοβουλίες τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα για τους πολίτες". Πιο ξεκάθαρος ήταν ο συντονιστής Κοινωνικών Υποθέσεων της ΝΔ, Ν. Κακλαμάνης που σε συνέντευξη του στην *Απογευματινή* δήλωσε με σαφήνεια "ότι είναι αντίθετος στην επιλογή αριστερού υποψηφίου για την υπερνομαρχία Αθηνών-Πειραιάς, αλλά και "κατηγορηματικά αντίθετος με αυτή τη στρατηγική". "Αν θέλεις ιδιαίτερα στις δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές να προσελκύσεις ψηφοφόρους της Αριστεράς, δεν τους προσελκύεις ψάχνοντας αριστερό υπερνομαρχία ή δήμαρχο, αριστερό υπουργό ή Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Τους προσελκύεις με τη στάση ζωής σου, με τη στάση ζωής σου ως κόμμα και ως άτομο... Όχι ψάχνοντας να βρεις έναν αριστερό υπερνομαρχία, ο οποίος πιθανότατα να μην εκπροσωπεί τίποτα άλλο πέραν του εαυτού του" (*Ελεύθερος Τύπος*, 13/5/2002). Ο Μείμαράκης για το ίδιο θέμα είχε δηλώσει: "Εμείς δεν κάνουμε ανοίγματα στην Αριστερά τύπου ΠΑΣΟΚ, προγραμματικά. Εμείς κρατάμε σταθερή τη θέση μας, γνωρίζουμε ότι έχουμε ουσιαστικές διαφορές, από και και πέρα όμως στα καθημερινά προβλήματα μπορούμε να συνδιαμορφώσουμε πλαίσιο μέσα στο οποίο μπορούμε να βρούμε λύσεις" (*Ελεύθερος Τύπος*, 10/5/2002).

Η άλλη γραμμή η "στρατηγική Καραμανλή" εκφράστηκε με τις στημένες διαρροές για την υπερνομαρχία, σχέδιο που τελικά δεν ευδοκίμησε αφού αναχαιτίστηκε από τις αντιδράσεις των στελεχών πρώτης γραμμής της ΝΔ. Αυτή η "στρατηγική" που εμφανίστηκε στις εκλογές του ΔΣΑ θέλει να δίνει θέσεις εξουσίας σε "Κ"ΚΕ-ΣΥΝ σε βάρος της ΝΔ, πράγμα που δεν μπορούσαν να δεχτούν τα στελέχη που θέλουν εξουσία της ΝΔ και βλέπουν ότι τώρα το ΠΑΣΟΚ πάει τόσο χά-

λια που αυτό εμφανίζεται σαν τελειωμένη υπόθεση. Ήδη ενόψει της διαφαινόμενης επικράτησης στις δημοτικές οι Μητσοτάκης και Βουλγαράκης ζήτησαν επίσπευση των βουλευτικών, αίτημα που αρνείται επίμονα εδώ και πολύ καιρό ο Καραμανλής. Μέσα σ' αυτό το κλίμα απέτυχε το σχέδιο Καραμανλή-Κωνσταντόπουλου για την υπερνομαρχία.

Εκείνη τη στιγμή ο Κωνσταντόπουλος άρχισε να καταγγέλλει την πολιτική της συνεργασίας που πρότειναν Μπακογιάννη - Μείμαράκης. Μίλησε για "πρακτικές μεταμορφώσεις αποστασίας" που ακολουθεί η ΝΔ και την κατηγορήσε δεν "έχει ξεχάσει το παρελθόν της". Μάλιστα, τηλεφώνησε και στον Ρουσόπουλο για να διαμαρτυρηθεί επισήμως (!) γιατί η ΝΔ διεμβολίζει στελέχη του ΣΥΝ, γεγονός που προκάλεσε πολλά ειρωνικά σχόλια στις εφημερίδες περί "μαντριού" και "προβάτων". Ο Δήμας είπε χαρακτηριστικά ότι δεν καταλαβαίνει τι ρόλο παίζει ο Κωνσταντόπουλος. "*Ποιος είναι Ο Big Brother*;", δήλωσε που έκανε έξαλλους τους Συνασπισμικούς. Από κοντά και το ΠΑΣΟΚ βγήκε να φωνάζει μέσω Πρωτόπαππα για τις μεθοδεύσεις της "δεξιάς", για νέες αποστασίες που στόχο έχουν τις δημοκρατικές και προοδευτικές δυνάμεις κ.λπ., κ.λπ.

Ο Μητσοτάκης ήταν αυτός που υπεράσπισε τη ΝΔ απέναντι στο μπαράζ του ΣΥΝ. Δήλωσε ότι η ΝΔ δεν μπορεί να συνεργαστεί με κανένα από τα κόμματα της αντιπολίτευσης σε κεντρικό επίπεδο και ιδιαίτερα με την Αριστερά, και αναφέρθηκε στις αγεφύρωτες ιδεολογικές και πολιτικές διαφορές μαζί της. Η στάση που ακολούθησε στο κρίσιμο αυτό ζήτημα δικαιολογεί προφανώς και την αναζωπύρωση της υπόθεσης "λογαριασμοί ΜΑΥΟ" πρόσφατα από τον Λαλιώτη.

Ο Κωνσταντόπουλος συντήρησε το θέμα για να ανοίξει ρήγματα τόσο μέσα στη ΝΔ όσο και στο ΠΑΣΟΚ. Διευκρίνισε ότι οποιαδήποτε συνεργασία ο ΣΥΝ μπορεί να την κάνει μόνο στην κατεύθυνση της άρνησης του δικομματισμού, δηλαδή μόνο με αντάλλαγμα ισχυρή εξουσία για ένα κόμμα που ο λαός επανειλημμένα στις βουλευτικές το έχει κρατήσει μακριά από την εξουσία. Από κοντά με δηλώσεις για "ισχυρή αριστερά" ακολούθησαν και τα πιράνχας της ΚΕΔΑ (διαγραμμένοι του "Κ"ΚΕ) και της ΑΕΚΑ (διαγραμμένοι του ΣΥΝ) που είναι τα προωθημένα αποστάσματα του χώρου ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ προς το ΠΑΣΟΚ. Στη λογική της κατάργησης του δικομματισμού είχε κινηθεί στις αρχές Απριλίου πριν ξεσπάσει η "κρίση" και ο Καραμανλής στην τοποθέτηση του κατά τη συζήτηση για την απλή αναλογική στη Βουλή. Εκεί, παρά το ότι δεν υποστήριξε το αίτημα για απλή αναλογική (δεν μπορούσε άλλωστε να το κάνει, αλλιώς θα τον διώχνανε με τις πέτρες στη ΝΔ), κατάγγειλε το ΠΑΣΟΚ για "τη δημιουργία κλίματος πόλωσης, έτσι ώστε το ΔΗΚΚΙ να μην πάρει μέρος στις εκλογές, ο Συνασπισμός να μην αντιπροσωπευθεί στη Βουλή και το ΚΚΕ να μην αυξήσει τη δύναμή του με απότομο σκοπό τον αφανισμό της Αριστεράς"! **Έτσι πάει να κερδίσει ο πωλημένος στο κνίτικο μπλοκ Καραμανλής τις επόμενες βουλευτικές εκλογές, παλεύοντας ενάντια στον "αφανισμό της αριστεράς"!**

Ήταν καθ' υπόδειξη του Κωνσταντόπουλου επίσης που η Λουλέ υπέβαλε την παραίτησή της από την ΚΠΕ του ΣΥΝ, η οποία εμφανίστηκε σα διαγραμμένη, ώστε να έχει αρκετή αξιοπιστία για να αποτελέσει μία γέφυρα μεταξύ ΝΔ-ΣΥΝ, κατά το πρότυπο της ΑΕΚΑ για τις σχέσεις ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ. Οι κύ-

κλοι του Καραμανλή εμφανίζουν τώρα τη Λουλέ σαν απώλεια της ΝΔ λόγω "άτσαλων" χειρισμών με τον ΣΥΝ, πιέζοντας για συμμόρφωση της ΝΔ στις απαιτήσεις του ΣΥΝ, ενώ από την άλλη η Λουλέ στις τελευταίες της δηλώσεις λέει ότι βλέπει νέο πρωθυπουργό τον Κ. Καραμανλή και νέα δήμαρχο τη Ντ. Μπακογιάννη.

Ταυτόχρονα ο Κωνσταντόπουλος έστειλε μήνυμα στους "συντρόφους" του ΠΑΣΟΚ ότι θα βρουν αντιμετώπιση τον ΣΥΝ αν συνεχίσουν την ίδια τακτική, να μη δέχονται δηλαδή την υποταγή του ΠΑΣΟΚ στον ΣΥΝ, οπότε και τη διανομή της εξουσίας. Ο ΣΥΝ αδικώς διαμαρτύρεται για "διεμβολισμό" από τα δύο μεγάλα κόμματα. Το μόνο κόμμα που επιχειρεί διεμβολισμούς αυτή τη στιγμή είναι ο ΣΥΝ και στα δύο μεγάλα κόμματα.

Η "ΜΕΤΑΛΛΑΞΗ" ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

Ο Χρυσοχοϊδης, πάντα πρωτοπόρος υπερασπιστής του διεμβολισμού του ΠΑΣΟΚ από τον ΣΥΝ, είχε μιλήσει πριν από το συνέδριο του ΠΑΣΟΚ για αλλαγή ονόματος και συμβόλων ώστε το κυβερνητικό κόμμα να εκφράσει την "ευρύτερη αριστερά". Αυτή τη φορά ξαναχτύπησε με την ίδια θεωρία, αλλά νέα φρασεολογία. Μίλησε για "μετάλλαξη" του ΠΑΣΟΚ σε μία "παράταξη πολυσυλλεκτική" που να συμπεριλαμβάνει την "ευρύτερη αριστερά". Ο Χρυσοχοϊδης παίζει συνήθως το ρόλο του "κράχτη". Μιλάει δηλαδή ακραία υπέρ της διείσδυσης του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ στο κόμμα εξουσίας, για να βγαίνουν στη συνέχεια στο "κέντρο" οι Λαλιώτης, Σκανδαλίδης, να μιλάνε για προγραμματικές συγκλίσεις και στρατηγικές συμμαχίες με την "Αριστερά" που δεν θα φτάνουν στις "υπερβολές" του Χρυσοχοϊδη. Ο Χρυσοχοϊδης με άλλα λόγια λειτουργεί σαν κάλυψη και σαν "αριστερό" άλλοθι του Λαλιώτη στην προσπάθειά του να βάλει τον ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ στην κυβέρνηση. Τη νέα του παρέμβαση την προκάλεσε η δυστοκία στην κάθοδο κοινών υποψηφίων ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ.

Στο πλαίσιο αυτό, δηλαδή για να φάνε οι πασοκτζήδες και ο λαός την ανάγκη της συμμαχίας με τον ΣΥΝ, χρειάστηκε να τονιστούν κι άλλο οι περίφημες διαχωριστικές γραμμές μεταξύ ΠΑΣΟΚ και ΝΔ, μεταξύ "πρόοδου και συντήρησης". Η έκρηξη του εκλογικού ποσοστού του Λεπέν στη Γαλλία, πρόσφερε το καλύτερο εφαλτήριο γι' αυτό. Μέχρι που ο Κωνσταντόπουλος βγήκε και είπε ότι για το φαινόμενο Λεπέν στην Ευρώπη ευθύνεται και το ΠΑΣΟΚ του Σημίτη που, αντί να κάνει "αριστερή πολιτική", ακολουθεί "φιλελεύθερες επιλογές"! Στην ίδια κατεύθυνση ήταν και η έντονη αντίδραση του Πρωτόπαππα στην υποψηφιότητα Λουλέ με τη ΝΔ. Στόχο είχε να χτυπήσουν "καμπανάκια" μέσα στο ΠΑΣΟΚ, δηλαδή να βιαστεί το ΠΑΣΟΚ να παντρευτεί τον ΣΥΝ πριν το κάνει η ΝΔ.

Από την άλλη η απειλή Κωνσταντόπουλου, ότι αν οι όροι της συνεργασίας με το ΠΑΣΟΚ παραμείνουν "όροι διεμβολισμού" όπως αυτοί της Μπακογιάννη (και όχι προφανώς όροι "ισοτιμίας" όπως θα ήθελε ο Λαλιώτης), το κόμμα του δεν θα στηρίξει το ΠΑΣΟΚ, καθώς και τα ανεβασμένα ποσοστά της ΝΔ, βοήθησαν το Λαλιώτη να πετύχει στο Εκτελεστικό Γραφείο την έγκριση όλων των προτάσεων του για την καταστατική συνδιάσκεψη που θα γίνει τον Ιούλιο 2002 και που θα βάλει τα θεμέλια για τη "μετάλλα-

Η ΝΕΑ ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ ΣΤΟ ΕΥΡΩΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ

Απέτυχαν οι ίντριγκες της ελληνικής κυβέρνησης

Είχαμε ενημερώσει τους αναγνώστες της *Νέας Ανατολής* για τη μάχη που δίνουν οι Απολυμένοι των Λιπασμάτων στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή όπου κατάγγειλαν τις πρακτικές της ελληνικής κυβέρνησης και ζήτησαν να αναγνωριστεί η αδικία που συντελέστηκε σε βάρος τους ώστε να υποχρεωθεί η κυβέρνηση να τους δικαιώσει. Ήδη η προσφυγή των απολυμένων των Λιπασμάτων οδήγησε στην αλλαγή του νόμου για τις ομαδικές απολύσεις και στη θέσπιση της υποχρέωσης των διαβουλευσών με τους εργαζόμενους.

Θυμίζουμε ότι η αναφορά των απολυμένων στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο συζητήθηκε για πρώτη φορά τον Ιούνιο του περασμένου έτους σε συνεδρίαση της αρμόδιας Επιτροπής Αναφορών όπου ο πρόεδρος του Σωματείου, Ηλίας Ματέρης, και ο Γ. Νικολόπουλος σαν επικεφαλής της Επιτροπής Αγώνα έκαναν παρέμβαση και κέρδισαν την υποστήριξη όλων των πολιτικών ομάδων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Η Επιτροπή αποφάσισε σ' εκείνη τη συνεδρίαση να ζητήσει από την Κομισιόν περισσότερα στοιχεία για την κοινοτική επιδότηση που είχε πάρει το εργοστάσιο για να συνεχίσει να απασχολεί τους εργαζόμενους. Αποφάσισε επίσης να δώσει τα στοιχεία της υπόθεσης στην Επιτροπή Απασχόλησης και Κοινωνικών Υποθέσεων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για να εξετάσει αν μπορεί να παρέμβει με γνωμοδότησή της.

Στο διάστημα που μεσολάβησε η ενημέρωση που έδωσε η αρμόδια υπάλληλος της γραμματείας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στη νομική σύμβουλο του Σωματείου ήταν ότι η Κομισιόν είχε ζητήσει στοιχεία από την ελληνική κυβέρνηση για τα κοινοτικά κονδύλια και περίμενε απάντηση. Στις αρχές Ιανουαρίου έγινε γνωστό ότι προγραμματιζόταν να μπει η υπόθεση στην ημερήσια διάταξη κάποιας επόμενης συνεδρίασης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ώστε να μην θεωρηθεί ότι η αδράνεια οφείλεται στην Επιτροπή Αναφορών, και να πιεστεί μία επίσπευση από την ελληνική πλευρά. Πραγματικά η αναφορά των απολυμένων εγγράφηκε στην ημερήσια διάταξη της συνεδρίασης της 18 Απρίλη της Επιτροπής Αναφορών. Στις επαφές που γίνονταν εν τω μεταξύ η θέση της υπαλλήλου που ήταν επιφορτισμένη με την επικοινωνία με την πλευρά των απολυμένων ήταν ότι η συζήτηση θα ήταν μία τυπική διαδικασία και δεν υπήρχε λόγος παρουσίας στη συζήτηση των αντιπροσώπων των απολυμένων. Να σημειωθεί ότι τα έξοδα της μετακίνησης στις Βρυξέλλες όπου γίνονται οι συνεδριάσεις είναι ένα σοβαρό

πρόβλημα για τους απολυμένους που παρέλαβαν από την προηγούμενη διοίκηση ταμείο "ελαφρώμενο" κατά επτά εκατομμύρια, ποσό που σήκωσε ο πρώην πρόεδρος Τσιρμούλας, μία εβδομάδα μετά το κλείσιμο του εργοστασίου. Ο Τσιρμούλας ήδη διώκεται για υπεξαίρεση σε κακουργηματικό βαθμό μετά από μήνυση των απολυμένων. Με αυτά τα δεδομένα δεν υπήρχε προγραμματισμός για ταξίδι αντιπροσωπείας. Υπήρχαν επιπλέον άλλα δύο εμπόδια. Την ίδια ημέρα της συζήτησης στις Βρυξέλλες αποφάσισε το υπουργείο Εργασίας μετά από διάφορες αναβολές να καλέσει τους απολυμένους για συζήτηση σχετικά με κάποια επιμέρους μέτρα αποκατάστασης που είχαν ζητήσει με υπόμνημά τους, και ενώ την ίδια ημέρα επίσης είχε κηρυχτεί γενική απεργία για το ασφαλιστικό. Παρ' όλα αυτά τα προβλήματα η Επιτροπή Αγώνα εκτίμησε ότι η μάχη που δίνεται στην Ευρώπη είναι εξαιρετικά σημαντική και γι' αυτό το λόγο, καλού κακού, δεν έπρεπε να απουσιάζει η αντιπροσωπεία των απολυμένων ακόμα και από μία τυπική συνεδρίαση του Ευρωκοινοβουλίου και έτσι μια αντιπροσωπεία με το Γ. Νικολόπουλο, επικεφαλής της Επιτροπής Αγώνα και τη Ρένα Κούτελου, μέλος της Επιτροπής Αγώνα και νομική σύμβουλο του Σωματείου, πήγε στις Βρυξέλλες.

Η 2Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΝΑΦΟΡΩΝ

Στις 18 λοιπόν του Απρίλη, οι αντιπρόσωποι των απολυμένων συμμετείχαν στη συζήτηση της Επιτροπής Αναφορών έστω και μόνο για να ξαναθυμίσουν και να εκθέσουν στους ευρωβουλευτές το νομικό και πολιτικό ζήτημα.

Ο Γ. Νικολόπουλος που θα έκανε τοποθέτηση εκ μέρους της Επιτροπής Αγώνα θα έλεγε ξανά στους ευρωβουλευτές όπως και στην πρώτη παρέμβαση, ότι οι απολυμένοι δεν απευθύνθηκαν στην Ευρώπη κύρια σαν εργάτες που αντιμετώπιζαν πρόβλημα ανεργίας, αλλά σαν πολίτες μιας ευρωπαϊκής χώρας όπου η κυβέρνηση έκλεισε το εργοστάσιο στο οποίο απασχολούνταν με πολι-

τική απόφαση, χωρίς να συντρέχει καμία οικονομική προϋπόθεση ή να υπάρχει πρόβλημα μόλυνσης, και στη συνέχεια πέταξε τους πρώην εργαζόμενους στο δρόμο χωρίς να τους εξασφαλίσει την επιβίωσή τους όπως τους είχε υποσχεθεί. Επίσης ότι απευθύνονται στους ευρωβουλευτές γιατί είναι θύματα μιας καταστροφικής πολιτικής, μια πολιτικής αποβιομηχάνισης που απομακρύνει ταχύτατα την Ελλάδα από την Ευρώπη.

Πριν από την έναρξη της συνεδρίασης η Ρένα Κούτελου ενημερώθηκε και πάλι από τους υπαλλήλους της γραμματείας ότι δεν υπήρχε απάντηση της ελληνικής κυβέρνησης στην Κομισιόν, ούτε υπήρχε κάποια νέα ενημέρωση στη συνοπτική έκθεση της αναφοράς που είχαν μπροστά τους. Επιπλέον ενημερώθηκε για το ότι ο υπεύθυνος για το θέμα των Λιπασμάτων μέσα στην Κομισιόν ο οποίος θα έπρεπε να συμμετέχει στη συζήτηση για να παρουσιάσει την πρόοδο της εξέτασης της αναφοράς εκ μέρους της Κομισιόν δεν θα εμφανιζόταν. Αυτό το πρόβλημα δεν ήξεραν πως θα το αντιμετώπιζαν γιατί ήταν ένα εξαιρετικά σπάνιο φαινόμενο. Γιατί είναι η Κομισιόν που έχει μια εξαιρετικά βαρύνουσα γνώμη σε αυτές τις συνεδριάσεις και είναι σχεδόν πάντα η δικιά της εισήγηση που περνάει.

Τελικά, και ενώ είχε αρχίσει η συνεδρίαση με το θέμα να εκκρεμεί εμφανίστηκε ένα διοικητικό στέλεχος που δήλωσε ότι είχε έρθει για να ανακοινώσει το πόρισμα του υπευθύνου της Κομισιόν. Σε σχετική συνομιλία που είχε εκείνη τη στιγμή η νομική σύμβουλος των απολυμένων, πληροφορήθηκε ότι η Κομισιόν είχε λάβει απάντηση της ελληνικής κυβέρνησης, ότι με βάση αυτή την απάντηση είχε συμπεράνει ότι δεν υπάρχει κοινοτική χρηματοδότηση του εργοστασίου, και συνεπώς η Κομισιόν δεν ήταν αρμόδια. **Γι' αυτό το λόγο θα πρότεινε το κλείσιμο της υπόθεσης, ενώ λόγω της απουσίας του υπευθύνου, το συγκεκριμένο διοικητικό στέλεχος που ήταν παρόν, μία Αγγλίδα που ενεργούσε για την Κομισιόν, δεν μπορούσε να διαπραγματευτεί αυτή τη γνωμοδότηση αφού δεν είχε τέτοια εξουσιοδότηση.** Εκείνη τη στιγμή λοιπόν λίγο πριν την επερχόμενη καταστροφή οι αντιπρόσωποι των λιπασμάτων μάθαιναν από την Αγγλίδα ότι ο υπεύθυνος της Κομισιόν και υπεύθυνος για όλη αυτή την ανωμαλία και τον αιφν-

διασμό ήταν κάποιος Έλληνας που όλοι νόμιζαν ότι τουλάχιστον είχε ενημερώσει τους απολυμένους ότι η υπόθεσή τους πήγαινε για κλείσιμο.

Μπροστά στην αντιπροσωπεία των Λιπασμάτων εμφανιζόταν ένα ωμό πραξικόπημα των ελληνικών αρχών σε ευρωπαϊκό έδαφος, το οποίο αυτή έπρεπε να αποκάλυψει και να καταγγείλει στους ευρωβουλευτές για να μπορέσει να κρατήσει την υπόθεση ανοιχτή ώστε να συνεχιστεί η εξέτασή της. Επρόκειτο για έναν εσκεμμένο και καλά οργανωμένο αιφνιδιασμό που άφηνε ελάχιστα περιθώρια αντίδρασης στην αντιπροσωπεία.

Η αναφορά των Λιπασμάτων είχε μπει ανάμεσα στα πρώτα θέματα της συζήτησης, γεγονός που φανέρωνε τη σπουδαιότητα που της έδινε η Επιτροπή. Στο προεδρείο βρισκόταν ο πρόεδρος της Επιτροπής Αναφορών, Vitaliano GEMELLI που ανήκει στην πολιτική ομάδα του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος, δηλαδή των χριστιανοδημοκρατών. Αναφέρθηκε στην πορεία της υπόθεσης και έδωσε το λόγο στην Κομισιόν. Η αγγλίδα εκπρόσωπος του Έλληνα υπεύθυνου επανέλαβε αυτά που μόλις πριν από λίγα λεπτά είχε πει στη νομική σύμβουλο. Αναλύοντας την ελληνική απάντηση είπε ότι το εργοστάσιο είχε υπαχθεί σε συγχρηματοδοτούμενο από το ΕΚΤ πρόγραμμα, και ισχυρίστηκε ότι η ελληνική κυβέρνηση για το συγκεκριμένο εργοστάσιο είχε διαθέσει μόνο εθνικά κονδύλια!

Ο πρόεδρος έδωσε στη συνέχεια το λόγο στον Γ. Νικολόπουλο που ξεκίνησε την ομιλία του θυμίζοντας το ιστορικό της αναφοράς. Αναφέρθηκε και στην αλλαγή του νόμου για τις ομαδικές απολύσεις που έγινε με ευρωπαϊκή παρέμβαση ύστερα από την προσφυγή των απολυμένων. Διευκρίνισε ότι οι απολυμένοι διατηρούν τις επιφυλάξεις τους και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο πρέπει να κάνει το ίδιο γιατί στην Ελλάδα υπάρχει απόσταση μεταξύ της θέσπισης ενός νόμου και της εφαρμογής του.

Τεκμηρίωσε τον ισχυρισμό των απολυμένων ότι το κλείσιμο του εργοστασίου έγινε χωρίς λόγο στα πλαίσια της κυβερνητικής πολιτικής της αποβιομηχάνισης. Μίλησε για την κυρίαρχη αντίληψη στην Ελλάδα ότι η χώρα δεν χρειάζεται βιομηχανία και μπορεί να ζήσει μόνο από τις υπηρεσίες, τις φυσικές της ομορφιές, τον αρχαίο πολιτισμό και τον τουρισμό. Την αντίληψη αυτή, είπε, την προωθούν οι κυρίαρχες αντιευρωπαϊκές δυνάμεις

στη χώρα, κυρίως το "Κ"ΚΕ και ο ΣΥΝ, και πάνω στην ίδια αντίληψη η κυβέρνηση κλείνει εργοστάσια, όπως έκλεισε το εργοστάσιο των Λιπασμάτων οδηγώντας τη χώρα όλο και πιο μακριά από την Ευρώπη.

Αναφέρθηκε στην πρακτική που ακολούθησε η κυβέρνηση στη συγκεκριμένη περίπτωση, δηλαδή το κλείσιμο με πολιτική απόφαση, και όχι με διοικητική πράξη, που υλοποιήθηκε με την εξαγορά των διοικούντων τόσο την ΣΥΕΛ όσο και την διοίκηση του Σωματείου. Μίλησε για τη σκανδαλώδη συμπαιγνία των θυγατρικών εταιρειών των κρατικών τραπεζών, της ΠΡΟΤΥΠΟΥ (Εθνικής Τράπεζας) και ΣΥΕΛ (Αγροτικής Τράπεζας) στο θέμα της μίσθωσης των χώρων του εργοστασίου και περιέγραψε πως η ΣΥΕΛ εγκατέλειψε την αγωγή κατά της ΠΡΟΤΥΠΟΥ με την οποία διεκδικούσε να ανανεωθεί η μίσθωση. Στιγμάτισε την τακτική της ελληνικής κυβέρνησης απέναντι στους απολυμένους, τους οποίους πέταξε στο δρόμο, και επισήμανε ότι με τις κινητοποιήσεις τους οι απολυμένοι έχουν διατηρήσει το θέμα στην επικαιρότητα της πολιτικής ζωής της.

Στη συνέχεια ο σ. Νικολόπουλος κατήγγειλε με πολύ έντονο ύφος το πραξικόπημα που επιχειρούσε η κυβέρνηση μέσω του Έλληνα διοικητικού στελέχους της Κομισιόν. Ο Γ. Νικολόπουλος είπε στους ευρωβουλευτές ότι δεν πρέπει να επιτρέψουν έναν τέτοιο αιφνιδιασμό και να αποδεχτούν αυτή την περιφρονητική συμπεριφορά απέναντι και στους ίδιους και στους απολυμένους, αλλά και την καταπάτηση κάθε διαδικαστικού κανόνα.

Απαντώντας στην ουσία της τοποθέτησης της Κομισιόν είπε ότι στην υπουργική απόφαση βάσει της οποίας έλαβε τη χρηματοδότηση το εργοστάσιο αναφέρεται ρητά ότι το συγκεκριμένο πρόγραμμα χρηματοδοτείται από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο και ότι εφαρμόζονται οι κοινοτικοί κανόνες ελέγχου των χρηματοδοτήσεων. Είπε επίσης ότι είναι γελοίο ο ισχυρισμός ότι σ' ένα ταμείο που αποτελείται από εθνικά και κοινοτικά κονδύλια για κάποιο πρόγραμμα μπορεί να γίνει ένας τέτοιος διαχωρισμός. Δηλαδή, έθεσε χαρακτηριστικά το ερώτημα, τα χαρτονομίσματα που κατέληξαν στο ταμείο της ΣΥΕΛ ήταν σημαδεμένα σαν ελληνικής προέλευσης;

Επισήμανε ότι ο αρμόδιος φορέας ΟΑΕΔ δεν αναζήτησε τελικά τα κονδύλια της χρηματοδότησης από τη ΣΥΕΛ παρόλο

που η τελευταία δεν τήρησε τους όρους του προγράμματος για απασχόληση των εργαζόμενων, αλλά αποφάσισε να της τα παραχωρήσει.

Απεύθυνε έκκληση στους ευρωβουλευτές να δουν τα θέματα θετικά και να λάβουν υπόψη τους ότι οι απολυμένοι απευθύνονται σ' αυτούς θεωρώντας τους και δικούς τους εκλεγμένους αντιπροσώπους ανεξάρτητα από τη χώρα από την οποία προέρχονται. Με αυτή την έκκληση ο Γ. Νικολόπουλος ολοκλήρωσε την ομιλία του. Ενώ η αρχική απόφαση του προεδρείου ήταν να δοθούν μόνο δέκα λεπτά στον αντιπρόσωπο των απολυμένων, του επιτράπηκε μία εικοσάλεπτη τοποθέτηση, και η αίσθηση που είχε προκαλέσει με όσα είπε ήταν διάχυτη στην αίθουσα.

Ο πρόεδρος Gemeli ανέφερε ότι υπάρχει διάσταση απόψεων μεταξύ Κομισιόν και απολυμένων και ζήτησε νέα τοποθέτηση της Κομισιόν. Αυτή η πρώτη αντίδραση του Gemeli ήταν μία σημαντική επιτυχία με δεδομένο ότι κατά κανόνα οι εισηγήσεις της Κομισιόν γίνονται δεκτές. Τότε η αντιπρόσωπος του έλληνα υπευθύνου της Κομισιόν πήρε το λόγο και επέμεινε στην υποστήριξη της ελληνικής απάντησης σύμφωνα με την οποία, **“αυτή τη στιγμή η ελληνική κυβέρνηση συνεχίζει το πρόγραμμα χρηματοδότησης του εργοστασίου των Λιπασμάτων χωρίς κοινοτικά κονδύλια, μόνο με εθνικά κονδύλια. Γι' αυτό το λόγο δεν είναι πλέον αρμόδια η Κομισιόν”**.

Ο Γ. Νικολόπουλος ζήτησε αμέσως το λόγο για να απαντήσει και στη δεύτερη τοποθέτηση της Κομισιόν διευκρινίζοντας ότι το εργοστάσιο έκλεισε το 1999, συνεπώς ποιο πρόγραμμα συνεχίζεται και ποια κονδύλια δίνονται ακόμα; Η αναφορά, είπε, έγινε για κατάχρηση κονδυλίων της περιόδου 1997-1999 και όχι για

τρέχοντα κονδύλια και είναι φανερό ότι η ελληνική κυβέρνηση δεν δίνει αληθινά στοιχεία. Συμπλήρωσε ότι σε κάθε περίπτωση αν γίνει δεκτό αυτό το σκεπτικό, οποιαδήποτε στιγμή η ελληνική κυβέρνηση μπορεί να απαντήσει στον ευρωπαϊκό έλεγχο με τον ισχυρισμό ότι τα ελεγχόμενα κάθε φορά κονδύλια των συγχρηματοδοτούμενων προγραμμάτων είναι **μόνο εθνικά!** Σ' αυτό το σημείο φάνηκε πόσο διάτρητη ήταν η απάντηση της ελληνικής κυβέρνησης.

Η Ρένα Κούτελου ζήτησε επίσης το λόγο για να επισημάνει ότι οι απολυμένοι σε σχετική αίτησή τους είχαν λάβει στα χέρια τους έγγραφο του Υπουργείου Εργασίας που ανέφερε ότι για τη χρηματοδότηση που έλαβε η ΣΥΕΛ ισχύουν οι όροι της υπουργικής απόφασης για τα συγχρηματοδοτούμενα από την Κοινότητα προγράμματα. Επίσης, τόνισε ότι ακόμα και στα ελληνικά δικαστήρια οι διαδικαστικοί κανόνες σε προσφυγές πολιτών επιβάλλουν ισότητα των όπλων στα αντίδικα μέρη και έγκαιρη ενημέρωσή τους ώστε να έχουν το χρόνο να απαντήσουν.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ

Ο Gemeli που είχε διαμορφώσει άποψη υπέρ των απολυμένων ζήτησε από τους ευρωβουλευτές που το επιθυμούν να τοποθετηθούν. Το λόγο ζήτησε η γερμανίδα ευρωβουλευτής Margot KESSLER, της πολιτικής ομάδας των Ευρωπαίων Σοσιαλιστών. Είπε ότι η υπόθεση αφορά διακόσιους απολυμένους και γι' αυτό το λόγο πρέπει να αντιμετωπιστεί σοβαρά και δεν πρέπει να γίνουν επιπόλαιοι χειρισμοί. Ζήτησε λοιπόν να μείνει ανοιχτή η αναφορά για περαιτέρω εξέταση.

Μετά την τοποθέτηση αυτή ο Gemeli ανακοίνωσε την απόφαση της Επιτροπής Αναφορών να μείνει ανοιχτή η υπόθεση για να

εξεταστούν τα στοιχεία των απολυμένων.

Όσοι βρίσκονταν στη αίθουσα είχαν συγκλονιστεί από όσα διαδραματίστηκαν και από τις ομιλίες των αντιπροσώπων των απολυμένων. Πολλοί ήρθαν για να τους σφίξουν το χέρι και οι υπεύθυνοι της γραμματείας είχαν ότι θα κάνουν όλες τις απαραίτητες ενέργειες για πλήρη ενημέρωσή τους.

Οι δύο μεγαλύτερες πολιτικές ομάδες του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου έκφρασαν ξανά την πολιτική τους υποστήριξη στους απολυμένους. Η υποστήριξη τους όμως αυτή τη φορά ήταν περισσότερο αποφασιστική αφού εναντιώθηκαν στη θέση και τη γνωμοδότηση της Κομισιόν και έδωσαν τη δυνατότητα στους απολυμένους να συνεχίσουν την υποστήριξη της υπόθεσής τους.

Στο εθνικό επίπεδο η απόφαση του Εφετείου δικαίωσε την τοποθέτηση του εκπροσώπου των απολυμένων ότι οι τροποποιήσεις του νόμου για τις ομαδικές απολύσεις είναι ανεπαρκείς για την πραγματική εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου στην Ελλάδα, σ' αυτό τον τομέα. Η απόφαση αυτή αποτελεί το καλύτερο τεκμήριο και με αυτήν οι απολυμένοι θα απαιτήσουν στην Ευρώπη την πραγματική συμμόρφωση της χώρας.

Φαίνεται καθαρά από τη στάση που έχει κρατήσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο μέχρι σήμερα ότι οι ευρωπαίοι βουλευτές είναι πρόθυμοι να καταδικάσουν την κατεδαφιστική πολιτική της κυβέρνησης για τη βιομηχανία και ότι υπάρχει έδαφος για δικαίωση των απολυμένων. Σ' αυτό το έδαφος όπου δεν κυριαρχούν οι ελληνικές συνωμοσίες και ο “οικολογικός” φασισμός οι απολυμένοι θα συνεχίσουν τη μάχη τους για να πετύχουν μία απόφαση στήριξης των διεκδικήσεων τους και καταδίκης της κυβερνητικής πρακτικής.

καταστροφή, περί ποιου κοσμοϊστορικού γεγονότος ακριβώς πρόκειται και δεν μπόρεσαν οι πολίτες αυτής της χώρας να το αντιληφθούν ώστε να μην ξεδεύονται για να προσφεύγουν στις Βρυξέλλες; Ας ενημερώσουν παρακαλούμε οι αρμόδιοι.

Άλλο ένα πονηρό σημείο του εγγράφου αναφέρει ότι το εργοστάσιο απεντάχθηκε από το συγχρηματοδοτούμενο κοινοτικό πρόγραμμα στις 30/6/2000 και συνεχίζει από τότε να χρηματοδοτείται με εθνικά κονδύλια. Δηλαδή, από την 20/10/1999 που απόλυσε τους εργαζόμενους έως τις 30/6/2000 για ποιους έλαβε επιχορήγηση; Μήπως τελικά το ΕΚΤ πλήρωνε μισθούς για τον Τσιρμούλα και τον Εξωμερίτη...

ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΗΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΠΟΛΥΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ Ο αγώνας συνεχίζεται με μεγαλύτερη ένταση

Η ελληνική κυβέρνηση θέλησε να δώσει δύο χτυπήματα στο κίνημα των Απολυμένων των Λιπασμάτων. Το ένα αφορούσε την ευρωπαϊκή προσφυγή. Αυτό αποτύχε γιατί η όλη επιχείρηση διεξάχθηκε σε ευρωπαϊκό έδαφος όπου ήταν παρόντες οι απολυμένοι για να το αποτρέψουν (δες σχετικό άρθρο). Το δεύτερο αφορούσε την έφεση που είχαν καταθέσει στα ελληνικά δικαστήρια. Αυτό πέτυχε. Το Εφετείο Πειραιά έκδωσε απόφαση με την οποία απέρριψε την έφεση και την πρόσθετη παρέμβαση του σωματίου. Η απόφαση αυτή είναι τόσο διάτρητη που δεν αφήνει περιθώρια για διαφορετικές ερμηνείες πέρα από το ότι υπήρξε πολιτική παρέμβαση κατά των Απολυμένων.

Οι απολυμένοι είχαν επικαλεστεί στην έφεσή τους τις τροποποιήσεις που έγιναν στον ελληνικό νόμο για τις ομαδικές απολύσεις με βάση τις κοινοτικές οδηγίες. Μάλιστα η τελευταία τροποποίηση που έγινε με το Ν. 2874/2000 του Γιαννίτση ήρθε σαν αποτέλεσμα της προσφυγής των απολυμένων στην Ευρωπαϊκή Ένωση. **Αυτές οι τροποποιήσεις έκαναν υποχρεωτικές τις διαβουλεύσεις μιας επιχείρησης με τους εργαζόμενους ακόμα και στην περίπτωση που αυτή η επιχείρηση αποφάσισε να διακόψει τις εργασίες της, όπως έγινε με τη ΣΥΕΛ.** Η πρωτόδικη απόφαση στην Ελλάδα αρνήθηκε να εφαρμόσει το νέο νόμο με το σκεπτικό ότι αυτός θεσπίστηκε για να εφαρμόσει κοινοτικές οδηγίες και η βούληση του έλληνα νομοθέτη ήταν να μη γίνονται διαβουλεύσεις... Το ίδιο επαναλαμβάνει και η απόφαση του Εφετείου που όχι μόνο ερμηνεύει όπως θέλει το νόμο, αλλά τον διαβάσει ανάποδα. Όπου προβλέπεται ότι γίνονται υποχρεωτικές οι διαβουλεύσεις, το Εφετείο Πειραιά διαβάσει “δεν γίνονται υποχρεωτικές οι διαβουλεύσεις”. Αναφέρει συγκεκριμένα ότι ο Ν. 2736/1999 που έκανε υποχρεωτικές τις διαβουλεύσεις στην πραγματικότητα διαβάστηκε ως εξής: **“Στη διαδικασία των ομαδικών απολύσεων (υπό την ισχύ του Ν. 2736/1999) περιλαμβάνονται και οι διαβουλεύσεις του εργοδότη με εκπροσώπους των εργαζόμενων και, συνεπώς η μη εφαρμογή της διαδικασίας των ομαδικών απολύσεων στις περιπτώσεις επιχειρήσεων ή εκμεταλλεύσεων που διέκοψαν τις εργασίες τους καταλαμβάνει και τις διαβουλεύσεις στις οποίες δεν είναι υποχρεωμένοι να προέλθουν οι εργοδότες των εν λόγω επιχειρήσεων”**!!! Το ανάποδο διάβασμα το επιτρέπουν σε ένα

ακραία κακόπιστο πνεύμα κακές διατυπώσεις και ελλείψεις των νομοθετικών τροποποιήσεων που οφείλονται στο ότι η **Ελλάδα δεν έχει καμία διάθεση να συμμορφωθεί πραγματικά με το κοινοτικό δίκαιο για τις ομαδικές απολύσεις, γιατί κάτι τέτοιο δυσχεραίνει πολύ την πολιτική της κατεδάφισης των βιομηχανιών.** Αυτό το γεγονός θα καταγγείλουν οι απολυμένοι στα αρμόδια ευρωπαϊκά όργανα στα πλαίσια της προσφυγής τους στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και την Κομισιόν.

Σε ότι αφορά το ίδιο το κοινοτικό δίκαιο που σε κάθε περίπτωση δεν μπορεί να διαβαστεί ανάποδα, το δικαστήριο αποφαινεται ότι είναι “γενικού περιεχομένου” και ως εκ τούτου δεν καταδέχεται να ασχοληθεί μαζί του.

Παρά το γεγονός μάλιστα ότι η πλευρά των Απολυμένων προσκόμισε στο δικαστήριο και επικαλέστηκε το έγγραφο του ΟΑΕΔ με το οποίο ο τελευταίος αποφασίζει να μην αναζητήσει τα κονδύλια που διέθεσε στη ΣΥΕΛ, για το δικαστήριο αποδείχτηκε πως η ΣΥΕΛ δεν ωφελήθηκε τίποτα από την απόλυση των εργαζόμενων αφού έχει ήδη κληθεί να επιστρέψει το ποσό της επιδότησης στον ΟΑΕΔ!!!

Όποια καλή πρόθεση και να έχει κανείς να πιστέψει ότι το δικαστήριο λειτούργησε ανεξάρτητα από παρεμβάσεις, και απλά έκρινε εσφαλμένα, μετά από αυτά τα οργιώδη συμπεράσματα που βγάζει η απόφαση, είναι αδύνατο. Μας είναι αδύνατο να πιστέψουμε ότι οποιοσδήποτε δικαστής που σέβεται τον εαυτό του, κρίνοντας ανεπηρέαστα, θα δέχονταν να βάλει την υπογραφή του σ' ένα τέτοιο χαρτί.

Η απόφαση αυτή φθάνει μέχρι

Υστερόγραφο...

Σε επαφές που είχε η νομική σύμβουλος των Απολυμένων των Λιπασμάτων μετά τη συζήτηση της αναφοράς τους στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις 18 Απρίλη, πληροφορήθηκε ότι ο έλληνας υπεύθυνος της Κομισιόν για τα κοινοτικά κονδύλια ήταν κάποιος Πάνος Σιγόνης. Σε επικοινωνία που είχε με τον ίδιο, ο Π. Σιγόνης ισχυρίστηκε ότι δεν ενημέρωσε έγκαιρα για την απάντηση της ελληνικής κυβέρνησης γιατί και ο ίδιος πήρε στα χέρια του καθυστερημένα το έγγραφο. Στο αίτημα που πρόβαλε η νομική σύμβουλος να της αποσταλεί το κείμενο απάντησε ότι πρέπει να πάρει άδεια από την ιεραρχία του. Πράγματι λίγες μέρες αργότερα έφτασε το κείμενο του υπουργείου με φαξ.

Το αξιοσημείωτο σε όσα

αναφέρονται σ' αυτό το έγγραφο είναι ότι το ίδιο το υπουργείο σαν κρατικός φορέας που απολογείται για τη χρήση των κοινοτικών κονδυλίων επικαλείται την ανωτέρα βία (!) σα λόγο για τον οποίο δεν αναζήτησε την επιστροφή των κονδυλίων από τη ΣΥΕΛ. Αναφέρει επί λέξει το υπουργείο Εργασίας ότι ο ΟΑΕΔ δεν αναζήτησε το ποσό της επιχορήγησης γιατί **“η επιχείρηση διέκοψε τη λειτουργία της για λόγους ανωτέρας βίας”**. Δηλαδή όταν το υπουργείο επικαλείται “ανωτέρα βία” σαν κρατικός φορέας, τι πρέπει να φανταστούμε; Για την επιχείρηση “ανωτέρα βία” θεωρήθηκαν οι κυβερνητικές αποφάσεις και οι διοικητικές πράξεις. Ποια έννοια θεωρείται “ανωτέρα βία” για το ίδιο το κράτος; Εμπόλεμη κατάσταση, εθνική

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΠΕΙΡΑΙΑ ΣΦΗΚΟΦΩΛΙΑ ΑΝΤΕΡΓΑΤΩΝ

Δεν δέχονται το Σωματείο Λιπασμάτων σαν μέλος!

Στη γενική συνέλευση του Εργατικού Κέντρου Πειραιά της 30 Μάρτη-1 Απρίλη, όλες οι επίσημες συνδικαλιστικές παρατάξεις που συμμετέχουν στη διοίκησή του αρνήθηκαν να επιτρέψουν την ισότιμη συμμετοχή στο Σωματείο των Εργαζομένων Λιπασμάτων, γιατί αποτελείται από απολυμένους και αυτοί δεν αποτελούν μέρος της εν ενεργεία εργατικής τάξης!

Αυτό το αίσχος διαδραματίστηκε μπροστά σε διακόσιους περίπου αντιπροσώπους την πρώτη ημέρα των εργασιών της γενικής συνέλευσης.

Σε επαφές που είχε η διοίκηση του Σωματείου με τον πρόεδρο του ΕΚΠ, Γ. Μίχα πριν από τη γενική συνέλευση, για το θέμα της συμμετοχής του Σωματείου, πήρε την απάντηση ότι υπάρχει πρόβλημα και δεν μπορεί να χορηγήσει κάρτες αντιπροσώπων στα δύο εκλεγμένα μέλη του Σωματείου που το αντιπροσωπεύουν στο ΕΚΠ. Τα επιχειρήματα που πρόβαλε ήταν νομικά.

Η Επιτροπή Αγώνα και το Σωματείο αποφάσισαν να διεκδικήσουν τη συμμετοχή τους στο ΕΚΠ. Ήρθαν σε επαφή με την Επιτροπή Αγώνα της Ζώνης όπου συμμετέχει η συνδικαλιστική παράταξη του ΕΡΓΑΣ με δύο αντιπροσώπους στο ΕΚΠ, αλλά και ανεξάρτητοι συνδικαλιστές από τη Ζώνη που έχουν την ιδιότητα του αντιπροσώπου στο ΕΚΠ. Η Επιτροπή Αγώνα της Ζώνης με τους αντιπροσώπους της θα στήριζε τους Λιπασματίτες, και ο σ. Δ. Γουρνάς από τον

ΕΡΓΑΣ, θα έβαζε το θέμα στη συνέλευση. Επαφή είχε γίνει επίσης και με την Επιτροπή Αγώνα της ΔΕΗ που δήλωσε ότι οι αντιπρόσωποι της ΔΕΗ που συμμετέχουν σ' αυτή θα ψήφιζαν υπέρ των Λιπασμάτων.

Αντιπροσωπεία των απολυμένων στην οποία συμμετείχαν και οι δύο εκλεγμένοι αντιπρόσωποι του Σωματείου στο ΕΚΠ, Ηλίας Ματέρης και Γιώργος Λαγκαδάς, εμφανίστηκε το πρωί του Σαββάτου της 30 Μάρτη στο στάδιο Ειρήνης και Φιλίας όπου γινόταν η γενική συνέλευση. Οι αντιπρόσωποι ζήτησαν από τη γραμματεία να τους χορηγήσει τις κάρτες τους. Ο Γ. Μίχας τους είπε να βάλουν το θέμα στη συνέλευση, και ότι ο ίδιος παραμένει αντίθετος. Μάλιστα, επικαλέστηκε μεταξύ άλλων και επιχειρήματα που είχε προβάλει ο πρώην πρόεδρος Τριμούλας στην αγωγή του κατά των εκλογών του Σωματείου, ότι δηλαδή οι εκλογές μπορεί να μην ήταν έγκυρες γιατί οι απολυμένοι δεν παρέμειναν όλοι άνεργοι από τότε που έκλεισε το εργοστάσιο καθώς κάποιοι βρήκαν αλλού δουλειά!!!

Πριν ξεκινήσει η συζήτηση για τα θέματα ημερήσιας διάταξης, τοποθετήθηκαν τα προβλήματα με τη νομιμοποίηση των συμμετεχόντων. Ο Δ. Γουρνάς πήρε το λόγο και έβαλε θέμα ψηφοφορίας για την ισότιμη συμμετοχή των απολυμένων των Λιπασμάτων. Ανάλυσε ότι αν αξίζει κάποιος να παραβρίσκεται στην αίθουσα του ΕΚΠ ήταν αυτοί ακριβώς οι άνθρωποι που επί δυόμισι χρόνια δίνουν τον αγώνα όχι μόνο για την αποκατάστασή τους αλλά για όλους τους εργατές στις βιομηχανίες του Πειραιά.

Πρώτος μίλησε ο Μίχας ο οποίος είπε ότι η συνδικαλιστική δεοντολογία δεν επιτρέπει τη συμμετοχή των απολυμένων στο ΕΚΠ, κατά τη γνώμη του (!), αλλά αυτό είναι ένα νομικό ζήτημα, το οποίο πρέπει να διευκρινιστεί με το νομικό σύμβουλο του ΕΚΠ, και μέχρι να ξεκαθαριστεί οι απολυμένοι θα μπορούσαν να έχουν θέση παρατηρητή στη συνέλευση γιατί το ΕΚΠ τους αγκαλιάζει...

Στη συνέχεια τοποθετήθηκαν όλες οι παρατάξεις. Οι Νουφαρίτσης του ψευτοΚΚΕ, και Γαβρίλης του ΣΥΝ υποστήριξαν ότι δεν μπορούν να δεχτούν αυτό το Σωματείο, αλλά με μεγάλη χαρά θα δέχονταν ένα άλλο σωματείο, που θα ονομαζόταν σωματείο απολυμένων (τα μέλη του οποίου θα είχαν χάσει τη συνδικαλι-

στική τους ιδιότητα και ότι αυτή συνεπάγεται, και θα ήταν στην ίδια θέση όπως τα μέλη ενός αθλητικού συλλόγου). Σωματείο όμως που τα μέλη του θέλουν να διατηρούν τη συνδικαλιστική ιδιότητα του εργαζόμενου και αποτελείται από πρώην εργαζόμενους δεν μπορούσαν να δεχθούν. Η Ρέα Κούβερη της ΝΔ είπε ότι οι απολυμένοι ήταν "αχάριστοι" γιατί το ΕΚΠ έχει κάνει τα πάντα γι' αυτούς κι εκείνοι αντί να πουν "ευχαριστώ", έχουν και απαιτήσεις! "Τίποτα δεν μπορούμε να παραχωρήσουμε σ' αυτούς", κατάληξε οργισμένη.

Στη δευτερολογία του ο Δ. Γουρνάς αναφέρθηκε τόσο στο Ν. 1264/82, όσο και στην επίσημη γνωμοδότηση της ΓΣΕΕ όπου **με σαφήνεια αναφερόταν ότι συμμετέχουν στο ΕΚΠ ισότιμα οι αντιπρόσωποι Σωματείων εργαζομένων που έχουν απολυθεί από επιχειρήσεις που έκλεισαν εφόσον έχουν νομικές διεκδικήσεις**. Παρέμβαση έκανε και ο Πρόεδρος του Σωματείου και αντιπρόσωπος Ηλίας Ματέρης που επισήμανε ότι οι απολυμένοι έχουν διεκδικήσεις τόσο στα εθνικά δικαστήρια, όσο και στην Ευρώπη.

Ο Γ. Μίχας επέμεινε στη θέση του και ανέφερε μάλιστα ότι το Σωματείο δεν είχε δώσει το πρακτικό των εκλογών στη γραμματεία του ΕΚΠ, την ίδια στιγμή που μήνες πριν το πρακτικό είχε δοθεί στη Γραμματεία του ΕΚΠ. Μετά και από αυτή την παρατήρηση έβαλε σε ψηφοφορία την πρόταση του για παραμονή των απολυμένων σαν παρατηρητών και παραπομπή της υπόθεσης στο νομικό σύμβουλο του ΕΚΠ, ο οποίος ήταν υποχρεωμένος να έχει απαντήσει ως τη Δευτέρα, ημέρα των τελικών ψηφοφοριών και αποφάσεων του Εργατικού Κέντρου. Μετά από παρέμβαση και διαμαρτυρίες του Δ. Γουρνά και των απολυμένων, μπήκε σε ψηφοφορία και η δική του πρόταση να συμμετέχει το Σωματείο σαν πλήρες μέλος του ΕΚΠ, και ψηφίστηκε από τους αντιπροσώπους της Επιτροπής Αγώνα της Ζώνης και της ΔΕΗ. Η πρόταση των τεσσάρων παρατάξεων πέρασε σχεδόν παμψηφεί.

Ο Γ. Μίχας εκ μέρους αυτών των παρατάξεων κατάφερε να υποφάρμαξε εκείνη τη στιγμή μία απόφαση της Γ. Συνέλευσης δημιουργώντας την εντύπωση ότι το θέμα είναι τυπικό και διαδι-

καστικό και ότι το πιθανότερο ήταν να λυνόταν από το νομικό σύμβουλο μετά δύο μέρες θετικά για τους απολυμένους. Οι απολυμένοι δήλωσαν τη διαμαρτυρία τους γι' αυτή τη στάση και με ρητή δήλωσή του προέδρου Ματέρη που την υπέβαλαν και γραπτά στη γραμματεία ξεκαθάρισαν ότι δε δέχονται θέση παρατηρητή.

Τη Δευτέρα αποκαλύφθηκε ότι η πρόταση του Γ. Μίχα και των αντεργατικών παρατάξεων ήταν απλά μία μεθόδευση για να κρατήσει τους απολυμένους μακριά από το ΕΚΠ χωρίς να χρειαστεί να δώσει τη μάχη μπροστά στη γενική συνέλευση. Γιατί τη Δευτέρα οι απολυμένοι προσπάθησαν επανειλημμένα να πάρουν τη γνωμοδότηση του νομικού συμβούλου του ΕΚΠ Γκόνια, χωρίς όμως κανένα αποτέλεσμα. Ο Γκόνιας, σε προφορική του τοποθέτηση, και σε αντίθεση με τον Γ. Μίχα, βρήκε ότι τυπικά, νομικά, επιτρεπτόταν η συμμετοχή του Σωματείου εφόσον μάλιστα τα έγγραφα της νομιμοποίησής του ήταν επαρκή, αλλά δεν έπρεπε να επιτραπεί ουσιαστικά και "δεοντολογικά". Δεσμεύτηκε ότι αυτή την τοποθέτηση θα την έδινε και γραπτά. Μετά εξαφανίστηκε όπως και όλες τις επόμενες ημέρες, και δεν απαντούσε ούτε στο σταθερό, ούτε στα κινητό του τηλέφωνο.

Έτσι πραξικοπηματικά το ΕΚΠ ομόφωνα απομάκρυνε τους απολυμένους από τις τάξεις του, ενώ δεν έχει δώσει ακόμα επίσημη γραπτή αιτιολογημένη απόφαση. Ούτε και έδωσε καμία εξήγηση στους αντιπροσώπους της συνέλευσης που άλλα ψήφισαν, και άλλα είδαν τελικά να εφαρμόζονται.

Η στάση του ΕΚΠ φανερώνει πόσο πολύ η συνδικαλιστική ηγεσία ελέγχεται πλέον από το επίσημο κράτος και τις ηγεσίες των κομμάτων, ώστε να υιοθετεί την ίδια εχθρική στάση απέναντί τους. Αποδείχτηκε με τον πιο παταγώδη τρόπο ότι πρόκειται για ένα κατ' όνομα Εργατικό Κέντρο που δεν έχει καμία σχέση με τους εργατές και συμπλέει με τους κατεδαφιστές της βιομηχανίας.

Οι απολυμένοι θα καταγγείλουν τη μέχρι τώρα στάση της διοίκησης στα σωματεία-μέλη του ΕΚΠ που έχουν σταθεί μέχρι τώρα δίπλα τους και που δεν έχουν ελεγχθεί από το μέτωπο των κατεδαφιστών.

...ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΗΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

συνέχεια από τη σελ. 5

το σημείο να αιτιολογήσει την απόφαση της ΠΡΟΤΥΠΟΥ να συνάψει μίσθωση μόνο για δύο χρόνια, γιατί όπως αναφέρει, ήταν επείγουσα η ανάπλαση (που δεν έχει ξεκινήσει ακόμα!). Συνεχίζει δικαιώνοντας την ΠΡΟΤΥΠΟ και στη δεύτερη φάση, στην άρνησή της να ανανεώσει τη μίσθωση γιατί, όπως αναφέρει οι κάτοικοι απειλούσαν με ακραίες καταστάσεις αν συνέχιζε τη λειτουργία του το εργοστάσιο! Πρόκειται για τους ίδιους κατοίκους που υπέγραψαν μαζικά για να παραμείνει το εργοστάσιο. Τέσσερις χιλιάδες υπογραφές προσκομίστηκαν στο δικαστήριο αλλά η απόφαση δεν καταδέχτηκε καν να αναφερθεί σ' αυτές. Από την άλλη η ΣΥΕΛ δεν προ-

σκόμισε ούτε μία υπογραφή, ούτε μία είδηση, ούτε μία φωτογραφία για κινητοποιήσεις κατοίκων. Και όμως κατά το δικαστήριο ήταν σαφές ότι απειλούνταν "ακραίες καταστάσεις" που δημιούργησαν "κατάσταση ανωτέρας βίας" και επέβαλαν το κλείσιμο. Αυτά μόνο ο Λαλιώτης θα μπορούσε στα σοβαρά να τα υποστηρίξει

Οι πρωτοδίκες του Πειραιά με αλλεπάλληλες αποφάσεις τους είχαν δικαιώσει τους Απολυμένους στο ζήτημα του Σωματείου και σήκωσαν το βάρος μιας τέτοιας στάσης.

Αλλά δεν έγινε το ίδιο και στο Εφετείο Πειραιά όπου καταργήθηκε κάθε έννοια δικαίου για τους απολυμένους.

Ωστόσο η απόφαση αυτή είναι πολύ δύσκολο να σταθεί στον ανώτατο βαθμό, στον Άρειο Πά-

γο, όχι τόσο γιατί εκεί η κυβέρνηση έχει πιο κοντά πλοκάμια, αλλά γιατί είναι πιο δύσκολη σε αυτό το επίπεδο μια ωμή σύγκρουση με την ευρωπαϊκή νομοθεσία. Εκεί λοιπόν θα δοθεί η επόμενη και πιο κρίσιμη νομική αναμέτρηση. Οι απολυμένοι σε ενημερωτική συγκέντρωση της Επιτροπής Αγώνα έδειξαν ότι τέτοιου είδους στημένες αποφάσεις δεν είναι ικανές να τους κάμψουν. Σε κατοπινή συνεδρίαση της η Επιτροπή Αγώνα αποφάσισε ομόφωνα να συνεχίσει και να εντείνει την πάλη της και στο νομικό και, κυρίως, στο πολιτικό επίπεδο. Όσο το κίνημα των απολυμένων συνεχίζεται, θα δίνεται ο αγώνας σε όλα τα επίπεδα, στο πολιτικό, στο οικονομικό, στο νομικό. Η συνέχιση του κινήματος είναι απαραίτητος όρος γι' αυτό.

ΕΓΙΝΕ Η ΚΟΙΝΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ, ΖΩΝΗΣ, ΔΕΗ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΚΛΕΙΣΕΙ Η ΔΕΗ ΣΤΟ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ

Πραγματοποιήθηκε με μεγάλη επιτυχία η κοινή συγκέντρωση Λιπασμάτων, Ζώνης και ΔΕΗ στις 4 Απρίλη στο Πολιτιστικό Κέντρο Μελίνα Μερκούρη στο Κερατσίνι.

Περίπου διακόσια άτομα συγκεντρώθηκαν εκεί για το συγκεκριμένο θέμα της λειτουργίας της ΔΕΗ, αλλά και για τη συγκρότηση του κοινού μετώπου με αιτήματα την αποκατάσταση των Λιπασματοειδών, την επιδότηση των ανέργων της Ζώνης και τη λειτουργία της ΔΕΗ, που όλα μαζί συγκεντρώνονται στο μεγάλο αίτημα να ζήσει η βιομηχανία στον Πειραιά.

Αυτό ήταν και το πνεύμα όλων όσων συμμετείχαν σ' αυτή της συγκέντρωσης. Μπήκαν τα θεμέλια για μια ευρύτερη ενότητα εργατών που παλεύουν από κοινού για τα συμφέροντά τους, έχοντας απέναντί τους τις δυνάμεις της αποβιομηχανίσης τόσο σε τοπικό όσο και σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο. Ο κύριος όγκος των συγκεντρωμένων ήταν οι εργαζόμενοι της ΔΕΗ. Σημαντική ήταν η συμμετοχή των Λιπασματοειδών. Η Ζώνη είχε λίγες δυνάμεις. Αυτό ήταν αποτέλεσμα του γεγονότος ότι η Ζώνη δεν μπόρεσε να απελευθερωθεί από την συμμορία των τραμπούκων του ψευτοΚΚΕ πράγμα στο οποίο ο άρχισε να πιστεύει όταν έγινε το μέτωπο με τα Λιπάσματα στη συγκέντρωση του ηλεκτρικού. Όταν μιλάμε για απελευθέρωση δεν μιλάμε μεταφορικά. Το ψευτοΚΚΕ στη Ζώνη είναι ο πραγματικός εργοδότης. ΑΝ δεν πέσει ή δεν φανεί ότι πέφτει, η Ζώνη δεν μπορεί να ξεσηκωθεί μαζικά. Πάντως το εξαιρετικό γεγονός είναι ότι η Έπιτροπή Αγώνα διατηρεί ανέπαφες και σε πολύ ψηλό επίπεδο τις δυνάμεις της.

Η συγκέντρωση αποφασίστηκε λίγες εβδομάδες πριν σε κοινή σύσκεψη στο εργοστάσιο της ΔΕΗ του Κερατσινίου όπου συμμετείχαν οι εργαζόμενοι του εργοστασίου με την Επιτροπή Αγώνα και των Σωματείων της ΔΕΗ, οι απολυμένοι των Λιπασμάτων με την Επιτροπή Αγώνα και το Σωματείο των Λιπασμάτων και οι εργάτες της Ζώνης με την Επιτροπή για τη Σωτηρία της Ζώνης.

Στο Προεδρείο της συγκέντρωσης συμμετείχαν εκ μέρους της Επιτροπής Αγώνα της ΔΕΗ, ο Παναγιώτης Μπένος, εκ μέρους της Επιτροπής Αγώνα των Λιπασμάτων ο σ. Γ. Νικολόπουλος, και εκ μέρους της Επιτροπής Αγώνα της Ζώνης ο σ. Δ. Γουρνάς. Συντονιστής της συζήτησης ήταν ο Ηλίας Ματέρης, Πρόεδρος του Σωματείου Εργαζομένων Λιπασμάτων και μέλος της Επιτροπής Αγώνα. Παρεμβάσεις έκαναν ο Δημήτρης Πάνου, Γενικός Γραμματέας Πανελληνίας Ομοσπονδίας Εργαζομένων Καπνοβιομηχανίας, ο Κώστας Γαβαλάς, δημοτικός σύμβουλος Κερατσινίου (πρώην αντιδήμαρχος), ο Γ. Παρασκευόπουλος, Πρόεδρος του Ινστιτούτου Εργασίας της ΓΣΕΕ (ΙΝΕ-ΓΣΕΕ) Πειραιά, ο Θαν. Κουδουνάς, πρόεδρος Τεχνολόγων-Μηχανικών της ΔΕΗ Κερατσινίου, ο Σωτήρης Καραντής μέλος του Δ.Σ. του Σωματείου της ΔΕΗ, και ο χημικός μηχανικός της ΔΕΗ Ξενάκης. Τη συμπάρασταση του στον αγώνα των τριών

Επιτροπών δήλωσε ο Γιάννης Οικονομίδης, διευθυντής Μελετών του εργοστασίου Λιπασμάτων της ΑΕΒΑΛ στην Πτολεμαίδα. Ο κύκλος των ομιλιών έκλεισε με τοποθέτηση του σ. Ηλία Ζαφειρόπουλου εκ μέρους της Επιτροπής Αγώνα των Λιπασμάτων.

Η συγκέντρωση έγινε γνωστή στο λαό του Κερατσινίου και του Πειραιά με αφισοκόλληση και μοίρασμα προκήρυξης στις λαϊκές της περιοχής όπου διαπιστώθηκε ότι το κλίμα στο λαό παρά την πολύχρονη εκστρατεία εναντίον της ΔΕΗ, ήταν πολύ θετικό, συχνά θερμό και ότι η πλειοψηφική θέληση των Κερατσινιωτών ήταν να μην υπάρξει άλλη ανεργία στην περιοχή και να παραμείνει το εργοστάσιο.

Παρόλο που η αντίπαλη πλευρά, που συγκροτήθηκε σε μία "Έπιτροπή Αγώνα εναντίον της ΔΕΗ", προσκλήθηκε από τους διοργανωτές μμεσώτης αφίσσας να συμμετέχει στη συγκέντρωση και να εκθέσει τις απόψεις της σε ισότιμη βάση, κανένας δεν εμφανίστηκε στις 4 Απρίλη στο Μελίνα Μερκούρη. Τελικά, αναγκάστηκαν οι ίδιοι οι ομιλητές να αναφερθούν στα επιχειρήματά τους για να τα αντικρούσουν στη συνέχεια. Πραγματικά, το θέμα της λειτουργίας της ΔΕΗ αναλύθηκε τόσο διεξοδικά από κάθε άποψη και παρατέθηκαν τόσα τεκμηριωμένα επιστημονικά επιχειρήματα, που όποιος συμμετείχε στη συγκέντρωση πείστηκε απόλυτα για την αναγκαιότητα της συνέχισης της λειτουργίας του εργοστασίου που είναι συμφέρουσα για τους εργαζόμενους, για τους κατοίκους, για την οικονομία, για την ανάπτυξη, αλλά και για λόγους εθνικής ασφάλειας. Καταρρίφθηκε ο μύθος της ρύπανσης και του εργοστασίου - "δράκου".

Μπήκαν τα θεμέλια για να δοθεί με τους καλύτερους όρους αυτή η μάχη που έχει τρομακτική σημασία γιατί είναι σίγουρο ότι αν σταματήσει να καπνίζει το φουγάρο της ΔΕΗ, θα σταματήσει κάποια στιγμή να ζει όλος ο βιομηχανικός Πειραιάς. Δεν είναι τυχαίο ότι οι απολυμένοι των Λιπασμάτων είναι αποφασισμένοι να παλέψουν ενάντια σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο και πολλοί θεωρούν την υπόθεση της υπεράσπισης της ΔΕΗ σα μεγάλο συνδικαλιστικό ζήτημα για τον αγώνα των Λιπασμάτων.

Οι εργαζόμενοι από τους τρεις κλάδους, και κυρίως οι Λιπασματοίτες, ένιωσαν ότι σπάει ο κλοιός της απομόνωσης και ότι μπορούν να στηριχτούν ο ένας στο άλλο για να παλέψουν για τα δίκια τους και να πάρουν μαζί τους τους εργαζόμενους και το λαό του Πειραιά. Οι εκπρόσωποι τους δήλωσαν ότι θα παλέψουν για τα αιτήματα του καθενός σαν να ήταν δικά τους αιτήματα, εκφράζοντας μια βαθιά αλληλεγγύη.

Το κλίμα ήταν θερμό, με πολλές ομιλίες, και παρεμβάσεις από τους εργαζόμενους από το ακροατήριο. Όλοι οι ομιλητές δήλωσαν την πίστη τους στον αγώνα και τη συμπάραστασή τους σ' αυτή την πρωτοβουλία.

Ο Ηλίας Ματέρης προλόγισε την εκδήλωση και έδωσε το λόγο στον Παναγιώτη Μπένο, εκπρόσωπο της Επιτροπής Αγώνα της ΔΕΗ. Ο Π. Μπένος έδωσε την εικόνα της ενότητας που σφυρηλατεί η συγκέντρωση για τους

τρεις κλάδους και ανάπτυξε διεξοδικά το θέμα της λειτουργίας της ΔΕΗ. Αναφέρθηκε στα χρόνια όπου πράγματι η ΔΕΗ λειτουργούσε ρυπογόνα και δημιουργούσε σοβαρό πρόβλημα στους κατοίκους, και ανέλυσε τη μεγάλη διαφορά που υπάρχει σήμερα μετά τις επενδύσεις δισεκατομμυρίων για τον εκσυγχρονισμό του εργοστασίου και τη λειτουργία του με φυσικό αέριο. Στάθηκε επίσης στα οφέλη που μπορεί να έχει ο δήμος από τη λειτουργία του εργοστασίου, και στη σημασία του εργοστασίου για την επάρκεια ρεύματος και την εθνική ασφάλεια της χώρας. Παραθέτουμε σχετικά αποσπάσματα από την ομιλία του:

«Αυτή η συγκέντρωση φανερώνει μια αγωνία και μια ενότητα.

Φανερώνει μια αγωνία να σταματήσει επιτέλους η ανεργία στην περιοχή του Πειραιά. Φανερώνει επίσης μια ενότητα των εργαζομένων που ξεπερνά τα όρια εκείνα του δημόσιου ή του ιδιωτικού τομέα. Είναι μια ενότητα λαχτάρας για εργασία που εκφράζει μία ευχή: Να είναι επιτέλους το τελευταίο εργοστάσιο που κλείνει στην περιοχή τα Λιπάσματα. Να είναι οι τελευταίοι άνεργοι αυτοί. Να είναι η τελευταία αποβιομηχανοποίηση που έχει γίνει σ' αυτή την πολυβάσανη περιοχή.

Πρέπει επιτέλους να μάθουμε να συμβιώνουν εργοστάσια, εργαζόμενοι και κάτοικοι σε μια κοινή κοινωνία. Σε μια κοινωνία η οποία δεν θα δίνει μεγάλους ρύπους αλλά ταυτόχρονα θα έχει και οικονομική ανάπτυξη. Η κουλτούρα του Πειραιά είναι συνυφασμένη με την εργατική τάξη. Θέλουν κάποιοι σήμερα να κάνουν τον Πειραιά μια από τις πολύ ακριβές περιοχές της πρωτεύουσας. Αλλά δεν είναι δυνατόν να ακμάσει καμιά περιοχή στην Ελλάδα, στην Ευρώπη, παγκόσμια, αν δεν υπάρχει κατανάλωση. Κατανάλωση δεν μπορεί να υπάρξει μόνο με εμπορικά κέντρα, μόνο με μαρ, μόνο με πολυτελή μαγαζιά. Κατανάλωση θα υπάρξει μόνο όταν υπάρχει εργατική τάξη, όταν υπάρχουν εργαζόμενοι, όταν υπάρχει λαός για να μπορούν να συντηρήσουν τα μαγαζιά, τα πολυτελή κέντρα, τα κέντρα διασκέδασης.

Κορυφαίο ζήτημα σήμερα είναι το κλείσιμο της ΔΕΗ, της τελευταίας καμινάδας που έχει μείνει στην ευρύτερη περιοχή μας, το οποίο επιχειρείται όχι απευθείας από το ίδιο το κράτος, αλλά μέσα από τη δημοτική αρχή του Κερατσινίου.

Η πρώτη ηλεκτρική εταιρεία εγκαταστάθηκε στην περιοχή πριν το 1926 με αγγλική κατοχή. Τότε που το Κερατσίνι δεν ήταν καθόλου εδώ, ο Πειραιάς δεν είχε παρά λίγα σπίτια γύρω από το λιμάνι και το Πέραμα ήταν ανύπαρκτο. Αυτό το εργοστάσιο είναι το μοναδικό παράδειγμα παγκόσμια που οι εργαζόμενοι αγωνίστηκαν, έδωσαν τη ζωή τους για να κρατήσουν τα μέσα παραγωγής. Αναφέρομαι στην Κατοχή, όταν οι Γερμανοί φεύγοντας κοίταζαν να ανατινάξουν και την παραμικρή μονάδα που θα βοηθούσε την ανάπτυξη της ελεύθερης Ελλάδας. Οι εργαζόμενοι κράτησαν αυτό το μοναδικό τότε εργοστάσιο ηλεκτροπαραγωγής δίνοντας δώδεκα νεκρούς, δώδεκα παλικάρια που πρέπει να

τα θυμόμαστε όχι μόνο στις επετείους, αλλά κάθε μέρα και κάθε ώρα.

... Στα χρόνια που ακολούθησαν η ΔΕΗ πραγματικά έμοιαζε με δράκο που έτρωγε τα συκώτια των κατοίκων της περιοχής και γέμιζε μαυρίλα τα μπαλκόνια των σπιτιών. Αιφνιδιαστικά το 1981, ο τότε υπουργός Ενέργειας κ. Μάνος έκλεισε τη ΔΕΗ χωρίς κανένα πρόγραμμα μετεγκατάστασης, χωρίς να έχει κάποια προοπτική αντικατάστασης αυτής της παραγωγής που έβγαζε τότε.

...Περάσανε δέκα και πλέον χρόνια με μια ΔΕΗ ερείπιο, με μια ΔΕΗ όπου σταλήθηκαν τόσα δισεκατομμύρια να σκουριάζει σαν παλιά σιδηρικά χωρίς κανένα από τη διοίκηση να έχει την τόλμη και το πρόγραμμα να ρυθμίσει το τι θα γίνει αυτό το εργοστάσιο. Με εργαζόμενους οι οποίοι έφυγαν σαν του λαγού τα παιδιά, σε όλες τις περιοχές της Ελλάδας. Από 350 και πλέον, φτάσαμε το 1986 να μη βρίσκονται ούτε 50 με 60.

...Φτάσαμε στο 1996 στο παρά πέντε, όταν το φυσικό αέριο πλέον ήταν για την πατρίδα μας μια πραγματικότητα και υπήρχε πρόβλημα με τη δυνατότητα απορρόφησης, να κλείσει συμφωνία η ΔΕΗ για μετατροπή αυτού του εργοστασίου με σύμφωνη γνώμη τότε της δημοτικής αρχής και με σοβαρά αντισταθμίματα για την πόλη. Μετασκευάστηκε λοιπόν ο σταθμός του Κερατσινίου με κόστος πάνω από 35 δισεκατομμύρια και με χρόνο λειτουργίας πολύ μικρό, όπως είχε επισημάνει η ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ μέσα από δελτία τύπου και συνεντεύξεις. Ο χρόνος που χρειάζεται ένα εργοστάσιο βαριάς βιομηχανίας σήμερα για να γίνει απόσβεση είναι γύρω στα 25 με 30 χρόνια. Θα χρειαζόταν οπωσδήποτε πάνω από 12 με 13 χρόνια λειτουργίας για να αποδώσει η επένδυση σ' αυτό το σταθμό.

...Υπογράφηκε ένα πρωτόκολλο συνεργασίας από τον τότε δήμαρχο τον κ. Χάσκα, την τότε υπουργό Ενέργειας κα Βάσω Παπανδρέου, και από τον κ. Λαλιώτη σαν υπουργό ΠΕ-ΧΩΔΕ. Προέβλεπε εξαετή λειτουργία του σταθμού από την εκκίνηση του με αντισταθμιστικά οφέλη για το δήμο: Πρώτον, 1μισι δις δρχ. περίπου σαν αντισταθμισμα για ανάπτυξη της ευρύτερης περιοχής. Αυτό σήμαινε ότι ο Δήμος θα αγόραζε διάφορα οικόπεδα με συγκεκριμένο πλάνο βάσει του οποίου η ΔΕΗ θα πλήρωνε αυτά τα χρήματα. Δεύτερον, προέβλεπε παραχωρήσεις χώρων της ΔΕΗ και τρίτον, προέβλεπε για τη λειτουργία αυτού του σταθμού μια επιτροπή όπου θα συμμετείχαν εκπρόσωποι από το δήμο, από τη ΔΕΗ, από το Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδας και άλλους φορείς και η οποία θα είχε δυνατότητες κράτησης του σταθμού όταν οι ρύποι στην περιοχή θα βρίσκονταν πάνω από τα όρια εκείνα που επιβάλλουν οι νόμοι και το Υπουργείο Βιομηχανίας. Αυτή η περιβαλλοντική επιτροπή δεν λειτουργήσε ποτέ από σκοπιμότητες διαφορετικού κύματος. Η ΔΕΗ δεν ήθελε, δεν πίεσε να λειτουργήσει η περιβαλλοντική επιτροπή για να μπορεί να λει-

ΕΓΙΝΕ Η ΚΟΙΝΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ, ΖΩΝΗΣ, ΔΕΗ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΚΛΕΙΣΕΙ Η ΔΕΗ ΣΤΟ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ

συνέχεια από τη σελ. 7

τουρχει αυθαίρετα το εργοστάσιο και φοβούμενη ενδεχομένως ρυπάνσεις γιατί δεν είχε μέχρι εκείνη τη στιγμή στοιχεία. Αλλά και ο Δήμος, η δημοτική αρχή, δεν φρόντισε, δεν πίεσε, δεν κινητοποίησε το λαό της περιοχής αν δεν γινόταν δεκτό, να λειτουργήσει η περιβαλλοντική επιτροπή, για να έρχεται σήμερα να παρουσιάζει το εργοστάσιο της ΔΕΗ σα δράκο, προβάλλοντας τούτο σαν ένα από τα βασικά του προεκλογικά ζητήματα. Εγκαταστάθηκαν τέσσερις σταθμοί μέτρησης ρύπων περιβάλλοντος στη γύρω περιοχή. Η ΔΕΗ υποχρεούται από την άλλη μεριά, καθημερινά, αλλά και τρίμηνα και ετήσια να δίνει εκθέσεις στο Υπουργείο Βιομηχανίας και στη Νομαρχία Πειραιά. Μέχρι σήμερα καμία από τις μετρήσεις αυτές, χωρίς να εκφράζω και να υποστηρίζω τη διοίκηση ή τη διεύθυνση του σταθμού, πλην τους εργαζόμενους και μόνο, δεν βρίσκεται πάνω από τα επιτρεπόμενα από το νόμο όρια. Όλες οι μετρήσεις βρίσκονται πολύ κάτω και από το ήμισυ των ορίων που έχουν θεσπιστεί, γεγονός το οποίο οφείλεται στο ότι το φυσικό αέριο είναι το πλέον φιλικό προς το περιβάλλον καύσιμο.

...Απευθύνουμε έκκληση σαν εργαζόμενοι, για τη διασφάλιση των 200 θέσεων εργασίας, αλλά και των επενδύσεων, των απορροφήσεων που γίνονται από τις παράπλευρες λειτουργίες του σταθμού αυτού, όπως οι συντηρήσεις, που ανέρχονται σε 5 με 6 δις ανά έτος. Καλούμε κάθε παράγοντα της περιοχής, αλλά και τους απλούς κατοίκους, τα σχολεία, τα παιδιά που ζουν και μεγαλώνουν σ' αυτή την περιοχή να επισκεφτούν το εργοστάσιο. Εμείς οι εργαζόμενοι θα τους ξεναγήσουμε, όπως ήδη έχουμε κάνει το τελευταίο δίμηνο σε βουλευτές και σε δημοτικούς παράγοντες που έχουν έρθει και έχουν διαπιστώσει ότι το εργοστάσιο δεν έχει καμία σχέση με πριν.

...Ο Δήμος είχε και θα έχει οφέλη μόνο μέσα από μία λειτουργία της ΔΕΗ. Είχε ήδη όφελος το ποσό των 1.100.000 δρχ. περίπου που έχει μέχρι σήμερα εισπράξει από το συμφωνημένο ποσό του Ιμισι συνολικά δισεκατομμυρίου. Η Κοζάνη εδώ και πολλά χρόνια λειτουργεί τηλεθέρμανση. Αυτό σημαίνει ότι τα σπίτια σήμερα της πόλης της Κοζάνης θερμαίνονται από τα θερμά καλώδια που εκπέμπουν οι σταθμοί παραγωγής της ΔΕΗ στην Κοζάνη. Η Μεγαλόπολη αυτή τη στιγμή σκάβεται για να εγκαταστήσει ο Δήμος κι εκεί τηλεθέρμανση. Να, λοιπόν μια σοβαρή διεκδίκηση για την επόμενη δημοτική αρχή.

Η πλειονότητα των εργαζομένων που εργάζονται στη Μεγαλόπολη σήμερα, στα τρία εργοστάσια, είναι κατά 80% από την περιοχή. Το ίδιο ισχύει και για την Κοζάνη, το Αλιβέρι, την Πτολεμαίδα. Να μια δεύτερη σοβαρή διεκδίκηση που μπορεί να έχει στο μέλλον η δημοτική αρχή του τόπου αυτού.

...Θα τελειώσω με τις θέσεις των εργαζομένων που είχαμε θέσει από τότε και παραμένουν μέχρι σήμερα. **Εμείς θεωρούμε ότι μια επένδυση της τάξης αυτών των δισεκατομμυρίων που έγινε πριν από λίγα χρόνια είναι περιουσία του ελληνικού λαού, και θα αποτελέσει, στο βαθμό και στο μέτρο που μετοχοποιηθεί η ΔΕΗ, περιουσία μεταβιβαζόμενη των μετόχων. Μια τέτοια περιουσία λοιπόν δεν μπορεί να κατασπαταλάται στο όνομα κάποιων μικροκομματικών ή μικροδικοδικητικών αντι-**

λήψεων. Τα χρόνια αυτά τα οποία μέχρι στιγμής έχει λειτουργήσει η ΔΕΗ σαφώς δεν έχουν δημιουργήσει τις οικονομικές προϋποθέσεις απόσβεσης και κέρδους. **Επιπλέον ο σταθμός του Κερατσινίου στη θέση στην οποία βρίσκεται εντός της πρωτεύουσας είναι ένας σταθμός που όλες οι πολιτισμένες πρωτεύουσες του κόσμου έχουν μέσα στο περιβάλλον τους,** επειδή ανταποκρίνεται γρήγορα στο να δίνει ρεύμα σε περιπτώσεις απότομων κρατήσεων και βυθίσεων. Έχει μεγάλη σπουδαιότητα στην ευστάθεια του νοτίου συστήματος της χώρας γιατί η πλειονότητα των εργοστασίων σήμερα είναι συγκεντρωμένη στο Βορρά. Καλύπτει το Νότο, τη μισή Ελλάδα, συμπεριλαμβανομένης της Αθήνας των τεσσάρων και πλέον εκατομμυρίων.

...**Ο σταθμός του ΑΗΣ Αγίου Γεωργίου είναι ένας σταθμός ασφαλείας.** Έχει όλες τις προϋποθέσεις εκείνες και τις υπόγειες καλωδιώσεις, ώστε ανά πάσα στιγμή να δώσει ρεύμα άμεσα στη Βουλή, στο Πεντάγωνο, στον Ευαγγελισμό. Είχε φροντιστεί να λειτουργεί με αυτό τον τρόπο από την εποχή των Άγγλων και κανένας άλλος σταθμός δεν έχει αυτές τις δυνατότητες, εντός και εκτός πρωτεύουσας.

Θεωρούμε ότι σήμερα πρέπει να ανοίξει ένας διάλογος χωρίς ταμπού, χωρίς δογματισμούς, με τη δημοτική αρχή, με τα κόμματα, με τη ΔΕΗ που θα στηρίζεται πάνω σε ειλικρινή βάση.

...Κανείς δεν θέλει, και δεν πρέπει, να εκτιναχτεί ακόμα περισσότερο η ανεργία, όλοι μας θέλουμε να διασφαλίσουμε αυτές τις θέσεις εργασίας στη ΔΕΗ, να διασφαλίσουν οι θέσεις εργασίας στην περιοχή του Περάματος, αλλά και στα υπόλοιπα μικρά ή μεγαλύτερα εργοστάσια. Τα Λιπάσματα, ας μας γίνουν το παράδειγμα. Οι αναπλάσεις δεν μπορούν να γίνουν αν δεν υπάρχει ανθρώπινο δυναμικό. Οι αναπλάσεις θα πρέπει να λειτουργήσουν προς όφελος του λαού της περιοχής, αλλά και μαζί με τους εργαζόμενους».

Ο λόγος του Π. Μπένου χειροκροτήθηκε θερμά. Στη συνέχεια ο Η. Ματέρης έδωσε στο λόγο στο σ. Δ. Γουρνά, που μίλησε για το πρόβλημα της αποβιομηχάνισης στον Πειραιά και ειδικότερα στη Ζώνη, και για τη σημασία που έχει ο αγώνας για την υπεράσπιση της βιομηχανίας για την εργατική τάξη. Παραθέτουμε αποσπάσματα της ομιλίας του:

«Μαζευτήκαμε εδώ τρεις κλάδοι, τρεις επιτροπές αγώνα από τρεις διαφορετικούς χώρους του Πειραιά, από τη ΔΕΗ, από τη Ζώνη και από τα Λιπάσματα. Καταρχήν πρέπει να πούμε ότι εδώ και δύομισι χρόνια που έκλεισαν τα Λιπάσματα, οι συνάδελφοι των Λιπασμάτων διεξάγουν έναν ηρωικό αγώνα για την αποκατάστασή τους. Όταν τα έκλεισαν, τους υποσχέθηκαν αποκατάσταση και μετά τους πετάξαν στο δρόμο. Έγιναν κλεισίματα σε άλλους κλάδους και οι εργαζόμενοι διαλύσανε, όμως οι συνάδελφοι των Λιπασμάτων, είναι εδώ κι επιμένουν να κάνουν τον αγώνα τους γι' αυτό που δικαιούνται για να μπορούν να ζήσουν αξιοπρεπώς σαν εργάτες, και όχι σα ζητιάνοι. **Εμείς στη Ζώνη έχοντας το παράδειγμα των Λιπασμάτων και βλέποντας που οδηγεί το δικό μας μέλλον, βρήκαμε αυτούς τους συνάδελφους και τραβάμε μαζί. Ξεκινήσαμε με μια συγκέντρωση που κάναμε στον Ηλεκτρικό Σταθμό του Πειραιά στις 20 Γενάρη, και συνεχίσαμε με μία επόμενη συγκέντρωση που κάναμε μόνοι μας οι εργαζόμενοι της Ζώνης, μέχρι**

που στο δρόμο μας που βρήκαμε και τους συνάδελφους από τη ΔΕΗ. Το εργοστάσιο της ΔΕΗ το πολεμάνε όλες οι πολιτικές δυνάμεις, δημοτικές και πολιτικές, εδώ και μια εικοσαετία. Είχαν καταφέρει και το κλείσανε για κάποια χρόνια, ξαναμπήκε μπροστά, και τώρα που λήγει πάλι η νέα του σύμβαση λειτουργίας πολεμάνε να το κλείσουν.

Εμείς αποτελούμε αυτό το τμήμα του εργατικού δυναμικού της χώρας που για πρώτη φορά βάζει ένα ζήτημα: Τέρμα στην αποβιομηχάνιση, τέρμα στην εξαφάνισή μας σαν τάξη μέσα στην κοινωνία. Δεν πρόκειται για ζήτημα που αφορά κάθε κλάδο ξεχωριστά. Πρόκειται για υπόθεση όλης της κοινωνίας. Όλοι ξέρουμε ότι η εργατική τάξη είναι η τάξη που έχει μέσα της την τιμιότητα και την ισότητα. Από τη φύση τους την ίδια, οι εργάτες δεν κοιτάνε πως θα ρίξουν ο ένας τον άλλον. Οι έμποροι ζουν από το εθνικό προϊόν που παράγουν περίπου ενάμισι εκατομμύριο άνθρωποι σ' αυτή τη χώρα, εργάτες και αγρότες, και στις σχέσεις τους δεν υπάρχει εντιμότητα. Αυτός που έχει ένα μαγαζί θα εμποδίσει τον πελάτη να πάει στον απέναντι μαγαζάτορα. Η εργατική τάξη είναι αυτή που με την ιδεολογία της διαμορφώνει το ήθος μιας κοινωνίας. Θέλουν τώρα να μας εξαφανίσουν. Εμείς είμαστε αυτοί οι άνθρωποι που έχουμε μπει μπροστά για να μαζέψουμε κάθε εργάτη που πάνε να καταργήσουν, που θέλει να παραμείνει εργάτης, και θα προχωρήσουμε σ' ένα κίνημα για τη βιομηχανία, γιατί η βιομηχανία είναι το μέλλον αυτής της χώρας και του λαού.

...Δεν μπορούμε να πιστέψουμε ότι είναι κάποιοι ανεγκέφαλοι οι οποίοι χτυπάνε τη βιομηχανία, το κορμί αυτή τη στιγμή του έθνους του οποίου μέλη αποτελούμε κι εμείς. **Αυτό το κάνουν δυνάμεις οι οποίες θέλουν πραγματικά να οδηγήσουν τη χώρα σ' ένα μεσαίωνα.** Επειδή συμβαίνει σήμερα η εργατική τάξη να είναι γονατισμένη χωρίς τα δικά της λάβαρα υψωμένα, και να τραβιέται πίσω από τα κόμματα των αφεντικών της που κυβερνάνε, δεν υπάρχει το κίνημα της βιομηχανίας και μπορούν να περνάνε τέτοια σχέδια. **Εμείς όμως είμαστε αυτοί που μπαίνουμε μπροστά και λέμε ανεξάρτητα από τις διαφορετικές μας απόψεις: "Κάτω τα χέρια από τη βιομηχανία. Φτιάξτε βιομηχανία", για να ζήσει αυτή η τάξη, και για να ζήσει αυτό το έθνος.** Γιατί ένα έθνος που δεν στηρίζεται στα δικά του πόδια, γίνεται εύκολα εξάρτημα και υποχείριο. Μπορεί όποιος θέλει να το επιβουλεύει για τα δικά του συμφέροντα, παγκόσμια ή τοπικά, αν είναι εξαρτημένο και διαλυμένο, αν στηρίζεται σε δανεισμούς ή σε επιδοτήσεις, και δεν μπορεί ο λαός του να σηκώσει κεφάλι. Η εργατική τάξη λοιπόν, με την πολιτική υπέρ της βιομηχανίας, είναι η τάξη που τραβάει πίσω της όλο το έθνος, και η γραμμή υπέρ της βιομηχανίας είναι η μόνη πατριωτική γραμμή.

Εμείς οι τρεις κλάδοι που ενωθήκαμε εδώ είμαστε υποχρεωμένοι να προχωρήσουμε. Βλέπουμε ότι δυστυχώς σήμερα αυτός ο αγώνας δεν είναι συνείδηση των ευρύτερων μαζών, των εργατών που χτυπιούνται, που δούλευαν σε εργοστάσια που έχουν κλείσει, ή που δουλεύουν σε εργοστάσια που κινδυνεύουν να κλείσουν. Είναι σίγουρο όμως ότι αυτή η γραμμή, επειδή είναι η γραμμή της αλήθειας και της ζωής θα τραβήξει κι άλλους. Έχουμε ήδη πετύχει να κινητοποιούνται οι εργάτες πριν πεθά-

νουν. Αυτό κάνουν σήμερα οι εργάτες της Ζώνης και της ΔΕΗ.

...Ο αγώνας που έχουμε ξεκινήσει είναι σίγουρο ότι θα γίνει το κεντρικό σύνθημα των εργατών και της κοινωνίας. Πρέπει οι τρεις επιτροπές αγώνα να σφιχταγκαστούν, να υποστηρίξει η μία την άλλη σταθερά και αποφασιστικά, και κυρίως να υποστηρίξουμε αποφασιστικά το δικαίωμα των εργατών των Λιπασμάτων για την αποκατάστασή τους. **Είναι πάρα πολύ σημαντικό και δεν είναι μόνο δικό τους αίτημα. Είναι και δικό μας αίτημα.** Εάν αποκατασταθούν οι εργάτες των Λιπασμάτων, θα έχουμε καλύτερες προοπτικές αγώνα. Ο αγώνας των Λιπασμάτων είναι δικός μας αγώνας.

...**Κανένας μόνος του δεν μπορεί να νικήσει. Ούτε τα Λιπάσματα μπορούν να νικήσουν μόνο τους, ούτε η Ζώνη θα νικήσει μόνη της, ούτε η ΔΕΗ θα νικήσει μόνη της.** Είναι γνωστό το παράδειγμα με τα κλαδιά που καθένα σπάει μόνο του αλλά όλα μαζί δεν μπορούν να σπάσουν. Γι' αυτό έχουν προσπαθήσει εκείνοι που δεν θέλουν αυτό το κίνημα να νικήσει, με διάφορους τρόπους να το διασπασουν. Με απειλές, με άγνοια και με αδιαφορία, με απομόνωση, αλλά και με δωράκια και με εξαγορά. Εάν εμείς δεν υποκύψουμε, και μπορέσουμε να βρούμε τον τρόπο να ενωθούμε πιο σφιχτά και να παλέψουμε, θα νικήσουμε.

...Που θα δουλέψουν τα παιδιά μας χωρίς βιομηχανία; Η βιομηχανία είναι η ζωή μας, δεν είναι μόνο ένα μεροκάματο. Είναι επιτακτικό να συνεχίσουμε αποφασιστικά και σκληρά το δρόμο που ξεκινήσαμε. Αποκατάσταση για τα Λιπάσματα, να μην κλείσει η ΔΕΗ, να μην κλείσει η Ζώνη, νέα βιομηχανία στο Κερατσίνι. Φτιάχτε βιομηχανίες, μην τις κλείνετε πρέπει να είναι η γραμμή των εργατών αυτής της πόλης».

Ο σ. Δ. Γουρνάς έκλεισε το λόγο του μέσα σε δυνατά χειροκροτήματα και στη συνέχεια μίλησε ο σ. Γ. Νικολόπουλος εκ μέρους της Επιτροπής Αγώνα των Λιπασμάτων.

Στην ομιλία του επισήμανε την άδικη μεταχείριση που είχαν οι Λιπασματιώτες από το κράτος και τις πολιτικές δυνάμεις και κάλεσε σε στήριξη του μεγάλου αγώνα τους. Ανάπτυξε επίσης το συγκεκριμένο σχέδιο κλεισίματος που έχουν εκπονήσει οι αντι-βιομηχανικές δυνάμεις για τη βιομηχανική ζώνη όπου λειτουργούσαν τα Λιπάσματα και τις καταστροφικές συνέπειες που θα έχει η εφαρμογή του για τους εργαζόμενους, τις ιδίες που νιάθουν τώρα οι Λιπασματιώτες. Ακολουθούν αποσπάσματα της τοποθέτησής του:

«Πριν κλείσουν τα Λιπάσματα, και για χρόνια υπήρχε ένα σύνθημα στην περιοχή: "Λιπάσματα, ΔΕΗ μας κλέβουν τη ζωή". Τα Λιπάσματα τα κλείσανε και είχαν τάξει όλοι, βουλευτές, δήμαρχοι, κυβέρνηση, εργατικά κέντρα, ότι θα γίνει αποκατάσταση, ότι θα τακτοποιηθούν οι τετρακόσιοι Λιπασματιώτες. Ποια είναι η κατάσταση σήμερα; Ακόμα και οι τέσσερις εργάτες με ειδικές ανάγκες βρίσκονται στο δρόμο, ούτε αυτούς δεν αποκαταστήσανε. Αυτή είναι η ευαισθησία. Κι αυτό πρέπει να το προσέξουν όλοι οι επόμενοι. Δεν θα μείνει κανείς από τη ΔΕΗ αν κλείσει, τώρα μάλιστα που γίνεται ανώνυμη εταιρεία. Τα Λιπάσματα κάποτε ήταν ίδρυμα Μποδοσάκη, κι από εκεί σιγά-σιγά έφθασαν στη σημερινή τους κατάσταση. Πριν από λίγες μέρες η Επιτροπή Αγώνα και το Σωματείο δημοσίευσαν σε μια τοπική εφημερίδα ένα άρθρο που εμφανιζόταν στην πρώτη σελίδα της με τίτλο: "Δίχως λόγο έκλεισε το εργοστάσιο Λιπα-

ομάτων στη Δραπετσώνα». Το άρθρο καταλάμβανε όλη την τρίτη σελίδα. Μετά από δύο μέρες, με τον ίδιο τρόπο, αναγγελία στην πρώτη σελίδα, και παράθεση στην τρίτη σελίδα, δημοσιεύτηκε άρθρο του Λαφαζάνη που υποστήριζε ότι η περιοχή από τα Λιπάσματα μέχρι και το Ικόνιο πρέπει να γίνει μητροπολιτικό πάρκο. **Ο δήμαρχος Κερατσινίου έχει κάνει ένα φοβερό πλαίσιο για την ανάπτυξη σαν κι αυτά που βλέπουμε δεκαπέντε χρόνια στη Δραπετσώνα. Έκλεισαν το εργοστάσιο εδώ και δυόμισι χρόνια αλλά ακόμα δεν υπάρχει ούτε μελέτη, ούτε χρηματοδότηση, τίποτα. Εμείς λέγαμε: Να πάρετε από τα διακόσια εβδομήντα στρέμματα, τα εκατόν πενήντα για να κάνετε ανάπτυξη και ας μείνει το εργοστάσιο στα εκατόν είκοσι στρέμματα. Δεν δέχτηκαν ούτε αυτό.** Αλλά ρωτάω: αν ισχύει πράγματι η ανάπτυξη που έχει σχεδιάσει ο δήμαρχος και το δημοτικό συμβούλιο, οι δημοτικές παρατάξεις που την υποστήριζαν, τότε υπάρχει δυνατότητα δίπλα στη ΔΕΗ να υπάρχουν οι Μύλοι Αγίου Γεωργίου; Είναι δυνατόν δίπλα στους Μύλους να υπάρχει η Ιχθυόσκαλα, η Mobil, η Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη Περάματος, το Διακομετακομιστικό Κέντρο της ΑΓΕΤ; Ασφαλώς όχι.

Ο δήμαρχος Κερατσινίου λέει ότι έχει θέση για τη διασφάλιση των εργαζομένων της ΔΕΗ. Την ίδια θέση για διασφάλιση των εργαζομένων είχε και ο δήμαρχος Δραπετσώνας για τα Λιπάσματα. Που θα διασφαλιστούν όμως οι εργαζόμενοι των Λιπασμάτων, που οι υπόλοιποι της Mobil, της BP, της Ζώνης, της ΑΓΕΤ, των Μύλων, της Ιχθυόσκαλας; Που θα διασφαλιστούν όλοι αυτοί; Γιατί αν βάλουμε όλα τα εργοστάσια στη σειρά, τότε δεν μένει κανένας εργαζόμενος στην περιοχή. Αν ξεκινήσουμε από το Φάληρο ως εδώ, θα θυμηθούμε τότε που το εργοστάσιο ήταν το ένα δίπλα στο άλλο, Γαβριήλ, Αιγαίο, ΒΕΛΚΑ, ΧΡΩΠΕΙ, Κούπας, Καхраμάνογλου, Ίσαρη-Βασιλειάδη. Ο Κεράνης τώρα που μιλάμε μεταφέρεται, ο μισός πάει στην Αλβανία κι ο άλλος μισός στη Χαλκίδα, αν δεν βρεθούν και στη Χαλκίδα οικολόγοι για να πουν ότι δημιουργεί πρόβλημα. Ο Παπαστράτος ήδη συζητάει να πάει στο Αγρίνιο. Δεν θα υπάρχει εργοστάσιο στον Πειραιά και μιλάνε για χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας. Που θα βρεθούν αυτές;

Μερικοί ρωτάνε: Πόσοι από αυτούς που δουλεύουν στη ΔΕΗ Κερατσινίου είναι από το Κερατσίνι, όπως ρωτούσαν για τα Λιπάσματα, πόσοι εργαζόμενοι είναι από τη Δραπετσώνα. Στα Λιπάσματα ήταν κάποιον από τη Δραπετσώνα, άλλοι από το Κερατσίνι, άλλοι από γύρω δήμους και άλλοι από δήμους της Αθήνας. Δεν ισχύει όμως ότι οι Κερατσεινιώτες ή οι Δραπετσωνιώτες δουλεύουν στη Ελευσίνα; Αν ακολουθήσουμε τη λογική ότι δεν πρέπει οι Κερατσεινιώτες να δουλεύουν στην Ελευσίνα και οι Ελευσίνιοι στο Κερατσίνι, τότε δεν θα δουλεύει κανείς.

Αυτό που μπορεί να ζητήσει κανείς είναι η ΔΕΗ να προσλάβει κι άλλους Κερατσεινιώτες. Μπορεί επίσης να γίνει διαπραγμάτευση για τα αντισταθμιστικά οφέλη.

...Εμείς καλέσαμε την αντίθετη πλευρά σήμερα εδώ. **Λένε ότι ο λαός του Κερατσινίου δεν θέλει τη ΔΕΗ. Μοιράσαμε προκηρύξεις στις λαϊκές της Χαραυγής, της Ευγένειας και του Αγίου Γεωργίου περιοχές που είναι πολύ κοντά στη ΔΕΗ. Βρήκαμε πολλούς υποστηρικτές.** Θα περίμενε κανείς ότι στη Χαραυγή τουλάχιστον θα υπήρχαν αντιδράσεις, δεδομένου ότι αυτοί που μένουν ακριβώς δίπλα στη ΔΕΗ έχουν ένα υπαρκτό πρόβλημα με την ηχορύπανση. Αντίθετα βρήκαμε τους πιο φανατικούς υποστηρικτές

του εργοστασίου, και κανέναν που να είναι εναντίον του.

...Ποια είναι η Επιτροπή που ίδρυσαν εναντίον της ΔΕΗ; Αποτελείται από τις τέσσερις δημοτικές παρατάξεις, τον "Ποιμενικό Αυλό", την "Επτάχορδη Λύρα" κι έναν Σύλλογο Γονέων που δεν αναφέρεται ποιας περιοχής είναι. Δεν έχουν τον κόσμο μαζί τους, παρόλο που επί είκοσι χρόνια το κλίμα της περιοχής ήταν "Λιπάσματα, ΔΕΗ μας παίρνουν τη ζωή". Ο λαός του Κερατσινίου και της Δραπετσώνας είδε και την πείνα και προβληματίζεται. Δεν είναι πραγματικά υπέρ τους το κλίμα. **Στις λαϊκές, ένα πράγμα, μας είπαν: Πρώτη φορά βλέπουμε ανακοίνωση που υποστηρίζει ότι πρέπει να ζήσει ένα εργοστάσιο. "Μέχρι τώρα βλέπαμε ανακοινώσεις που υποστήριζαν ότι πρέπει να κλείσουν εργοστάσια". Σ' αυτή την πρώτη μαζική κίνηση να ζήσει ένα εργοστάσιο υπήρχε πολύ μεγάλη λαϊκή απήχηση.** Σκεφτείτε τι θα γίνει αν δεθούμε και παλέψουμε από κοινού για να αλλάξουμε αυτό το πολιτικό κλίμα του οικοφασισμού, όπως για πρώτη φορά το είχε αναφέρει σαν όρο ο Γιώργος Παρασκευόπουλος, ενός είδους φασισμού που θέλει να τα καταστρέψει όλα.

Όταν ο Μισαηλίδης έφυγε από δήμαρχος Δραπετσώνας, οι συνδικαλιστές του εργοστασίου των Λιπασμάτων με πεντέμισι χιλιάδες εργαζόμενους στο εργοστάσιο έκαναν σύσκεψη και έβγαλαν τη δική τους πρόταση για δήμαρχο τον Κοσκινά. Οι τέσσερις χιλιάδες εργαζόμενοι ήταν Δραπετσωνίτες. Αμέσως ο δήμαρχος που πρότειναν είχε το 70%. **Τώρα που λείπουν οι μονάδες παραγωγής, που λείπει η εργατική τάξη που διαμορφώνει τις εξελίξεις, ποιοι τις καθορίζουν; Δεν είναι μόνο ότι λείπει το μεροκάματο, είναι ποιον έχεις δήμαρχο, ποιους έχεις δημοτικούς συμβούλους.** Το εργατικό κίνημα στο παρελθόν δεν θα άφηνε ποτέ στους δήμους που ήταν δεμένοι με τα εργοστάσια να κυριαρχήσουν οι άνθρωποι που κυριαρχούν σήμερα χωρίς επίπεδο, χωρίς κουλτούρα, χωρίς πολιτισμό.

Τώρα που έκλεισε το εργοστάσιο των Λιπασμάτων, ο Πολύζος του Πολυτεχνείου, το Εργατικό Κέντρο, οι δήμοι, λένε ότι πρέπει να αναδειχτεί ο τεράστιος βιομηχανικός πολιτισμός των Λιπασμάτων και ότι γι' αυτό το λόγο πρέπει τώρα να γίνουν εκεί έργα δισεκατομμυρίων. Άρα τα Λιπάσματα δημιουργούσαν πολιτισμό και κουλτούρα, δημιουργούσαν ανάπτυξη. Το Πολυτεχνείο έστειλε εκεί τους χημικούς του μηχανικούς για να μάθουν. Τώρα πως θα υπάρχει Πολυτεχνείο, πως θα υπάρχει μόρφωση;

Σ' αυτό το σημείο έγινε παρέμβαση απολυμένων των Λιπασμάτων που απευθύνθηκε στον ομιλητή, λέγοντας: «**Τώρα υπάρχει ο Τσιρμούλας.**». Ο Γ. Νικολόπουλος εξήγησε στο ακροατήριο τι εστί Τσιρμούλας: «**Ο Τσιρμούλας για όσους δεν ξέρετε είναι ο πρώην πρόεδρος των Λιπασμάτων ο οποίος έχει πουλήσει τους εργαζόμενους, έκλεψε τα λεφτά του Σωματείου, και του έχει ασκηθεί δίωξη για υπεξαίρεση σε βαθμό κακουργήματος. Δεν αξίζει ούτε να συζητάμε γι' αυτά τα αίσχη που έχει κάνει. Τώρα δουλεύει μέσα στο εργοστάσιο και παίρνει διπλό μισθό. Σήμερα οι πρώην εργαζόμενοι έχουν αναδείξει νέο πρόεδρο του Σωματείου, τον Ηλία Ματέρη.**»

Ο Λαφαζάνης έκανε επερώτηση χθες στη Βουλή για τον Τσιρμούλα και τον Εξωμερίτη (πρώην αντιπρόεδρο) που δουλεύουν και οι δύο στο εργοστάσιο. Επειδή έχει ακουστεί ότι πήραν απόφαση να μην απασχολείται πια κανένας μέσα στο εργοστάσιο, ο Λαφαζάνης ζητάει

να φροντίσει το κράτος να αποκατασταθούν αυτοί γιατί, όπως λέει, υπάρχει πρόβλημα ανεργίας στην περιοχή. Πρέπει δηλαδή να διορίσουν αυτούς που πούλησαν τους εργαζόμενους και έφαγαν εκατομμύρια. Υποτίθεται ότι ο Λαφαζάνης αντιπροσωπεύει την εργατική τάξη». Οι απολυμένοι των Λιπασμάτων σ' αυτή την είδηση διαμαρτυρήθηκαν με αρνητικά σχόλια για τον Λαφαζάνη. Ο Γ. Νικολόπουλος συνέχισε την ομιλία του.

«**Ειπώθηκε μια μεγάλη κουβέντα. Τα Λιπάσματα ζύπνησαν όταν κλείσανε. Η Ζώνη και η ΔΕΗ ζύπνησαν πριν κλείσουν. Η ΔΕΗ έχει ένα μεγάλο πλεονέκτημα που δεν το είχαν τα Λιπάσματα. Μπόρεσε να κάνει εκσυγχρονισμό και γι' αυτό δεν είναι εύκολο να την κλείσουν.** Όποιος έβλεπε το εργοστάσιο των Λιπασμάτων, έβλεπε ένα ερειπωμένο εργοστάσιο αφού δεν το άφησαν να κάνει επενδύσεις για εκσυγχρονισμό και δημιούργησαν έτσι τους όρους για το κλείσιμό του.

Το φουγάρο της ΔΕΗ είναι ο φάρος της βιομηχανίας στη Β' Πειραιά. Δίπλα στη ΔΕΗ πρέπει να σταθούμε όλοι. Δεν πρέπει να περάσει η αντίληψη ότι πρέπει να κλείσει η ΔΕΗ. Πρέπει να ανατραπεί το αντιβιομηχανικό κλίμα στο Κερατσίνι». Με το κλείσιμο της τοποθέτησής του ο Γ. Νικολόπουλος καταχειροκροτήθηκε.

Στη συνέχεια ο Π. Μπένος έκανε την εξής συμπληρωματική τοποθέτηση για τη σχέση ΔΕΗ-Λιπασμάτων: «**Προμετωπίδα σήμερα για μας στη ΔΕΗ αλλά και τους εργαζόμενους ευρύτερα στον Πειραιά είναι και θα είναι τα Λιπάσματα.** Εμείς οι εργαζόμενοι στη ΔΕΗ θα στηρίξουμε τους εργαζόμενους στα Λιπάσματα, θα στηρίξουμε τους εργαζόμενους στη Ζώνη, θα αποτρέψουμε κάθε προσπάθεια εκείνων που επιχειρούν την αποβιομηχάνιση του Πειραιά. Εμπράκτως το δείξαμε στο Εργατικό Κέντρο προχθές την Κυριακή που στηρίξαμε την παραμονή των εργαζομένων σαν αδιαίρετο σώμα της εργατικής τάξης του Πειραιά μέσα από τη δευτεροβάθμια έκφραση».

Η τοποθέτηση αυτή έγινε δεκτή με θερμό χειροκρότημα.

Μετά την ολοκλήρωση των τοποθετήσεων των διοργανωτών, ο Η. Ματέρης έδωσε το λόγο σε αυτούς που ήθελαν να κάνουν τοποθέτηση από το ακροατήριο. Πρώτος μίλησε ο δημοτικός σύμβουλος και τέως αντιδήμαρχος Κ. Γαβαλάς ο οποίος ευχαρίστησε τους διοργανωτές και μίλησε για τη στάση της δημοτικής αρχής στο θέμα της ανάπτυξης. Η άποψή του ήταν ότι στον όρο ανάπτυξη πρέπει να συμπεριλαμβάνεται και η επιβίωση των εργαζομένων. Τόνισε ότι ο ίδιος είχε ψηφίσει στη συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου υπέρ της λειτουργίας της ΔΕΗ, και η ψήφος του ήταν καθοριστική για να ληφθεί η απόφαση που επέτρεψε τη λειτουργία της επιχείρησης. Έβαλε τον προβληματισμό ότι το Κερατσίνι έχει επιβάρυνση από τις διάφορες παραγωγικές δραστηριότητες και γι' αυτό, όπως είπε, η λειτουργία των επιχειρήσεων δεν πρέπει να είναι ανεξέλεγκτη, αλλά να υπάρχει κοινός προγραμματισμός «**που θα διαμορφώσουν οι εργαζόμενοι, το εργατικό κέντρο, ο φορέας που μολύνει ή δε μολύνει και λειτουργεί και η τοπική αυτοδιοίκηση και μέσα από αυτό το τρίπτυχο να επιτευχθεί συμφωνία που θα επιλύει τα προβλήματα.**» Έκλεισε την ομιλία του ως εξής:

«**Έχω αγωνιστεί κι εγώ για να μην κλείσουν τα Λιπάσματα και αντιμετώπισα υψηλόβαθμα στελέχη. Γιατί όμως να είμαι μόνο εγώ σήμερα εδώ; Υπάρχει λόγος φοβηθεί κανείς ποιον και τι, τους ανθρώπους που αγωνιούν; Είμαι εδώ αρωγός και συ-**

μπαραστάτης. Δεν ξέρουμε ποια θα είναι η επόμενη δημοτική αρχή, αλλά θα πρέπει να συζητήσει με όλους αυτούς τους ανθρώπους που έχουν το σθένος και λένε ότι έτσι πρέπει να γίνουν τα πράγματα κι έτσι πρέπει να πορευθούμε από εδώ και πέρα. Να μην κλείνουν οι βιομηχανίες. Να βρουν οι κοινωνικοί φορείς τον τρόπο επίλυσης των προβλημάτων. Εγώ είμαι μαζί με την πρωτοβουλία αυτή που τώρα δημιουργείται. Αρκεί να μη μιλάει κανείς από θέση ισχύος. Ο κοινωνικός θεσμός της τοπικής αυτοδιοίκησης έχει τις θέσεις του, το συνδικάτο τις δικές του, και οι πολίτες έχουν την αγωνία. Εδώ είμαστε όλοι να το επιλύσουμε».

Το λόγο πήρε μετά ο Δημήτρης Πάνου ο οποίος στιγμάτισε τη στάση των συνδικαλιστών του Εργατικού Κέντρου που στην πλειοψηφία τους δεν στηρίζουν τον αγώνα για τη βιομηχανία και χαιρέτισε τον αγώνα που γίνεται για να μην κλείσει το εργοστάσιο της ΔΕΗ στο Κερατσίνι. Είπε χαρακτηριστικά: «**Τι θέλουν οι κατεδαφιστές, οι Σημιτο-λαλιώτηδες; Να βάλουν ταφόπλακα στον Πειραιά. Δεν τους φτάνει η φτώχεια, η ανεργία και η μιζέρια; Όμως σ' αυτό το κατάντημα, λέμε όχι. Αντιστεκόμαστε. Εργαζόμενοι, έντιμοι συνδικαλιστές, κάτοικοι των δήμων μας και απαντάμε στους δολοφόνους των εργοστασίων και της βιομηχανίας... Λιπάσματα, ΔΕΗ, Ζώνη, καπνεργοστάσια πρέπει να βρίσκονται στην πρώτη γραμμή για την ανάπτυξη για τη βιομηχανία, για την εργασία, για την εργατική αξιοπρέπεια.**» Έκλεισε δηλώνοντας την αμέριστη συμπαράσταση των καπνεργατών στον αγώνα που κάνουν οι τρεις επιτροπές.

Ο Γ. Νικολόπουλος διευκρίνισε ότι οι συνδικαλιστές απ' τα καπνεργοστάσια είχαν την ίδια στιγμή που γινόταν το συνέδριο του ΕΚΠ, το δικό τους απολογιστικό συνέδριο κι έτσι δεν μπόρεσαν να βρεθούν στην αίθουσα για να ψηφίσουν υπέρ των απολυμένων των Λιπασμάτων όταν μπήκε το θέμα τους.

Ο Γ. Παρασκευόπουλος απεύθυνε στη συνέχεια χαιρετισμό στους συγκεντρωμένους και πρότεινε «**οι πέντε δήμαρχοι της περιοχής, η πολιτεία και οι εργάτες να καθίσουν όλοι μαζί σ' ένα τραπέζι και να αποφασίσουν. Να σταματήσουν να λαϊκίζουν ο καθένας για το δήμο του και να ζητούν να φύγουν οι βιομηχανίες.**». Είπε επίσης ότι: «**Πριν ένα χρόνο, όταν ο δήμαρχος Κερατσινίου έκανε συγκέντρωση για τα Λιπάσματα, τους είπα ότι σας κοροϊδεύει. Με αγριοκοίταζαν ορισμένοι. Τους είπα ότι φωνάζει να μην κλείσουν τα Λιπάσματα γιατί είναι σ' άλλο Δήμο κι όταν θα φθάσει στο θέμα της ΔΕΗ θα πει να κλείσει.**» *Επισήμανε ότι η ΔΕΗ δεν μολύνει και πρέπει να συνεχίσει τη λειτουργία της και δήλωσε τη συμπαράστασή του στον αγώνα για να μείνει ανοιχτή και για να μην κλείσουν άλλα εργοστάσια στον Πειραιά.

Ο Η. Ματέρης έδωσε το λόγο στον Αθανάσιο Κουδουνά, πρόεδρο Τεχνολόγων-Μηχανικών της ΔΕΗ Κερατσινίου ο οποίος χαιρετίζοντας τη συγκέντρωση σημείωσε ότι θα μπορούσε να ήταν ακόμα μεγαλύτερη. Μέλος της Επιτροπής Αγώνα Λιπασμάτων παρατήρησε από το ακροατήριο ότι «**Τα πρώτα ραντεβού είναι πάντα μωδιασμένα,**» και ο Α. Κουδουνάς απάντησε στην με μία ευχή: «**Μακάρι να προχωρήσουμε και σε έρωτα. Θα ήταν πολύ καλό.**» Ο ομιλητής ανέλυσε την άποψή του ότι τα αίτια και η προέλευση του φαινομένου της αποβιομηχάνισης πρέπει να αναζη-

ΕΓΙΝΕ Η ΚΟΙΝΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ, ΖΩΝΗΣ, ΔΕΗ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΚΛΕΙΣΕΙ Η ΔΕΗ ΣΤΟ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ

συνέχεια από τη σελ. 9

τηθούν στην Ευρώπη. Είπε σχετικά: “Η αποβιομηχάνιση δεν είναι τοπικό πρόβλημα της Ελλάδας. Υπάρχει τάση αποβιομηχάνισης της ΕΟΚ. Η Ευρωπαϊκή Ένωση σήμερα πρέπει να γίνει μεταπράτης. Στην Αν. Γερμανία η ανεργία είναι 30%. Θα πρέπει να φύγει από την Ευρώπη όλη η βιομηχανική παραγωγή, να πάει σε πλοία, σε διεθνή ύδατα, σε τρίτες χώρες ώστε να είμαστε αδύναμοι. Το βλέπουμε κάθε μέρα με τη Γιουγκοσλαβία, με το Ισραήλ, η Ευρώπη σωμαίνει. Μας θέλουν ουραγούς. Η Ελλάδα ανήκει στην Ευρωπαϊκή Ένωση και πρέπει να είναι μέσα στα πράγματα. Η Ευρώπη πρέπει να έχει τη δική της θέση στον κόσμο, και μαζί της η Ελλάδα...». Έκλεισε την τοποθέτησή του χαιρετίζοντας την ενότητα και τον αγώνα των τριών επιτροπών, ενώ αναφέρθηκε αναλυτικά στα πλεονεκτήματα της τηλεθέρμανσης.

Ο Γ. Νικολόπουλος ανακοίνωσε τη συμμετοχή στη συγκέντρωση του **Γιάννη Οικονομίδη, διευθυντή Μελετών του εργοστασίου Λιπασμάτων της ΑΕΒΑΛ στην Πτολεμαίδα**. Εξήγησε ότι ο Γ. Οικονομίδης έχει κάνει ειδικές μελέτες για την τηλεθέρμανση, κι έχει εκπονήσει σχέδιο για το Κερατσίνι στη βάση του οποίου μπορούν να απασχοληθούν 150 εργαζόμενοι, που μπορεί να είναι κατά προτεραιότητα Κερατσινιώτες και απολυμένοι Λιπασματιώτες. Μετάφερε επίσης εκ μέρους του Γ. Οικονομίδη μήνυμα συμπράξεως του στον αγώνα για τη βιομηχανία, καθώς και τη διάθεσή του να βοηθήσει με τις συμβουλές και τις γνώσεις του.

Η ανακοίνωση αυτή έγινε δεκτή με χειροκροτήματα από το ακροατήριο.

Στη συνέχεια ο Ηλίας Ματέρης έδωσε το λόγο στο **Σωτήρη Καραντή από το Σωματείο της ΔΕΗ**, ο οποίος κατέγγειλε το Εργατικό Κέντρο για την απουσία του από τον αγώνα για τη βιομηχανία. Αναφέρθηκε επίσης στη λανθασμένη στάση του δημάρχου Κερατσινίου που επιμένει να μη ακούει τους υποστηρικτές της λειτουργίας της ΔΕΗ και τα επιχειρήματά τους. Αναφέρθηκε στις απώλειες που έχει η οικονομία από το κλείσιμο της βιομηχανίας. Είπε συγκεκριμένα: “**Έκλεισαν τα Λιπάσματα και τώρα γίνονται εισαγωγές από την Αίγυπτο και την Τουρκία. Ταυτόχρονα πετάχτηκαν στο δρόμο οι εργάτες. Αυτές δεν είναι πολιτικές. Αν δεν υπήρχε η ΔΕΗ Κερατσινίου να απορροφήσει το φυσικό αέριο, θα πληρώναμε στους Ρώσους, εμείς οι φορολογούμενοι πολίτες, ρήτρες σε δολάρια ΗΠΑ**”. Τέλος, δήλωσε την πίστη του στον αγώνα για τη λειτουργία της ΔΕΗ και των βιομηχανικών μονάδων στον Πειραιά.

Σ’ αυτό το σημείο το μέλος της Επιτροπής Αγώνα των Λιπασμάτων, **Κ. Κεβρεκίδης**, απευθυνόμενος στους συνδικαλιστές της ΔΕΗ τους παρότρυνε να μην επιτρέψουν στα σωματεία τους φαινόμενα τύπου Τσιρμούλα. Το παράδειγμα των Λιπασμάτων, είπε, πρέπει να γίνει μάθημα σε όλους.

Στη συνέχεια ο χημικός μηχανικός της ΔΕΗ **Ξενάκης** ανέλυσε τους τρόπους με τους οποίους ελέγχεται η λειτουργία της ΔΕΗ και τα στοιχεία που έχουν προκύψει από τις μετρήσεις που αποδεικνύουν πέρα από κάθε αμφιβολία ότι η ΔΕΗ δεν μολύνει. Ανέφερε τα εξής: “**Δεν έχει καμία σχέση το εργοστάσιο που έκλεισε το 1981 με αυτό μετά το 1997. Οι εκπομπές του είναι πολύ χαμηλότερες από τα υποχρεωτικά όρια που έχει θέσει η Ευ-**

ρωπαϊκή Ένωση. Για το οξείδιο του αζώτου το όριο είναι 180mg. Η μία μονάδα βγάζει 100-120mg και η άλλη 46-50mg. Το όριο διοξειδίου του θείου είναι 12,5mg. Δεν μπορούμε να το ανιχνεύσουμε καν διότι το φυσικό αέριο δεν περιέχει διοξείδιο του θείου. Η καμινάδα είναι 154μ. Οι περιβαλλοντικοί όροι, που θεσπίστηκαν από το ΥΠΕΧΩΔΕ το 1997 με 28 νομοθετήματα και αποφάσεις, τους οποίους είμαστε υποχρεωμένοι να πληρούμε περιλαμβάνουν: καταγραφή ποιότητας ατμόσφαιρας από τρεις σταθμούς και καταγραφή αερίων εκπομπών από τα καυσάκια της καμινάδας δηλ. των οξειδίων του αζώτου, του οξυγόνου, του διοξειδίου του θείου, της θερμοκρασίας σε ωριαίες και μέσες ημερήσιες τιμές... **Είναι υποχρεωμένη η ΔΕΗ να έχει όλα τα στοιχεία σε ηλεκτρονική μορφή και να κρατάει αρχείο για πέντε χρόνια. Μπορεί οποιoσδήποτε να πάει στη ΔΕΗ και να ελέγξει τα στοιχεία από το 1998 μέχρι σήμερα.**

Πρέπει να γίνεται ετήσια έκθεση με πίνακα μετρήσεων και υπερβάσεων. Στον πίνακα υπερβάσεων κάθε χρόνο φαίνεται ότι υπάρχει υπέρβαση του όζοντος κάθε Κυριακή στις 8 το βράδυ. Φαίνεται επίσης ότι πέρσι το Μάιο που είμαστε κλειστοί είκοσι μέρες για συντήρηση υπάρχει υπέρβαση. Πρόκειται για φωτοχημική ρύπανση και οφείλεται στα αυτοκίνητα.

Επιπλέον, καταγράφεται η ποιότητα καυσίμου καθημερινά. Σας τα λέω αυτά για να μη νομίζετε ότι η ΔΕΗ είναι ανεξέλεγκτη”. Σ’ αυτό το σημείο παρεμβαίνει κάποιος από το ακροατήριο και απευθύνεται στον ομιλητή: “**Κανένα εργοστάσιο δεν είναι ανεξέλεγκτο σήμερα. Την ευθύνη για την κατάσταση την έχουν οι δημοτικές αρχές. Πρέπει να παλέψουμε για τη βιομηχανία, για τα παιδιά μας**”.

Ο ομιλητής προσθέτει ότι: “**Τα παιδιά σήμερα ακόμα στις ζωγραφιές τους ζωγραφίζουν μία καμινάδα μ’ ένα δράκο**”, και συνεχίζει:

“**Καταγράφουμε και την ποιότητα υγρών αποβλήτων. Σε ανακοινώσεις του δημάρχου αναφέρεται ότι η ΔΕΗ πετάει απόβλητα στη θάλασσα. Τα απόβλητα ελέγχονται σε θερμοκρασία, χλώριο, Ph και παροχή. Υπάρχει ήδη συνεννόηση με την ΕΥΔΑΠ για να πάρουμε άδεια διάθεσης των αποβλήτων και ο δήμαρχος λέει ότι ρυπαίνουμε τη θάλασσα.**

Επίσης, πρέπει να κρατούμε ημερολόγια συντήρησης των οργάνων που μετράνε την ποιότητα της ατμόσφαιρας, αυτών που μετράνε τις εκπομπές των αερίων ρύπων της καμινάδας και αυτών που μετράνε τα χαρακτηριστικά των υγρών καυσίμων. Πρέπει ακόμα να καταγράφονται τα διακινούμενα στερεά όπως τα σκουπίδια και άλλες ουσίες, χρησιμοποιημένα λάδια, μπαταρίες που θεωρούνται τοξικά.

Υπάρχει μελέτη πυροπροστασίας που εκπονήθηκε ύστερα από διαγωνισμό με μειοδότηση 200 εκ. δρχ. και σύντομα θα αρχίσουν οι εργασίες για τη λήψη οριστικής άδειας λειτουργίας. Υπάρχει άδεια λειτουργίας έως το 2005.

Δεν υπάρχει καμία βιομηχανία που να ελέγχεται τόσο και να έχει τόσες υποχρεώσεις. Αν ρωτήσετε τους μισούς κατοίκους του Κερατσινίου θα σας πουν ότι δεν λειτουργεί η ΔΕΗ”.

Ο Ηλίας Ματέρης έδωσε στη συνέχεια το λόγο στον **σ. Η. Ζαφειρόπουλο** που μίλησε για την Επιτροπή Αγώνα των Λιπασμάτων:

“**Ήθελα να μιλήσω για τη θέση των απολυμένων των Λιπασμάτων μέσα σ’ αυτό τον αγώνα. Δεν θα υπήρχε σήμερα αυτή η συγκέντρωση, και γενικά δεν θα είχε αναδειχθεί το θέμα της βιομηχανίας του Πειραιά σε τέτοια έκταση αν δεν υπήρχε ο αγώνας των Λιπασμάτων**. Αυτόν τον έχουν απομονώσει όλοι για να τον καταστρέψουν. Δεν θα βρείτε μεγάλο πολιτικό κόμμα και μεγάλη συνδικαλιστική παράταξη στον Πειραιά που να στηρίζει τις κινητοποιήσεις των Λιπασμάτων. **Το αποκορύφωμα ήταν όταν πριν από λίγες μέρες το ΕΚΠ διέγραψε αυτό το σωματείο από τις τάξεις του γιατί όπως είπε τα μέλη του είναι απολυμένοι**. Σύμφωνα με το νόμο ένα σωματείο που οι απολυμένοι του έχουν διεκδικήσει και επιδιώκουν να δικαιωθούν με δικαστικές προσφυγές μπορεί να είναι στις τάξεις της ΓΣΕΕ. Η ΓΣΕΕ έχει γνωμοδοτήσει σχετικά. Αλλά ομόφωνα όλες οι παρατάξεις του ΕΚΠ, αποφάσισαν να διαγράψουν το Σωματείο των Λιπασμάτων και ανέθεσαν μάλιστα την υλοποίηση της απόφασης σε κάποιο νομικό σύμβουλο. Πρόκειται για τρομακτική πράξη ενάντια στους απολυμένους των Λιπασμάτων που διαρκώς υπερασπίζονται τη βιομηχανία στον Πειραιά. **Την ίδια στιγμή, το ΕΚΠ αφήνει τους οδοστρωτήρες να κλείνουν τα εργοστάσια. Οδοστρωτήρες είναι οι δημοτικές αρχές. Αλλά οι δημοτικές αρχές έχουν το πράσινο φως από την κυβέρνηση ή τα αντιπολιτευτικά κόμματα που κρύβονται και αφήνουν τους δημάρχους να αναλάβουν την ευθύνη**. Πρόκειται όμως για κεντρική πολιτική και αυτό φαίνεται από τα σχολικά βιβλία. Αυτά δεν τα εκδίδουν οι δήμαρχοι. Στο αναγνωστικό του Δημοτικού τα παιδιά διαβάζουν ότι το εργοστάσιο είναι δράκος και πρέπει να κλείνει. Η πολιτική αυτή έχει αρχίσει εδώ και μερικές δεκαετίες από το υπουργείο Παιδείας με έγκριση ευρύτερη.

Ειπώθηκε ότι η αποβιομηχάνιση έρχεται από την Ευρώπη. Ο καθένας μπορεί να έχει την άποψη του σ’ αυτό τον αγώνα ότι η αποβιομηχάνιση έρχεται από την Ευρώπη, την Αμερική ή τη Ρωσία. **Πάντως πρέπει να παρατηρήσουν αυτοί που πιστεύουν πως η Ευρώπη κλείνει τα εργοστάσια, ότι επικεφαλής των αντιβιομηχανικών αγώνων σε όλη την Ελλάδα, αυτοί που προσπαθούν να κλείσουν την Πετρόλα στην Ελευσίνα, την TVX στη Χαλκίδα, αυτοί που έκλεισαν την Πειραιϊκή Πατραϊκή, την Πιρέλλι, είναι οι βασικές αντιευρωπαϊκές δυνάμεις. Δεν κλείνει εργοστάσιο χωρίς να έχουν αναμιατεί το ψευδοΚΚΕ και ο ΣΥΝ, κόμματα που κάνουν σαφή αντιευρωπαϊκή πολιτική. Η Ελλάδα απομακρύνεται από την Ευρώπη, και όχι η Πορτογαλία ή η Ισπανία. Μόνο στην Ελλάδα οι επενδύσεις πέφτουν κατακόρυφα και στην έρευνα, στην τεχνολογία, στη βιομηχανική ανάπτυξη, στην παραγωγικότητα και σε όλους τους τομείς. Μόνο το 8,5 % του εθνικού προϊόντος της χώρας είναι εξαγωγές, ποσοστό το οποίο δε συγκρίνεται με το 18% της Πορτογαλίας. Η Ελλάδα διαθέτει τα στοιχεία της Αργεντινής. Αν δεν υπήρχε ο μεγάλος τουρισμός και οι ευρωπαϊκές χρηματοδοτήσεις, θα αντιμετωπίζαμε ταχύτατα μια μεγάλη κρίση, την οποία θα νιώσουμε από το 2006. Δεν φτάνει λοιπόν που είναι τόσο λίγη η βιομηχανία, θέλουν ακόμα κι αυτή να την κλείσουν.**

Ο αγώνας αυτός άρχισε από τα Λιπάσματα, και γι’ αυτό προτείνω να α-

γωνιστούν όλοι για να σπάσει η απομόνωση των Λιπασμάτων. Οι εργαζόμενοι της ΔΕΗ πριν από την υπεράσπιση του φουγάρου της ΔΕΗ που τα Λιπάσματα έχουν κάνει δική τους υπόθεση, πρέπει να κάνουν σημαία τους τα Λιπάσματα. Να ζητάνε από τους πολίτες, από τους συνδικαλιστές του Πειραιά απ’ όλους να σπάσουν την απομόνωση, να σπάσουν τη συνωμοσία της σιωπής απέναντι σ’ αυτό τον ηρωικό αγώνα των δύομισι χρόνων. Πρόκειται για την πιο συγκλονιστική και ταυτόχρονα την πιο απομονωμένη κίνηση απελπισμένων, βασανισμένων ανθρώπων που παλεύουν για την αξιοπρέπεια τους περισσότερο, παρά για την αποκατάσταση. Το σύνθημά τους όμως είναι η αποκατάσταση. Απευθύνω έκκληση στις Επιτροπές της Ζώνης και της ΔΕΗ να απαιτήσουν σα δική τους υπόθεση την αποκατάσταση των Λιπασματιωτών. Με αυτό τον τρόπο θα σωθεί και το φουγάρο της ΔΕΗ, και θα κερδίσουν την επιδότηση οι άνεργοι της Ζώνης”.

Η ομιλία του σ. Η. Ζαφειρόπουλου έγινε δεκτή με δυνατά χειροκροτήματα.

Για το κλείσιμο της συγκέντρωσης ο Ηλίας Ματέρης έδωσε το λόγο στον Π. Μπένο ο οποίος βγάζοντας τα συμπεράσματα της συγκέντρωσης, διαπίστωσε ότι η ενότητα αυτή θα έχει συνέχεια και προοπτική και ότι ο αγώνας θα δυναμώσει.

Όλοι οι εργαζόμενοι φώναξαν το σύνθημα “**Λιπάσματα, ΔΕΗ και Ζώνη ενωμένοι**”.

Η επιτυχία της συγκέντρωσης έδωσε μεγάλο κουράγιο και δύναμη και στις τρεις Επιτροπές που από κοινού πια θα προγραμματίσουν σειρά κινητοποιήσεων για τη βιομηχανία. Η ενότητα αυτή δεν μπορεί παρά να συσπειρώσει τόσο τους εργαζόμενους όσο και τους δημοκράτες που θέλουν τη βιομηχανία και την ανάπτυξη της χώρας.

Η ΟΑΚΚΕ έχει δώσει με συνέπεια αυτό τον αγώνα και θα συνεχίσει να τον υποστηρίζει. Η επιβίωση και οι αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης της εργατικής τάξης αποτελούν απαραίτητη προϋπόθεση για τη δημοκρατία στη χώρα. Η βιομηχανική ανάπτυξη αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για την εθνική ανεξαρτησία. Αυτό πρέπει να το νιώσουν όλοι οι δημοκράτες και προοδευτικοί άνθρωποι και να στηρίξουν αυτό τον αγώνα.

* Θέλουμε να θυμίσουμε εδώ τη σύσκεψη του Δήμου Κερατσινίου για τους απολυμένους των Λιπασμάτων στην οποία αναφέρεται ο Παρασκευόπουλος και η οποία έγινε στις 21 Δεκεμβρίου 2000 στο Δημαρχείο ύστερα από παρέμβαση της Επιτροπής Σωτηρίας και των Απολυμένων (δες και φ. Ν.Α. 365). Ο Παρασκευόπουλος, σαν εκπρόσωπος του ΕΚΠ, είχε έρθει τότε σε αντιπαράθεση με τους απολυμένους για τον εξής λόγο: Στη σύσκεψη αυτή συμμετείχε το ενιαίο επιτελείο της Επιτροπής Σωτηρίας και των αγωνιζόμενων ανέργων, ενώ απουσίαζε το Σωματείο στη διοίκηση του οποίου βρίσκονταν παράνομα, χωρίς εκλογές, οι Τσιρμούλας, Εξωμερίτης. Η αναγνώριση του επιτελείου αυτού από τους επίσημους φορείς ήταν κρίσιμη για την εξέλιξη του αγώνα των Λιπασμάτων. Τότε, ο Παρασκευόπουλος σαν εκπρόσωπος του ΕΚΠ αρνήθηκε τη νομιμότητα του επιτελείου, ενώ ήταν παρόντες στο ακροατήριο τουλάχιστον εκατό άνεργοι των Λιπασμάτων ακριβώς για να στηρίξουν αυτό το επιτελείο, και ζήτησε “νόμιμους, θεσμικούς” εκπροσώπους να συμμετέχουν στη συζήτηση. Η Επιτροπή Σωτηρίας και οι απολυμένοι απόκρουσαν αυτή την τοποθέτηση και η εκπροσώπησή τους έγινε αποδεκτή πανηγυρικά από τη σύσκεψη.

ΟΙ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΕΣ ΦΕΡΝΟΥΝ ΤΗ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ

Με γέμματα, με το δουλεμπόριο και με τα δάνεια θέλουν να πάνε τις εκλογές του 2004

Λίγους μήνες μετά την είσοδο της χώρας στην ΟΝΕ η ισχυρή οικονομία και η ισχυρή Ελλάδα σκορπίστηκαν στους πέντε ανέμους.

Η σταθερά μικρή παραγωγικότητα συγκρινόμενη με τη μέση παραγωγικότητα των αναπτυγμένων χωρών, η πολυδιάσπαση της παραγωγής και η έλλειψη αναδιάρθρωσής της καθώς και η βαριά φορολογία στις επιχειρήσεις, όχι τόσο στο απόλυτο μέγεθος της αλλά στη σχετική της συνεισφορά στην πτώση του μέσου ποσοστού του κέρδους και στο χτύπημα της συγκέντρωσης του κεφαλαίου, όχι μόνο δεν μπορούν να συντηρήσουν τέτοιους μύθους αλλά αντίθετα προκαλούν και δικαιολογούν ταυτόχρονα τη σημερινή επαπειλούμενη οικονομική κατάρρευση.

Το κόστος της παραγωγής έχει ανέβει απόλυτα αλλά και πολύ περισσότερο σε σχέση με το μειούμενο κόστος παραγωγής των άλλων χωρών που οφείλεται στη μεγάλη διαφορά της παραγωγικότητας της εργασίας. Μόνο το κόστος εργασίας ανέβηκε για τη βιομηχανία το 2001 κατά 5,9% ενώ οι πραγματικοί μισθοί όχι μόνο δεν αυξήθηκαν αλλά και μειώθηκαν. Το γεωργικό εισόδημα μειώθηκε το ίδιο έτος κατά 1,4%. Αποτέλεσμα της αύξησης του κόστους της παραγωγής είναι η αύξηση των τιμών που έφτασε τον Μάρτιο στο 4%, η παραπέρα αύξηση του εμπορικού ελλείμματος, και η αύξηση του δημοσιονομικού ελλείμματος που ακολουθεί πάντα μια τέτοιας ποιότητας πτώση της παραγωγής. Η επίπληξη της ΕΕ για την απόκλιση της οικονομίας από τη συμφωνία σταθερότητας μόνο με νέες ψευτικές υποσχέσεις μπορεί να αποφευχθεί αφού το καθεστώς θα ποντάρει όπως πάντα στην πολιτική ανικανότητα ή απροθυμία της ΕΕ να αναγνωρίζει και να καταγγέλλει τους υπονομευτές της ενότητάς της.

Συνεχίζουν και δυναμώνουν το σαμποτάζ

Παρά το ότι η ΕΕ και ο ΟΟΣΑ εδώ και χρόνια έχουν προειδοποιήσει επιτακτικά την κυβέρνηση για τις επιπτώσεις των τριών αυτών, καθοριστικής σημασίας, ζητημάτων που αναφέραμε, η κυβέρνηση και οι συνένοχοι που τη στηρίζουν, όλες δηλαδή οι ηγεσίες των κομμάτων, δεν υποχωρούν από την ευρηματική πολιτική έμπνευσης, υποστήριξης και συμμετοχής στο σαμποτάζ της οικονομίας. Κανείς δεν θέτει σαν πρόβλημα πρώτης γραμμής το ζήτημα της μείωσης της συγκέντρωσης του κεφαλαίου, της αύξησης της πολυδιάσπασης

της παραγωγής και της τεχνολογικής υποβάθμισης της οικονομίας. Κανένα κόμμα δεν υψώνει φωνή ενάντια στο συστηματικό σαμποτάζ της παραγωγής, ούτε ακόμα όταν τα ΜΑΤ κλείνουν εργοστάσια όπως τον ΦΟΙΒΟ. Κανένα κόμμα δεν επικαλείται τις υποδείξεις της ΕΕ για να κριτικάρει την επίσημη πολιτική που οδήγησε στην καθίζηση την οικονομίας. Αντίθετα όλοι ασχολούνται δήθεν με τη διαφάνεια, στην πραγματικότητα με το να χτυπάνε πάλι το ιδιωτικό παραγωγικό κεφάλαιο, επιλεκτικά όταν συνεργάζεται με τμήματα του κρατικοκομματικού στρατού που δεν ελέγχουν οι φαιοκόκκινοι. Αυτοί οι τελευταίοι αποτελούν στην κορυφή μια ανώνυμη εταιρεία μεσαιωνιστών ανατολικού τύπου, που σαν τέτοιοι λατρεύουν την παρασιτική γαιοπρόσοδο και μισούν απέραντα την βιομηχανία και την ανάπτυξη. Γι' αυτό και όταν χτυπάνε τη μίζα το κάνουν υποκριτικά και είναι το πιο πολύ που μπορούν. Η κριτική τους στο παραγωγικό σαμποτάζ φτάνει λοιπόν το πολύ ως το "γρηγορόσημο", όπως έχουν ονομάσει την μίζα. Το ότι η νομαρχιακή και τοπική διοίκηση που ελέγχουν είναι το κύριο εμπόδιο στην εγκατάσταση των βιομηχανιών που φτάνει μέχρι και στη ματαιώση επενδύσεων, το ότι τα συνδικαλιστικά τους στελέχη σαν άτομα αλλά και σαν οργανώσεις μισούν και καταστρέφουν τη βιομηχανική και την αγροτική παραγωγή τον μοναδικό όρο ύπαρξης της εργατικής τάξης και όλων των εργαζομένων, το ότι δημιουργούν ψηφίζουν και εφαρμόζουν ολόκληρη την αντιβιομηχανική νομοθεσία, το ότι είναι οι δημιουργοί όλων των καθυστερημένων μορφών κοινωνικής συνείδησης, οφείλεται άραγε στο

"γρηγορόσημο" για να αναφερθούμε στον τελευταίο εξυπνακισμό τους; Ή μήπως τα "επιστημονικά" οικολογικά κινήματα που στηρίζονται πάντα σε γνώμες "ειδικών" αντιβιομηχανιστών και που στις ανεπτυγμένες χώρες θα τους αφαιρούσαν την άδεια ασκήσεως του επαγγέλματος με τα ψέματα που λένε, και που αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι του στρατού, λειτουργούν στη βάση του "γρηγορόσημου"; Τη διαφάνεια επικαλείται ο Καραμανλής και ο Κωνσταντόπουλος για να κάνουν αντιπολίτευση. Όμως η ουσία βρίσκεται στο ότι το εργατικό κόστος στο σύνολο της βιομηχανίας το 2001 αυξήθηκε κατά 5,9% ενώ οι μισθοί στην πραγματικότητα μειώθηκαν. Αυτό σημαίνει επιβάρυνση της εργασίας, αύξηση του κόστους παραγωγής και μάλιστα χωρίς αυξήσεις στα μεροκάματα. Κανείς, ούτε ένας συνέννοχος, δεν αμφισβήτησε ποτέ και δεν κατάγγειλε συνολικά τον αντιπαραγωγικό κύκλο της οικονομίας που βασίζεται στην ενότητα της χαμηλής παραγωγικότητας με τα χαμηλά μεροκάματα. Και δεν πρόκειται για μια αβλεψία τους ή για ανικανότητα. Αυτό φαίνεται και από το ότι όλοι μαζί στηρίζουν μια εκπαίδευση που διδάσκει τις παλιές τεχνολογίες και αρνείται να υποδείξει στους μαθητές της σαν πεδίο ατομικής οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης την παγκόσμια κοινωνία και οικονομία. Αν κάποιες φορές θίγονται από τις ηγεσίες τέτοιου είδους συνολικά ζητήματα αυτό γίνεται αποσπασματικά. Επιτρέπεται να μιλάς μόνο για δέντρα. Όχι βέβαια για το δάσος. Η απλή αλήθεια που ξεφεύγει από τα όρια της αποσπασματικής κριτικής αποφεύγεται συστηματικά. Η χαμηλή παραγωγικότητα σημαίνει αυτόματα αποκλεισμό της σύγχρονης μεγάλης επιχείρησης και της πιο σύγχρονης τεχνολογίας και ταυτόχρονη υιοθέτηση του χαμηλού μεροκάματος σ' ένα αυτοτροφοδοτούμενο κύκλο που το οδηγεί σε ακόμα μεγαλύτερη πτώση το μεροκάματο καθώς η μικρή παραγωγικότητα σε ένα διεθνές περιβάλλον υψηλής παραγωγικότητας προκαλεί παραπέρα μείωση των μεροκάματων και συνολική πτώση της παραγωγής. Είναι ενδιαφέρον

να δούμε πως παρουσιάζουν τα ΜΜΕ τη νομοτελειακή μείωση του όγκου της παραγωγής για να συγκαλύψουν την πραγματικότητα.

Τα κάλπικα επιχειρήματα για να δικαιολογήσουν το σαμποτάζ

Η συγκάλυψη των αιτιών της οικονομικής καθίζησης γίνεται όπως είναι φυσικό με μια γκάμα φτηνών επιχειρημάτων. Η αύξηση των τιμών στα ζαρζαβατικά εξαιτίας του χειμώνα ήταν η πρώτη ανοησία που ακούστηκε λες και στο σύνολο της οικονομίας η αύξηση αυτών των τιμών μπορεί να φέρει τόσο υψηλό πληθωρισμό. Στη συνέχεια προχώρησαν αναγκαστικά σε ένα σοβαροφανέστερο επιχείρημα, την αύξηση των τιμών του πετρελαίου και την γενική παγκόσμια κρίση. Από τη σελ 18 του προϋπολογισμού του έτους 2002 βλέπομε ότι το έλλειμμα σε πετρελαιοειδή από τον Ιανουάριο μέχρι και τον Αύγουστο του έτους 2001 ήταν 667 δις δρχ. Αυτό είναι ένα μικρό έλλειμμα επειδή η βιομηχανική ανάπτυξη της χώρας είναι μικρή. Η για πολύ λίγο καιρό αύξηση των τιμών του πετρελαίου - στη συνέχεια έπεσαν και πολύ γρήγορα σταθεροποιήθηκαν χαμηλά - δεν μπορεί να προκαλέσει ένα εισαγόμενο πληθωρισμό του μεγέθους του 4% και ούτε να δημιουργήσει τέτοια ελλείμματα επειδή ακριβώς οι αυξήσεις θα πρέπει να λογαριαστούν πάνω στο εμπορικό έλλειμμα του πετρελαίου. Εξάλλου τα τεράστια ποσά του δανεισμού ξεπερνούν πολλές φορές αυτό το έλλειμμα.

Σε ότι αφορά την παγκόσμια κρίση η θέση του ευρώ είναι σταθερή και είναι σίγουρο ότι η 11η Σεπτέμβρη δεν διατάραξε καμία οικονομία σε τέτοιο βαθμό που να τρέξουν οι κυβερνήσεις να δανειστούν για να σώσουν τις οικονομίες τους. Μόνο το Ελληνικό καθεστώς έτρεξε στο δανεισμό για να διασωθεί και όχι για να διασώσει την οικονομία. Με τα δάνεια που παίρνει συνεχώς προσπαθεί να συντηρήσει στις αμοιβαίες σχέσεις τους όλα τα μεγέθη της οικονομίας που σχηματίζουν το ΑΕΠ. Δάνεια για να συντηρηθεί η κατανάλωση και οι ακαθάριστες επενδύσεις, άλλα δάνεια για να στηριχτεί το εμπο-

ρικό έλλειμμα και οι κρατικές δαπάνες. Ο χαρακτήρας της οικονομικής κρίσης είναι λοιπόν δομικός προέρχεται από την επιλογή της Ανατολής σε σχέση με τη Δύση και σε καμία περίπτωση δεν είναι εισαγόμενος. Καμία απολύτως χώρα της ΕΕ δεν παρουσίασε αυτού του είδους τα προβλήματα όπως αυτά εκδηλώθηκαν στην Ελλάδα. Το πρόβλημα της ελληνικής οικονομίας δεν αποτελεί μέρος των προβλημάτων της ανάπτυξης του παγκόσμιου παραγωγικού κεφαλαίου. Τα προβλήματα του ανεπτυγμένου καπιταλισμού σήμερα είναι διαφορετικά. Τέτοιου χαρακτήρα κρίση σαν την ελληνική με εντονότερα φαινόμενα παρουσιάζει σήμερα και η Αργεντινή. Πρόκειται για μια κρίση που πηγάζει από τον καθυστερημένο χαρακτήρα των παραγωγικών σχέσεων και πιο πολύ από τον αντιδραστικό χαρακτήρα του πολιτικού εποικοδομήματος που στρέφεται ενάντια στην παραγωγή μειώνοντάς την και που με τόσο κόπο μόχθο και σαμποτάζ φροντίζουν εδώ και δύο δεκαετίες να την συντηρούν παντού στον κόσμο ενάντια σε κάθε μορφή οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης όλες οι "ψευτολαϊκές" και "ψευτοαριστερές" συμμορίες, που έχουν αποσπάσει όλη ή μέρος της κρατικής εξουσίας. Η στρατηγικού χαρακτήρα κρυμμένη από το λαό πολιτική επιλογή "η χώρα ανήκει στην Ανατολή και όχι στη Δύση" είναι η αιτία του σαμποτάζ και κινεί στην ουσία τον αντιπαραγωγικό κύκλο της οικονομίας, ενώ απομακρύνει ολόκληρη την κοινωνία από το σύγχρονο πολιτισμό. Ποια είναι η σχέση του καθεστώτος των ψευτοαριστερών άραγε με την πληροφορική τις τηλεπικοινωνίες και τη σύγχρονη τεχνολογία, την υλική βάση του σύγχρονου πολιτισμού; Αυτή την υλική βάση τη μισούν αυτή καθεαυτή, λες και η τεχνολογία αυτή καθεαυτή αναγνωρίζει τάξεις, και της προσάπτουν την μεταφυσική ικανότητα να εκμεταλλεύεται την εργασία έξω από τις παραγωγικές σχέσεις.

Στις αγορές όπου αντικρίζονται και συγκρίνονται τα εμπορεύματα των διαφόρων χω-

ΟΙ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΕΣ ΦΕΡΝΟΥΝ ΤΗ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 11

ρών οι τιμές διαμορφώνονται στη βάση της μικρότερης αξίας που έχουν τα προϊόντα της πιο παραγωγικής χώρας. Όταν ένας εργάτης στην πιο παραγωγική χώρα σε 8 ώρες παράγει 50 κομμάτια ενός προϊόντος και ένας άλλος εργάτης σε μια άλλη χώρα στον ίδιο χρόνο και με τις ίδιες συνθήκες παράγει 30 κομμάτια του ίδιου προϊόντος τότε η αξία του ενός κομματιού από τα πενήντα θα είναι μικρότερη και άρα και η τιμή του. Ανταγωνιστικότερη χώρα και επιχείρηση θα είναι η πρώτη. Στις διεθνείς αγορές λοιπόν συγκρίνονται οι παραγωγικότητες της εργασίας όλων των χωρών μέσω του συστήματος των τιμών. Σύγκριση των παραγωγικότητων τους σημαίνει σύγκριση της τεχνολογικής σύνθεσης των κεφαλαίων τους και σύγκριση των δεξιοτήτων και των γνώσεων των εργαζομένων που κινούν τα μέσα παραγωγής. Σημαίνει επίσης σύγκριση του επιστημονικού και τεχνολογικού επιπέδου των διαφόρων χωρών, σύγκριση της έρευνας και των εκπαιδευτικών τους συστημάτων καθώς και των κοινωνικών και άρα πολιτικών τους αντιλήψεων στα ζητήματα της κοινωνικής ανάπτυξης. Σε τελική ανάλυση η σύγκριση αυτή είναι και σύγκριση των πολιτιστικών τους επιπέδων στις συνθήκες του καπιταλισμού. Ενώ όλες οι ανεξάρτητες χώρες και έθνη λοιπόν προσπαθούν να εμφανιστούν στις αγορές με το συγκριτικό πλεονέκτημα της αυξημένης παραγωγικότητας της εργασίας, το αντιδυτικό πολιτικό μονοπώλιο της χώρας μας, υποδουλωμένο στην ανατολή, επιλέγει το δρόμο που είναι αντίθετος στην ίδια τη φυσιολογική ανάπτυξη της κοινωνίας, την ανάπτυξη δηλαδή των παραγωγικών δυνάμεων.

Απαντούν με το δουλεμπόριο

Έτσι εξασφαλίζει τη συμμετοχή του στο παγκόσμιο σύστημα και στις αγορές, ακόμα και στην εσωτερική, με το ανταγωνιστικό πλεονέκτημα όχι απλά του χαμηλού νόμιμου μεροκάματου, αλλά ενός μεροκάματου που διαμορφώνεται στη βάση του δουλεμπορίου που διεξάγει το καθεστώς από τις διάφορες χώρες. Ένα εκατομμύριο μετανάστες διατηρούνται σκόπιμα και συστηματικά στην παρανομία για να σχηματίζουν τη δεξαμενή της μαύρης εργασίας που τρέφει το μεσαιωνικό οικονομικό και πολιτικό τους σύστημα. Πολιτική (και όχι μόνο οικονομική) νομιμοποίηση των μεταναστών και ίσο μερο-

κάματο είναι αυτό που αποφεύγουν όπως ο διάβολος το λιβάδι, ακόμα και οι πιο προωθημένοι ψευτοαριστεροί. Η απαίτηση για χαμηλής ποιότητας και φτηνή εργατική δύναμη, απαίτηση που σε τελευταία ανάλυση έχει σαν προϋπόθεση τον πολιτικό έλεγχο των μαζών, καθορίζει και την χαμηλή ποιότητα στην τεχνολογική σύνθεση του κεφαλαίου. Ο θεμελιώδης όρος της παραγωγής επιβάλλεται να είναι η υποτιμημένη εργασία και το υποτιμημένο κεφάλαιο σε σχέση με το σύγχρονο παραγωγικό κεφάλαιο. Σ' αυτή την υλική πραγματικότητα βασίζονται όλες οι αντιδραστικές πολιτικές, ο εθνικισμός, ο αντιδυτικισμός και η συνολική λατρεία του πολιτισμού της στέπας και του κνίτη. Σ' αυτή την πραγματικότητα οικοδομείται ο στρατός των παρασίτων. Πάνω σ' αυτήν την τεράστιας κλίμακας κοινωνική υπονόμευση στηρίζεται και από αυτήν τρέφονται και αναπτύσσονται η ανεργία, ο εθνικισμός, ο ναζισμός, και η βαρβαρότητα του συστήματος. Αυτή είναι η υλική βάση στήριξης όλων των παλιών, αλλά τώρα όχι πια αριστερών που νομίζουν ότι μπορούν από τη μια να διασώζουν τις αριστερές τους ιδέες και από την άλλη να είναι οι διευθυντές της παραγωγής και της πολιτικής του αντιπαραγωγικού καθεστώτος. Αν η κοινωνική πρόοδος που ταυτίζεται σε όλη την ιστορία με την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και την αυξημένη γνώση της αναγκαιότητας παριστάνεται στη συνείδηση των λαών με το κόκκινο χρώμα και η αντίδραση που αντικαθιστά πάντα την γνώση αυτή με το μυστικισμό παριστάνεται όπως είναι γνωστό με το μαύρο χρώμα άραγε σε πια χρωματική κατηγορία εντάσσονται οι πολιτικές που πατάνε σε δύο βάρκες;

Στην συνεχή υποτίμηση κεφαλαίου και εργασίας βασίζεται ακριβώς η οικονομία μας και η κίνησή της δεν μπορεί παρά να είναι μια φθίνουσα σπειροειδής κίνηση αφού η αύξηση της παραγωγικότητας στις ενωμένες διεθνείς αγορές που συμμετέχει και η χώρα μας παριστάνεται από μια θετική ανέλιξη. **Όσο αυξάνεται η παραγωγικότητα της εργασίας στις αναπτυσσόμενες χώρες τόσο θα απαιτούνται χαμηλότερα μεροκάματα από αυτό το καθεστώς που σαμποτάρει την παραγωγή.** Αυτός είναι ο πολιτικός νόμος κίνησης της οικονομίας που την υποτιμά ποιοτικά και ποσοτικά. Το αποτέλεσμα πρακτικά και θεωρητικά είναι γνωστό. Σ' ολόκληρη την ιστορία ηττήθηκαν πάντα όλες οι πολιτικές

που υποστήριζαν τον παλιό μικρότερης παραγωγικότητας τρόπο παραγωγής. Οι σημερινές μέθοδοι παραγωγής υψώνουν την δύναμη της εργασίας σε μια τέτοια δύναμη που είναι αδύνατο να τις συναγωνιστεί η παλιά τεχνολογία. Ο όγκος των προϊόντων που παράγονται με τη βοήθεια της σύγχρονης τεχνολογίας είναι πολλές φορές μεγαλύτερος από αυτόν που μπορεί να παραχθεί με την ίδια εργασία χρησιμοποιώντας το παλιό πια χαμηλής τεχνολογικής σύνθεσης κεφάλαιο. Οι τιμές στις διεθνείς αγορές συνεχώς πέφτουν, τα ποσοστά κέρδους μειώνονται και τα κέρδη μεγαλώνουν εξαιτίας της αύξησης του όγκου της παραγωγής. Αυτοί είναι νόμοι του καπιταλισμού που η ισχύ τους δεν είναι διαπραγματεύσιμη όπως και του νόμου της βαρύτητας.

Αναπόφευκτη η χρεωκοπία με αυτήν την πολιτική

Το αποτέλεσμα της αντιδραστικής πολιτικής του καθεστώτος είναι να παράγονται όλο και ακριβότερα προϊόντα χαμηλότερης ποιότητας και να πετιούνται έξω από τις αγορές τα ελληνικά προϊόντα. Ακόμα και με τον πιο βάνουσο πολιτικό έλεγχο πάνω στο λαό είναι αδύνατο να μειώνονται οι μισθοί σε τέτοια ποσοστά ώστε να κατεβαίνουν οι τιμές των ελληνικών προϊόντων στις αγορές με το δεδομένο μέσο παγκόσμιο ποσοστό κέρδους, και να διατηρούν την ανταγωνιστικότητά τους. Έτσι ο όγκος της παραγωγής εξαιτίας του ανταγωνισμού, μειώνεται σχετικά και σε τέτοιο βαθμό που να καταστρέφονται όχι μόνο οι ευνοϊκοί όροι συσσώρευσης του κεφαλαίου αλλά και οι ίδιοι οι όροι της απλής αναπαραγωγής του. Αυτό φέρνει καταστροφή της βιομηχανίας και της αγροτικής παραγωγής, αύξηση του εμπορικού ελλείμματος και μείωση των εσόδων του δημοσίου αφού η φορολογία, σαν παράδειγμα, λογαριάζεται σαν ένα ποσοστό επί της συνολικά παραγόμενης αξίας από την οικονομία. Πραγματικά ενώ η φορολογητέα ύλη, σύμφωνα με την διατύπωση του υπουργείου οικονομικών, έχει αυξηθεί, ο όγκος των φόρων έχει μειωθεί σημαντικά και αυτό ανεξάρτητα από την διαφθορά των εφοριακών. Οι κρατικές επιχειρήσεις επιπλέον παρουσιάζουν μειωμένα κέρδη. Το εμπορικό έλλειμμα το 2001 ήταν 17% επιπλέον από αυτό του 2000 και αυξάνει ακόμα περισσότερο. Η βιομηχανική παραγωγή έπεσε φέτος κατά 3,6% το δίμηνο Ιανουαρίου- Φεβρουαρίου.

Ένα ειδικού τύπου καπιταλιστικό καθεστώς όπως το ελ-

ληνικό, που επιλέγει την υποτίμηση της διεθνούς αξίας του κεφαλαίου και της εργασίας μέσα σε ένα παγκόσμιο περιβάλλον επαναστατικοποίησης των παραγωγικών δυνάμεων, δεν είναι δύσκολο να διαλέξει τις λύσεις του δανεισμού για να διασωθεί. Αλλά μόνο προσωρινά. Ο δανεισμός δεν λύνει ούτε το πρόβλημα της χαμηλής παραγωγικότητας, ούτε και την μείωση των ελλειμμάτων και του πληθωρισμού. Αντίθετα υποθηκεύει ακόμα περισσότερο το μέλλον της οικονομίας και της κοινωνίας απομακρύνοντας πιο σταθερά την κοινωνία μας από τη συμμετοχή της στην τεχνολογική επανάσταση. Ένα μέτρο βραχυπρόθεσμης αντιμετώπισης της κρίσης εκτός από το δανεισμό που εκθέτουμε αμέσως παρακάτω είναι ότι το καθεστώς έστειλε δουλέμπορους στο Πακιστάν στη Βουλγαρία και σε άλλες χώρες για να φέρουν φτηνότερους μετανάστες επειδή το Αλβανικό μεροκάματο είναι πια "ακριβό"! Έτσι έφεραν φτηνότερους Πακιστανούς για να φτιάξουν το ολυμπιακό χωριό σαν παράδειγμα και διαπραγματεύονται να ανοίξουν τα σύνορα για να εισάγουν Βούλγαρους.

Με το δανεισμό το καθεστώς προσπαθεί να επιβιώσει. Στόχος του είναι να διατηρήσει την κατανάλωση και τους μισθούς καθώς και τα κέρδη του κεφαλαίου μέχρι τις επόμενες εκλογές. Διατηρώντας την ησυχία στο λαό στοχεύει να κερδίσει πάση θυσία τις επόμενες εκλογές που θα οδηγήσουν στην ακόμα πιο ανοιχτή και μεγαλύτερη κυριαρχία του ρωσόφιλου αντιδυτικού καθεστώτος. Οι συνέπειες δεν τους ενδιαφέρουν. Την επομένη της νίκης τους στις εκλογές στις οποίες θα οδηγήσουν το λαό χορτάτο από υποσχέσεις, με διορισμούς στο δημόσιο, με μείωση της φορολογίας, ακόμα και με αυξήσεις στους μισθούς, με ανανεωμένη την διεφθαρμένη γραφειοκρατία από την κατάργηση του νόμου Πεπονίη, με γεμάτα ορμή και ζωντάνια, χορτασμένα από τα έργα το Γ' ΚΠΣ, τη μίζα και από το μοίρασμα των τοπικών αυτοδιοικήσεων, αρπαχτικά τους, θα δείξουν την ΕΕ και τη Δύση σαν τους αληθινούς υπεύθυνους της χρεωκοπίας. Θα ισχυριστούν ότι εμείς "τηρήσαμε όλους τους όρους της ΕΕ", όπως είπαν ανάλογα και για την Αργεντινή, "και όμως χρεοκοπήσαμε". "Το σύστημά σας απέτυχε. Είχαμε δίκιο για τις "αμφιβολίες" μας". Από εκείνη τη στιγμή η ΕΕ θα βρίσκεται κάτω από τον εκβιασμό του καθεστώτος: "Η μας βοηθήτε ή πέφτουμε όλοι μαζί". Και επειδή οι Ευρωπαίοι αστοί δεν έ-

χουν δείξει μέχρι σήμερα ότι διαθέτουν χαρακτήρα, το πιθανότερο θα υποκύπτουν στους οικονομικούς και πολιτικούς εκβιασμούς του καθεστώτος για να κουκουλώσουν την απειλή της διάσπασης της ΕΕ και της ΟΝΕ που όμως ποτέ δεν θα γίνεται από το καθεστώς γιατί ο ρόλος του είναι μέχρι τώρα ρόλος εισοδηστή. Γι' αυτό η συνεπής στάση της ΕΕ είναι να καταγγείλει πολιτικά τους σαμποταριστές της ευρωπαϊκής ενότητας στη βάση ότι έχουν αποκλίνει από το σύμφωνο σταθερότητας σε όλους τους βασικούς δείκτες και αντιμετωπίζουν την επερχόμενη χρεοκοπία τους ακόμα με χειρότερο τρόπο. Από 99,8% του ΑΕΠ που ήταν το δημόσιο έλλειμμα τινάχτηκε πάνω από 100,2% ενώ το κρυμμένο δημόσιο έλλειμμα είναι περίπου 25% του ΑΕΠ. Μόνο το 2003 πρέπει να πληρωθούν τόκοι και χρεολύσια πάνω από 8 τρις δρχ δηλαδή το 20% του ΑΕΠ. Και ο δανεισμός συνεχίζεται, είτε για τη χρηματοδότηση των δημοσίων έργων, είτε για τα πάσης φύσεως ελλείμματα. Το κράτος κυκλοφόρησε νέα ομόλογα καθώς και παλιά και δανειζεται από διάφορες τράπεζες. Τα ομόλογα αυτά τα πραγματοποιεί σε μορφές προεγγραφών και έτσι δεν μπαίνουν λογιστικά στο δημόσιο έλλειμμα. Σαν να μη τρέχει τίποτα κρατούν τα επιτόκια σταθερά και αυξάνουν το δανεισμό των νοικοκυριών και των επιχειρήσεων για να συντηρήσουν την κατανάλωση. Έτσι το Φεβρουάριο τα καταναλωτικά δάνεια αυξήθηκαν με ρυθμό 58,1%! Οι ξένες επενδύσεις που έγιναν στην Ευρώπη για τη χώρα μας είναι μηδενικές σύμφωνα με την στατιστική που ανακοινώθηκε και τα κρατικά δάνεια για το πρόγραμμα των δημοσίων επενδύσεων θα επενδύσουν μόνο το 5% γιατί τα υπόλοιπα θα δοθούν σαν τόκοι και χρεολύσια. Η κυβέρνηση αποβλέπει σε εισπράξεις από πωλήσεις μετοχών των διαφόρων κρατικών εταιρειών για να μειώσει τα ελλείμματα Γενικά όλα τα κυβερνητικά μέτρα αποσκοπούν στο προσωρινό κουκούλωμα της κρίσης μέχρι τις εκλογές.

Η Νέα Ανατολή συστηματικά αναλύει τη σαμποταριστική πολιτική του καθεστώτος και η συνολική επαλήθευση των θέσεών της, σήμερα πια, δεν είναι τίποτα άλλο παρά η επαλήθευση της ορθότητας της πολιτικής γραμμής της ΟΑΚΚΕ που δίνει την πολύχρονη μάχη σαν πρωτοπόρο απόσπασμα του προλεταριάτου ενάντια στο συγκαλυμμένο και ανοιχτό σοσιαλφασισμό για την προστασία της βιομηχανίας, της εργατικής τάξης και όλου του λαού.

Γιατί δεν δέλουν τώρα το ΑΣΕΠ

Το υπουργείο εσωτερικών προωθεί σχέδιο νόμου που στην ουσία καταργεί το νόμο Πεπονί για τις δημόσιες προσλήψεις. Ο νόμος Πεπονί έθετε ως καθοριστικό κριτήριο για την πρόσληψη την επιτυχία των υποψηφίων σε γραπτούς διαγωνισμούς. Αυτό ακριβώς το βασικό αξιολογικό κριτήριο καταργεί ο νέος νόμος που πρόκειται να ψηφιστεί και το αντικαθιστά με ένα νέο σύστημα "ορθολογικότερο, αξιολογικότερο και δικαιότερο" όπως αναφέρεται στο κείμενο του σχεδίου.

Οι γραπτές εξετάσεις, που χαρακτηρίζονται από τη φύση τους από μεγαλύτερη αντικειμενικότητα, αντικαθίστανται από τα γνωστά παλιά καλά "αντικειμενικά" κριτήρια που χρησιμοποιήθηκαν κατά καιρούς από την Παπανδρεϊκή συμμορία όταν κατασκεύαζε μαζί με τους κνιτοειδείς τη διεφθαρμένη του γραφειοκρατία. Υπενθυμίζουμε μερικά από τα παλιά κριτήρια που, κανένα από αυτά δεν προέβλεπε την εκτίμηση της αξίας του υποψηφίου την περίοδο που κατέθετε την αίτηση, όπως ήταν οι διάφοροι τίτλοι σπουδών, η εντοπιότητα, η προϋπηρεσία, ο χρόνος ανεργίας, η ηλικία, ο αριθμός των παιδιών ή το αν ανήκει ο υποψήφιος σε πολύτεκνη οικογένεια, ή αν η περιοχή είναι ακριτική ή όχι, με ανώτατο κριτήριο την "κοινωνική συμμετοχή" δηλαδή το αν ο υποψήφιος ανήκει ή όχι στα καθεστωτικά κόμματα.

Όταν προχώρησε η οικοδόμηση της γραφειοκρατίας με την εφαρμογή ουσιαστικά του κριτηρίου της "κοινωνικής προσφοράς" και καταλήφθηκε ο κρατικός μηχανισμός από τους πασόκους, τους κνίτες, τον σημερινό Συνασπισμό και από ότι χειρότερο διέθετε ή γέννησε ο δημοσιούπαλληλικός κόσμος, όταν δηλαδή το πρώτο μέτωπο ΠΑΣΟΚ-σοσιαλφασισμού έλεγξε την κρατική μηχανή και την πήρε από τα χέρια της παλιάς δεξιάς, τότε ήρθε η ώρα να αποδυναμωθεί ο βουτηγμένος στο ρουσφέτι αυτοδυναμικός αντικνίτης βουλευτής του ΠΑΣΟΚ που βοήθησε στη δημιουργία του μετωπικού δημοσιούπαλληλικού στρατού, με το αζημίωτο βέβαια. Έπρεπε αυτός ο "παλαιοκομματικός" τύπος πασόκου, όπως τον ονόμαζαν οι λαλιωτικοί, να μην μπορεί πια να ελέγχει ή να επηρεάζει την σύνθεση και τη λειτουργία του δημοσιούπαλληλικού στρατού, όπως έπρεπε επίσης να αποδυναμωθεί πολιτικά και μέσα στον κομματικό μηχανισμό αφού έκφραζε, αυθόρμητα ή συνειδητά διάφορες αντικνίτικες πλευρές. Την σταθεροποίηση λοιπόν της εξουσίας του μετώπου ΠΑΣΟΚ-σοσιαλφασισμού την ακολούθησε η περίοδος της "δημοκρατίας", δηλαδή η περίοδος του νόμου Πεπονί που εισήγαγε το πιο αντικειμενικό πραγματικό κριτήριο, τις εξετάσεις, για την πρόσληψη των δημοσίων υπαλλήλων. Ο νόμος Πεπονί τροφοδότησε μεν με λίγα νέα μέλη κάποιες αξίας και πολιτικά ουδέτερα το δημόσιο, όμως έκλεισε την πόρτα στις μεγάλες παρεμβάσεις και τα ρουσφέτια των βουλευτών οι οποίοι γενικά έκφραζαν την εκλογική πολιτική βάση του ΠΑΣΟΚ, που με τη σειρά της ήταν πάντα πολύ πιο δημοκρατική από τους μέσους πασόκους του κομματικού μηχανισμού, των συνδικάτων, των ΔΕΚΟ και των Δήμων. Σαν μέλη του κομματικού μηχανισμού οι βουλευτές αντιστέκονταν περισσότερο στο σοσιαλφασισμό, όμως από την εποχή Πεπονί έμειναν χωρίς ερείσματα στον κρατικό μηχανισμό. Από τότε όλοι αυτοί όπως και ο λαός έχουν να αντιμετωπίσουν στις δημοσοληψίες τους με το δημόσιο όλο και περισσότερο τον συνασπισμαίο διευθυντή ή σύμβουλο συνδικαλιστή, τον κνίτη λουφαδόρο αρχιτεχνίτη συνδικαλιστή και τον πασόκο μισθοδοτούμενο άεργο.

Τα χρόνια πέρασαν και η κνιτολαλιωτική συμμορία κατάφερε να πάρει την κομματική εξουσία στο ΠΑΣΟΚ. Τώρα πια μπορεί να διορίζει η ίδια τους δικούς της ανθρώπους στο Δημόσιο. Έτσι θα μπορεί να δυναμώσει και το στρατό της στο κόμμα και το στρατό της στο Δημόσιο και το στρατό της στους βουλευτές. Κυρίως όμως τώρα θα μπορεί να χώνει σε πολύ μεγαλύτερη αναλογία από πριν κνίτες συνασπισμικούς και λαλιωτικούς πασόκους στο κράτος. Τώρα θα αρχίσει να οικοδομείται το κατ'εξοχήν σοσιαλφασιστικό κράτος. Έτσι επίσης η αναλογία της διαφθοράς, του ρουσφετιού και του τραμπουκισμού θα μεγαλώσει.

Ποτέ όμως τα πράγματα δεν εξελίσσονται πέρα από τις πιο άμεσες πολιτικές ανάγκες της παρούσας φάσης. Το ότι διαλέγουν αυτή την περίοδο να καταργήσουν το κριτήριο των γραπτών εξετάσεων και να ξαναδώσουν την εξουσία των διορισμών στο σοσιαλφασισμό υπηρετεί και τα άμεσα πολιτικά τους σχέδια. Προχωρούν σε μια βαθιά ανασυγκρότηση όλου του κομματικο-υπαλληλικού τους στρατού με τον οποίο σα βασικό εργαλείο θα προσπαθήσουν να διατηρήσουν την εξουσία και στις επόμενες εκλογές και που με τη βοήθειά του θα συγκροστούν στη συνέχεια με το λαό μετά την επερχόμενη κατάρρευση της οικονομίας.

Έτσι δε διστάζουν να μιλούν για 100.000 ή 200.000 προσλήψεις με κομματικά κριτήρια τη στιγμή που το δημόσιο χρέος και το εμπορικό έλλειμμα μεγαλώνει. Και για να συσκοτίσουν τα πράγματα χρεώνουν την ΕΕ για αυτή την πολιτική λέγοντας ότι η ΕΕ τους υποχρεώνει να μονιμοποιήσουν τους συμβασιούχους του δημόσιου. Από αυτούς από ότι φαίνεται θα αντληθεί η βασική μάζα του νέου υλικού. Ήδη αυτό έχει εξαρτηθεί κομματικά και έχει αξιολογηθεί σε ένα πρώτο επίπεδο επαφής ή και συνεργασίας με τη διεφθαρμένη γραφειοκρατία στους χώρους δουλειάς του δημοσίου και μετά θα ξεκαθαριστεί στη βάση του βαθμού συνδιαλλαγής και υποταγής του στο καθεστώς.

ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΑΘΩΩΝΕΙ ΤΟΝ ΑΡΧΟΝΤΑ ΤΟΥ ΤΖΟΓΟΥ

Την Πέμπτη 18 Απρίλη έγινε άλλη μια δίκη με κατηγορούμενο τον Κόκκαλη, αυτή τη φορά για τη σύμβαση του Προκαθορισμένου Στοιχήματος. Όπως σε όλες τις δίκες έτσι και σε αυτή: "Ομόφωνα αθώοι κρίθηκαν από το Γ' Τριμελές Εφετείο Αθηνών ο επιχειρηματίας, Σωκράτης Κόκκαλης, ο γιος του, Πέτρος, και άλλοι 28 κατηγορούμενοι για την υπογραφή της σύμβασης του προκαθορισμένου Στοιχήματος μεταξύ του ΟΠΑΠ και της εταιρείας "Ιντραλότ". Το δικαστήριο, με συνοπτικές διαδικασίες (η διάσκεψη για την εκφώνηση απόφασης κράτησε μόλις 20 λεπτά), και χωρίς να παρουσιάσει κάποιο ιδιαίτερο σκεπτικό, προχώρησε στην απαλλαγή όλων των κατηγορουμένων από τα αδικήματα της παράβασης καθήκοντος, της απιστίας και της ηθικής αυτουργίας σε αυτά. Πριν από την αθώωση των κατηγορουμένων, ο εισαγγελέας της έδρας, Μιλτιάδης Ανδρειωτέλης, είχε ταχθεί υπέρ της απαλλαγής: "Δεν αποδείχθηκε από κανένα στοιχείο κακή διαχείριση της περιουσίας του ΟΠΑΠ από τα μέλη του διοικητικού συμβουλίου. Αντίθετα, η επίδικη σύμβαση αποδείχθηκε επωφελής για τον Οργανισμό" (Ελευθεροτυπία, 20-4).

Το σκανδαλώδες σ' αυτή τη δίκη είναι ότι ο πιο αποφασιστικός παράγοντας για την αθώωση του Κόκκαλη ήταν ότι το ελληνικό δημόσιο δεν παραστάθηκε σαν πολιτική αγωγή για να προστατεύσει τα συμφέροντά του. Αυτό βέβαια θα γινόταν αν είχαμε ένα κράτος που λειτουργεί με τους κανόνες της στοιχειώδους αστικής δημοκρατίας και του στοιχειώδους ελεύθερου οικονομικού ανταγωνισμού. Εδώ πρόκειται για ένα κράτος διαβρωμένο μέχρι το κόκαλο από ένα συγκεκριμένο πολιτικό μονοπώλιο και τον άνθρωπό του Κόκκαλη.

Ο Κόκκαλης κατηγορήθηκε για το αδίκημα της "ηθικής αυτουργίας σε απιστία και παράβαση καθήκοντος" αναφορικά με την υπογραφή της σύμβασης, η οποία "οδήγησε, όπως αναφέρεται στο κατηγορητήριο, τον ΟΠΑΠ, σε απεμπόληση σημαντικών περιουσιακών του δικαιωμάτων". Κατηγορούμενοι εκτός από τα δέκα στελέχη της Ιντραλότ, ήταν και 20 στελέχη του ΟΠΑΠ, τα οποία αποτελούσαν τη διοίκηση του οργανισμού κατά το χρονικό διάστημα από 30.10.1997 έως το Μάρτιο του 1999, οπότε υπογράφηκε η σύμβαση. Μεταξύ των κατηγορουμένων ήταν και ο πρώην πρόεδρος του ΟΠΑΠ Χρ. Σαλελές, που τώρα είναι στέλεχος των επιχειρήσεων του Κόκκαλη. Οι υπάλληλοι του ΟΠΑΠ κατηγορούνταν ως φυσικοί αυτουργοί των αδικημάτων της "απιστίας" και "παράβασης καθήκοντος". Παρόντες στο δικαστήριο ήταν 25 συνολικά

κατηγορούμενοι, 19 στελέχη του ΟΠΑΠ και 6 της Ιντρακόμ. Φυσικά απουσίαζε ο πράκτορας από τη δίκη. Άλλωστε το αποτέλεσμα της το ήξερε εκ των προτέρων. Ο Κόκκαλης δεν έχει καταδικαστεί από κανένα δικαστήριο.

Το κατηγορητήριο έθετε ορισμένα σοβαρά ερωτήματα για την επίμαχη σύμβαση.

Α) Γιατί ενώ ο νόμος 2433/96 ρητά ορίζει ότι "η λειτουργία στοιχήματος προκαθορισμένης ή μη απόδοσης, καθώς και άλλων τυχερών παιγνίων... γίνεται αποκλειστικά από τον ΟΠΑΠ, έχοντα προδήλως συμφέρον να το διοργανώσει εκείνος", ανατέθηκε στην Ιντραλότ, με αποτέλεσμα να "υποστεί ζημιά ο οργανισμός";

Η απάντηση των μαρτύρων, κυρίως υπαλλήλων του ΟΠΑΠ ήταν ότι "την αποκλειστική διαχείριση του ΠΑΜΕ ΣΤΟΙΧΗΜΑ έχει ο ΟΠΑΠ, ουδέποτε απεμπόλησε αυτό του το δικαίωμα, ενώ η συνεργασία με την Ιντραλότ αφορά αποκλειστικά τη διοργάνωση και τεχνική υποστήριξη του παιχνιδιού". Υποστήριξαν ότι η σύμβαση είναι απολύτως επικερδής, αφού τα κέρδη του οργανισμού ανέβηκαν κατακόρυφα (από 177 σε 340 δισεκατομμύρια δραχμές). Οι μάρτυρες υπεράσπισης δεν ανέφεραν βέβαια γιατί ενώ ο ΟΠΑΠ είχε όλη αυτή την υποδομή-και σε μηχανήματα και σε πρακτορεία και το κατάλληλο προσωπικό-έδωσε το παιχνίδι αυτό στον Κόκκαλη για να αποκομίσει τεράστια κέρδη και μάλιστα κερδοσκοπώντας ασύστολα και σε βάρος των παικτών του ΠΑΜΕ ΣΤΟΙΧΗΜΑ. Η ασύστολη κερδοσκοπία επιτυγχάνεται μέσα από τον αριθμό των αγώνων που πρέπει να στοιχηματίσει ένας παίκτης για να συμμετέχει. Ενώ στο εξωτερικό στο ίδιο παιχνίδι μπορεί κάποιος να στοιχηματίσει σε όσους αγώνες θέλει (και σε ένα μόνο αγώνα αν θέλει), εδώ ο Κόκκαλης υποχρεώνει τους παίκτες να στοιχηματίζουν σε τουλάχιστον τέσσερις αγώνες (μερικές φορές το πλαφόν κατεβαίνει στους τρεις), περιορίζοντας δραστικά τις πιθανότητες επιτυχίας και αποκόμισης κερδών από τους παίκτες. Έτσι αφού οι νικητές του παιχνιδιού είναι λίγοι τα κέρδη του τεράστια. Γι' αυτούς τους όρους του παιχνιδιού καθημερινά διαμαρτύρονται οι παίκτες όπως φαίνεται μέσα από τις σχετικές με το παιχνίδι εφημερίδες.

Β) Γιατί δεν συμμετείχαν άλλες εταιρείες στη διεκδίκηση του διαγωνισμού; Ευνοήθηκε η εταιρεία Ιντραλότ από τους όρους του διαγωνισμού, αφού το Προκαθορισμένο Στοιχίμα δόθηκε στον Κόκκαλη με φωτογραφικό διαγωνισμό όπου προβλεπόταν ότι το παιχνίδι θα διεξάγεται on line και οι τερματικές μηχανές που θα χρησιμοποιηθούν πρέπει να είναι τύπου LTI και LTIE της "I-

ντρακόμ" όμοιες με αυτές που χρησιμοποιούνται στα πρακτορεία του ΟΠΑΠ. Επιπλέον ο ΟΠΑΠ είχε φροντίσει να υπογράψει σύμβαση με την Ιντρακόμ για αναβάθμιση του λογισμικού των τερματικών μηχανών του, ώστε και το λογισμικό του "Στοιχήματος" να πρέπει να είναι συμβατό με αυτό της Ιντρακόμ πριν προχωρήσει στην προκήρυξη του διαγωνισμού. Με αυτό τον τρόπο τα περιθώρια για τους ανταγωνιστές έγιναν ακόμη μικρότερα.

Των φρονίμων τα παιδιά (ή καλύτερα του πράκτορα οι υπάλληλοι) πριν πεινάσουν μαγειρεύουν! Οι μάρτυρες υποστήριξαν ότι "κανένας διεθνής οργανισμός δεν αποδέχτηκε να αναλάβει το επιχειρηματικό ρίσκο". Αυτό δεν ίσχυε βέβαια αφού στο δικαστήριο ήταν σαν μάρτυρας και ένας εκπρόσωπος "ανταγωνίστριας εταιρείας".

Γ) Γιατί υπήρξε αλληλογραφία μεταξύ στελεχών της Ιντρακόμ και μελών της επιτροπής Αθλητικών Στοιχημάτων του ΟΠΑΠ, πριν από την προκήρυξη του διαγωνισμού, με αποτέλεσμα οι όροι του διαγωνισμού να είναι γνωστοί στους εκπροσώπους της Ιντραλότ; Γιατί στην τελική σύμβαση ορίστηκε ότι αν διοργανωθεί τηλεφωνικό στοιχίμα στην Κύπρο θα το αναλάβει η ίδια εταιρεία, ενώ δεν υπήρχε διακρατική συμφωνία για κάτι τέτοιο μεταξύ Κύπρου και Ελλάδας;

Η απάντηση των υπαλλήλων της Επιτροπής ανέφερε ότι η Ιντρακόμ ενημερωνόταν επειδή είχε σύμβαση με τον ΟΠΑΠ για "τις λειτουργίες και τις προδιαγραφές της διοργάνωσης". Εκπρόσωπος της Ιντρακόμ "συμμετείχε" (βάσει της σύμβασης) και στην εν λόγω επιτροπή. Όσο για την ενδεχόμενη λειτουργία τηλεφωνικού στοιχήματος στην Κύπρο, "η υπογραφή διακρατικής συμφωνίας συνήθως έπεται της έναρξης λειτουργίας".

Είναι απίστευτο, αλλά στην χώρα που κυριαρχεί ένα διαβρωμένο από μια μόνο αστική φράξια και μια ιμπεριαλιστική δύναμη μπλοκ εξουσίας όλα μπορούν να γίνουν. Ο χώρος του αθλητισμού έχει τεράστιες δυνατότητες κερδών και ο Κόκκαλης δεν τον άφησε να πάει χαμένο. Κανείς άλλος δεν θα μπορούσε να πάρει το ΠΑΜΕ ΣΤΟΙΧΗΜΑ έτσι όπως είχε φτιαχτεί η δουλειά. Ήταν ένας διαγωνισμός στημένος αποκλειστικά για τον άρχοντα του τζόγου.

Η κυβέρνηση του Σημίτη είναι υπόλογη απέναντι στον ελληνικό λαό γιατί θρέφει ένα καρκίνωμα με κρατικές προμήθειες και χαριστικές σκανδαλώδεις συμβάσεις την ίδια ώρα που χτυπά αδιάκοπα τη βιομηχανία και το ένα μετά το άλλο τα μεγάλα εργοστάσια κλείνουν στέλνοντας χιλιάδες εργαζόμενους στην ανεργία.

ΜΠΑΚΟΥΡΗΣ: Καδαιρέθηκε επειδή αποκάλυψε το σαμποτάζ

Στις 17/5/02 ο πρόεδρος του Ελληνικού Κέντρου Επενδύσεων (ΕΛΚΕ) Μπακούρης δημοσιοποίησε την έκθεσή του για τους λόγους που δεν γίνονται επενδύσεις στη χώρα. Μέσα σε μια ώρα απολύθηκε από τον ίδιο το Σημίτη γιατί οι διαπιστώσεις του, από μόνες τους και χωρίς κανένα σχολιασμό, είναι μια αποκάλυψη και έμμεση καταγγελία της υπονόμευσης της οικονομίας και του ρόλου του σοσιαλαρισμού. Οι διαπιστώσεις αυτές βέβαια δεν προσθέτουν κάτι το καινούριο στους αναγνώστες της Ν Ανατολής, η πολιτική τους αξία όμως είναι μεγάλη γιατί προέρχονται από τον πρόεδρο του κέντρου που δημιουργήθηκε σύμφωνα με τον τελευταίο “αναπτυξιακό” νόμο για να διευκολύνει υποτίθεται τις ξένες επενδύσεις στην χώρα μας.

Όπως είναι φυσικό η έκθεση θάφτηκε από τα ΜΜΕ. Μερικά στοιχεία όμως που έφτασαν στη δημοσιότητα είναι αποκαλυπτικά. Διαβάσαμε στον τύπο ότι οι οικονομικές άδειες για τις διάφορες επιχειρήσεις που επένδυσαν καθυστερούν μέχρι και 36 μήνες. Η άδεια λειτουργίας χρειάζεται 11 μήνες. Δηλαδή υπήρξαν επιχειρήσεις που για να λειτουργήσουν από τη στιγμή που επένδυσαν πέρασαν 4 χρόνια! Διαβάσαμε επίσης ότι οι επιχειρήσεις που λειτουργούν εκβιάζονται συστηματικά με το να μην τους δίνουν τις διευκολύνσεις που προβλέπει ο νόμος βάσει του οποίου εγκαταστάθηκαν. Επίσης καταγγέλλονται οι δήμοι και τα νομαρχιακά συμβούλια που σε μια μεγάλη πλειοψηφία

ελέγχονται από το σοσιαλισμό- για την αδιαφορία τους στην εγκατάσταση των επιχειρήσεων επειδή δεν προχωρούν τις νόμιμες διαδικασίες των αρμοδιοτήτων τους. Σύμφωνα πάλι με δημοσιεύματα που αφορούν την απόλυση του Μπακούρη το 20% των επιχειρήσεων δήλωσε ότι δεν θα επενδύσει ξανά στην Ελλάδα, αλλά το ποσοστό αυτό αναφέρονται ότι είναι πολύ μεγαλύτερο γιατί οι εταιρείες φοβούνται να δηλώσουν την αλήθεια επειδή φοβούνται ότι το καθεστώς θα τους εκδικηθεί με το να τους στερήσει παράνομα τις άδειες και τις διευκολύνσεις του αναπτυξιακού νόμου. **Εκβιασμοί στις επιχειρήσεις, νέκρωμα των κεφαλαίων με το να τα κρατούν έξω από την παρα-**

γωγή, και σαμποτάζ από τους δήμους και τα νομαρχιακά συμβούλια που ελέγχονται από το σοσιαλισμό. Και όλα αυτά τη στιγμή που το καθεστώς προσπαθεί να πείσει ότι δεν συμβαίνει τίποτα το ανησυχητικό στην οικονομία. Σύμφωνα με μελέτη που δημοσιεύτηκε η Ελλάδα κρίνεται σαν χώρα υψηλής επικινδυνότητας για τα επενδύσιμα κεφάλαια, όχι βέβαια εξαιτίας των δυσμενών οικονομικών όρων αλλά εξαιτίας του μίσους, συμπληρώνουμε εμείς, που τρέφει το καθεστώς για το παραγωγικό κεφάλαιο. Μια χώρα με τα χαμηλότερα μεροκάματα στην ΕΕ όπως η Ελλάδα δεν προτιμάται στις ξένες επενδύσεις! Το ξένο κεφάλαιο γνωρίζει καλά τις συνθήκες που θα αντιμετωπίσει στις δραστηριότητες και προτιμά να αποφεύγει τη χώρα μας.

Εννοείται ότι οι σαμποταριστές έχουν μια καλή απάντηση: “*Νίκη των αντιιμπεριαλιστικών δυνάμεων*”. Είναι η πρώτη αντιιμπεριαλιστική νίκη της ιστορίας που προκάλεσε την αποβιομηχάνιση μιας χώρας και την κυριαρχία πάνω της των χειρότερων ιμπεριαλιστών.

Γ' ΚΠΣ: Λεφτά στον πράκτορα και όχι στη μεγάλη βιομηχανία

Το Γ' Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης παρέχει τεράστια κονδύλια για την οικονομική ανάπτυξη της χώρας. Θα μπορούσαν αυτά να χρησιμοποιηθούν τόσο για την ενίσχυση της υποδομής της οικονομίας όσο και για την ανάπτυξη ιδιαίτερα της μεγάλης βιομηχανίας, αφού είναι γνωστό ότι η μεγάλη βιομηχανία είναι η ατμομηχανή που παρασύρει στην ανάπτυξη το σύνολο της οικονομίας μιας χώρας. Το παράδειγμα της Ισπανίας όπου φτιάχτηκε μια κλωστοϋφαντουργία παγκόσμιων προδιαγραφών ή της Πορτογαλίας που έχει ξεπεράσει προ πολλού σε όλους τους σχετικούς οικονομικούς δείκτες την Ελλάδα παρόλο που μπήκε μετά από αυτήν και ξεκίνησε από πολύ χαμηλότερα σημεία, αλλά και το παράδειγμα της Ιρλανδίας ιδιαίτερα, δείχνουν ότι μια κυβέρνηση που θέλει μπορεί να αξιοποιήσει αυτούς τους πόρους και να πετύχει βιομηχανική σύγκλιση με τις πιο ανεπτυγμένες χώρες ή έστω έτσι ανάκαμψη ύστερα από μια κακή πορεία.

Όμως στην Ελλάδα αντίθετα από ότι συμβαίνει στις παραπάνω χώρες, κυβερνά το μέτωπο των κατεδαφιστών της βιομηχανίας, το οποίο θέλει να δέσει τη χώρα στο άρμα της “αδελφής ορθόδοξης” Ρωσίας και εμποδίζει με κάθε τρόπο την ανάπτυξή της. Μια ανεπτυγμένη βιομηχανική χώρα είναι πιο κοντά στην Ευρώπη και τη Δύση παρά στη Ρωσία και γίνεται πιο δύσκολα υποχείριο της. Ενεργειακή (φυσικό αέριο) και τηλεπικοινωνιακή (ΟΤΕ του Κόκκαλη) εξάρτηση από τη Ρωσία είναι οι μόνες μορφές με τις οποίες μπορεί να υπάρξουν βιομηχανικές επενδύσεις στην Ελλάδα. Αλλά αυτές παίρνουν περισσότερα από όσα δίνουν στην εθνική οικονομία, χώρα η εξάρτηση και η διαφθορά.

Αντίθετα η κυβέρνηση Σημίτη “χρηματοδοτεί με 1,3 τρις δρχ. επιχειρήσεις πληροφορικής, μικρομεσαίες, αγροτικές, βιομηχανίες τροφίμων και αλιευτικές επιχειρήσεις” (Ελευθεροτυπία, 19-4). Από αυτά τα 200 δις θα δοθούν για έργα πληροφορικής. Δηλαδή 130 δις για έργα πληροφορικής των υπουργείων και τα υπόλοιπα 70 δις για έργα πληροφορικής του ιδιωτικού τομέα. Το ποσό αυτό είναι πολύ μεγάλο τόσο γιατί τα συγκεκριμένα προγράμματα έχουν μικρό κόστος, και δεύτερο γιατί πρόκειται μόνο για 10-15 τέτοια έργα.

Όπως μπορεί πολύ εύκολα να καταλάβει κανείς το μεγαλύτερο μέρος, αν όχι και ολόκληρο, θα το αναλάβει ο Κόκκαλης, είτε μόνος του είτε με κάποιο σχήμα στο οποίο θα συμμετέχει, ή και κάποιος άλλος που επίσης θα είναι εκλεκτός του Κόκκαλη, όπως για παράδειγμα ο Πουλιάδης. Το πολύ-πολύ να δοθεί και σε κανένα άλλο κανένα μικρό έργο έτσι για τα μάτια.

Αντί λοιπόν τα κονδύλια να πάνε στη βιομηχανία, πηγαίνουν πάλι για την ενίσχυση των μικρομεσαίων και κυρίως του καθεστώτος Κόκκαλη. Πρόκειται για ένα πολιτικό σκάνδαλο ασύλληπτων διαστάσεων. Κι όμως κανείς δεν μιλάει από αυτούς που θα περίμενε κανείς να αντιδράσουν. Δεν μιλάει η ΝΔ που μερικοί νομίζουν ότι είναι κόμμα της ιδιωτικής δυτικοφίλης αστικής τάξης και δεν μιλάει ο ΣΕΒ. Η ΝΔ του Καραμανλή δεν μιλάει εξαιτίας του αρχηγού της, ο δε ΣΕΒ γιατί κι αυτός προ πολλού έχει αλωθεί από τον ίδιο τον Κόκκαλη. Όλοι θα θυμούνται την επίσκεψη αντιπροσωπείας του ΣΕΒ στην Ιντρακόμ τη μέρα που αναγγέλθηκε η δίωξη του Κόκκαλη για κατασκοπεία και άλλα, ενώ πιο λίγοι θα πρόσεξαν ότι νέος πρόεδρος του ΟΤΕ είναι ένας άνθρωπος του Κόκκαλη, ο δεύτερος πρόεδρος του ΣΕΒ, ο Αντωνακόπουλος.

...ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΙΝΤΡΙΓΚΕΣ

συνέχεια από τη σελ. 3

ξη” αλλά Χρυσοχοϊδή. Το Εκτελεστικό Γραφείο αποφάσισε ομόφωνα να προτείνει στη συνδιάσκεψη να εκλέγεται πλέον ο πρόεδρος του κόμματος με καθολική ψηφοφορία των οργανωμένων μελών του, και ο γραμματέας, η Κ.Ε. και το Ε.Γ. να εκλέγονται από το συνέδριο. Μέχρι τώρα το συνέδριο ψήφισε για πρόεδρο και Κ.Ε., ενώ ο γραμματέας και το Ε.Γ. εκλέγονταν από την Κ.Ε.

Κυρίως όμως αποφασίστηκε όλα αυτά να κριθούν από ex officio, διορισμένους συνέδρους, δηλαδή από 1.700 άτομα που θα είναι τα μέλη της Κ.Ε., οι βουλευτές και τα μέλη των γραμματειών των Νομαρχιακών, Τομεακών και Περιφερειακών Επιτροπών του κόμματος και τα μέλη του Κεντρικού Συμβουλίου της Νεολαίας.

Θα υλοποιηθεί έτσι ένα σχέδιο πολυπρόσωπης εξουσίας στο ΠΑΣΟΚ με μελλοντικό πρωθυπουργό του ΠΑΣΟΚ και της “κεντροαριστεράς” τον Γ. Παπανδρέου, αρχηγό του ΠΑΣΟΚ το Λαλιώτη, και πρόεδρο της Δημοκρατίας, δηλαδή αρχηγό όλης της αστικής τάξης, το Σημίτη. Σε πρώτη φάση πρόκειται για τεράστια ισχυροποίηση του ρωσόδουλου μετώπου στον κομματικό

μηχανισμό, ενώ τον στόχο της απόλυτης κυριαρχίας τους εξυπηρετεί και η αποδυνάμωση της Κ.Ε. σαν όργανο που θα αποφασίζει για το Ε.Γ. Ότι αποφασίζεται από τους τρεις “λαοπρόβλητους” ηγέτες θα είναι νόμος.

Στο συνέδριο είχε αποφασιστεί να εξεταστεί σα θέμα της συνδιάσκεψης η αλλαγή της καταστατικής λειτουργίας ώστε να ανοίξει το ΠΑΣΟΚ για τις “κινήσεις πολιτών” και τον ΣΥΝ, και να πάρει η “αριστερά” τη θέση της στο εσωτερικό πλέον του ΠΑΣΟΚ και όχι σαν εξωτερικός σύμμαχος. Αυτή είναι η σύλληψη του κεντροαριστερού μετώπου σύμφωνα με την εισήγηση Σκανδαλίδη όπου το ΠΑΣΟΚ θα έχει εγκαταλείψει οποιοσδήποτε “ηγεμονιστικές” τάσεις. Με ελεγχόμενη σύνθεση και τις δημοτικές εκλογές σε απόσταση αναπνοής είναι σίγουρο ότι από τη συνδιάσκεψη αυτή θα αρχίσει η “μετάλλαξη” και παρόλο που θα συνεχίσουν οι αντιστάσεις, κανένας στο ΠΑΣΟΚ δεν φαίνεται ικανός να τη σταματήσει.

Η ΓΥΜΝΙΑ ΠΑΣΟΚ - ΝΔ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΕ ΣΥΝ ΚΑΙ “Κ”ΚΕ

Σε όλη αυτή την υπόθεση του αλβερσιού, των παζαριών, και της

αχαλίνωτης ίντριγκας αποδείχτηκε ότι για τις ηγεσίες των κοινοβουλευτικών κομμάτων σήμερα δεν υπάρχουν θέματα πολιτικών διαφορών, αφού για όλα συμφωνούν στη βάση ενός πανίσχυρου πολιτικού και ιδεολογικού “εθνικού και οικονομικού” μετώπου. Είναι το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ που σέρνουν σήμερα πίσω τους το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ σε όλα τα θέματα πολιτικής και οικονομίας. Είναι όλοι μαζί ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, όλοι μαζί ενάντια στη βιομηχανία, όλοι μαζί ενάντια στις ΗΠΑ και την “Ευρώπη ουραγό των ΗΠΑ”, όλοι φίλοι της ειρήνης με την Τουρκία και όλοι αντιτούρκοι ανάλογα με τη ρότα που χαράζει ο Γιωργάκης, όλοι ενάντια στα διαπλεκόμενα και όλοι ενάντια στα ΜΜΕ, αλλά κανείς ενάντια στη ληστρική κρατική γραφειοκρατία και τον πιο διεφθαρμένο ολιγαρχικό, τον Κόκκαλη. Διαφοροποιήσεις υπάρχουν μόνο σε επίπεδο στελεχών και όπου τα στελέχη αυτά έχουν μεγαλύτερη συγκρότηση και διαμορφώνουν τάσεις μέσα στα κόμματα. Οι τάσεις αυτές δεν μπορούν να αποκτήσουν εξουσία μέσα στα κόμματα γιατί δεν μπορούν να συγκρουστούν σε όλα τα επίπεδα με το σοσιαλαρισμό και το κουαρτέτο των εισοδιστών του Σημίτη, Καραμανλή, Λαλιώτη και Γ. Παπανδρέου.

Ιδιαίτερα υποκριτική εμφανίζεται όλη αυτή η φιλολογία για διαχωριστικές γραμμές μεταξύ “αριστεράς” και “δεξιάς”; Μα σε ποια σημεία της πολιτικής ή σε ποια ιδεολογικά σημεία διαφωνούν Σημίτης-Καραμανλής και ΨευτοΚΚΕ-ΣΥΝ; Πως ΠΑΣΟΚ, ΣΥΝ και “Κ”ΚΕ καταγγέλλουν με κορώνες τη συντηρητική ΝΔ, την ώρα που υποδέχονται τον Καραμανλή στις “αριστερές” φιέστες για την ΕΔΑ και το Πολυτεχνείο;

Η άνοδος του Καραμανλή στην ηγεσία της ΝΔ έφερε αυτή την τρομακτική ιδεολογική ενότητα με τη λεγόμενη αριστερά και τελείωσε την αντιπολίτευση ενάντια στην κυβέρνηση. Ο Καραμανλής έχει στηρίξει με την τακτική των “ήπιων τόνων” την κυβέρνηση και την έχει βοηθήσει να επιβιώσει απ’ όλα τα μεγάλα σκάνδαλα: Το Χρηματιστήριο, τις ελληνοποιήσεις, τον Κόκκαλη, την παταγωδή αποτυχία της πραγματικής οικονομικής σύγκλισης με την Ευρώπη, την άβυσσο της διαφθοράς στα μεγάλα έργα. Οποιαδήποτε άλλη δύναμη με το μέγεθος της ΝΔ στην αντιπολίτευση θα είχε προκαλέσει εκλογές και θα είχε πάρει την εξουσία, πράγμα το οποίο αρνείται μεθοδικά και επίμονα ο Καραμανλής, χωρίς να διστάσει να έρθει σε αντιπαράθεση με τα στελέ-

χη του γι’ αυτό.

Είναι η ιδεολογική ηγεμονία του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ πάνω στο ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ στα “εθνικά” ζητήματα που αποτελεί το θεμέλιο και τη βάση της πολιτικής τους ηγεμονίας. Τα κοινοβουλευτικά κόμματα με τις σημερινές τους ηγεσίες ετοιμάζουν το έδαφος ενός νέου φασισμού για τη χώρα που αντρώνεται μέσα από τον αντιευρωπαϊσμό και τον αντιαμερικανισμό που οδηγεί στη Ρωσία, την καταστροφή των παραγωγικών δυνάμεων και την αχαλίνωτη πτώση του μεροκάματου και του βιοτικού επιπέδου. Κανένας δημοκρατικός και προοδευτικός άνθρωπος δεν πρέπει να τα επιπτετεύει. Πρόκειται για την απόλυτη κατάπτωση της αστικής τάξης που έχει χάσει τον ελάχιστο αστικό δημοκρατισμό της και έχει βουτήξει στο βούρκο του σοσιαλαρισμού και του φασισμού. Είναι η ώρα της συνειδητής πρωτοπορίας της εργατικής τάξης να βγει μπροστά για να διαφυλάξει τη δημοκρατία και την υλική επιβίωση του λαού.

Είναι επιτακτικό σήμερα όλοι οι προοδευτικοί άνθρωποι να στηρίζουν την πάλη της ΟΑΚΚΕ ενάντια στο νέο φασισμό που προχωρά με γοργά βήματα και να τον εμποδίσουν.

ΝΕΑ ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΗ ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΟΥ ΝΤΕΝΤΕ

Οι φαικόκκινοι ακολουθούν "ήπιες μορφές εξόντωσης"

Στις αρχές Απρίλη το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Κομοτηνής καταδίκασε τον μαχητή των δημοκρατικών δικαιωμάτων της τουρκικής μειονότητας, Αμπντούλχαλίμ Ντεντέ, σε δέκα μήνες φυλάκιση για συκοφαντική δυσφήμιση και εξύβριση δια του τύπου δικαιώνοντας τον μηνυτή του, Καλίν Σαλή, δάσκαλο της ΕΠΑΘ (Ειδική Παιδαγωγική Ακαδημία Θεσσαλονίκης).

Η νέα καταδίκη του Ντεντέ έρχεται ένα μήνα μετά από μια ανάλογη καταδίκη σε τρεις μήνες φυλάκιση από το Τριμελές Εφετείο με παρόμοια κατηγορία ύστερα από μήνυση που είχε υποβάλλει ένας δημοσιογράφος του "Αντιφωνητή". Ουσιαστικά πίσω από τη μήνυση βρισκόταν το σοβινιστικό περιοδικό ο "Αντιφωνητής", που διατηρεί εξαιρετικές σχέσεις με τους φαιούς του ψευτοΚΚΕ, Κανέλλη και Ζουράρη που με τη σειρά τους το εκθειάζουν σε κάθε ευκαιρία.

Στην πραγματικότητα η νέα δίωξη αποτελεί συνέχεια της προηγούμενης και για να αντιληφθούμε τη σημασία της πρέπει να εξηγήσουμε την πολιτική σημασία και των δύο, όπως και τα γεγονότα που τις προκάλεσαν.

Σύμφωνα με το κατηγορητήριο ο Ντεντέ σε άρθρο του με τίτλο "Ο χονδροκέφαλος" στην εφημερίδα που εκδίδει "Trakya'nin Sesi" στις 7 Φλεβάρη 2001, ανέφερε ότι "ένας χονδροκέφαλος νευρίασε άσχημα σχετικά με μία ομιλία του που αναφερόταν στους δασκάλους αποφοίτους της Ειδικής Παιδαγωγικής Ακαδημίας (ΕΠΑΘ)". Η υπόθεση ξεκινάει στις 10 Δεκέμβρη του 2000, όταν σε εκδήλωση που είχε διοργανώσει το ψευτο-ΚΚΕ για τη μειονοτική εκπαίδευση στην Κομοτηνή, με παρέμβασή του ο Ντεντέ είχε πει ότι τα πτυχία της ΕΠΑΘ είναι "πλαστά". Ανάφερε επίσης πως αν κάποιος προσφύγει στα δικαστήρια κατά της αξίας αυτών των διπλωμάτων θα δικαιωθεί. Κι αυτό γιατί εκείνοι που πήγαιναν να σπουδάσουν σ' αυτήν προέρχονταν κατά κανόνα από τα ιεροσπουδαστήρια, τα οποία όμως δεν ήταν αναγνωρισμένα από το ελληνικό κράτος σαν δευτεροβάθμια εκπαιδευτικά ιδρύματα μέχρι το 1998. Έτσι όποιος πήγαινε στην ΕΠΑΘ δεν είχε πάρει προηγούμενα απολυτήριο δευτεροβάθμιου σχολείου. Είναι δηλαδή σαν κάποιος να αποκτήσει

πτυχίου πανεπιστημίου χωρίς προηγούμενα να έχει αποκτήσει το απολυτήριο Λυκείου. Ο μηνυτής Καλίν Σαλή αμέσως μετά την εκδήλωση του ψευτοΚΚΕ, έγραψε άρθρο στο μηνιαίο τουρκόφωνο περιοδικό "Hakka Davet", που απαντούσε στην καταγγελία του Ντεντέ και είχε τον τίτλο στα ελληνικά "Όχι και τόση αγραμματοσύνη". Σ' αυτό το άρθρο απάντησε ο Ντεντέ με δικό του που είχε τον τίτλο "Ο χονδροκέφαλος" και γι' αυτό οδηγήθηκε στα δικαστήρια. Όμως το άρθρο δεν αναφερόταν ονομαστικά σε κανένα συγκεκριμένο χονδροκέφαλο παρόλο που ο Σαλή αναγνώρισε σ' αυτό τον εαυτό του.

Το δικαστήριο ωστόσο δέχτηκε: πρώτον, ότι ο χονδροκέφαλος ήταν πράγματι ο Καλίν Σαλή, δεύτερον, ότι ο Ντεντέ με το επίθετο αυτό τον εξύβρισε και τρίτον, **ότι με το να τονίσει μέσω της εφημερίδας του ότι τα πτυχία της ΕΠΑΘ δεν ήταν κατοχυρωμένα από το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα και ότι αυτό αποτελεί μέγα σκάνδαλο, προέβαινε σε συκοφαντική δυσφήμιση σε βάρος του Καλίν Σαλή.** Ακριβώς σ' αυτό το τρίτο σημείο βρίσκεται όλη η πολιτική σημασία και η αληθινή αιτία για την καταδίκη του Ντεντέ. Γι' αυτό και ο δικηγόρος του μηνυτή ήταν ο πρώην πρόεδρος του Δικηγορικού Συλλόγου Κομοτηνής Πέτρος Ματσάκης.

Ο Ντεντέ βρέθηκε σ' αυτή τη δίκη χωρίς δικηγόρο, ενώ σαν μάρτυρες υπεράσπισης του παρουσιάστηκαν ο Ιμπράμ Ονσούνου, ο δημοσιογράφος Δάμων Δαμιανός της τοπικής εφημερίδας "Παρατηρητής της Θράκης" και ο λέκτορας της Νομικής Σχολής του Δ.Π.Θ. Κώστας Τσιτσελίκης.

Την πολιτική σημασία της πρώτης καταδίκης του Ντεντέ στη μήνυση του "Αντιφωνητή" την είχαμε εξηγήσει αναλυτικά σε άρθρο μας στο φύλλο της Νέας Ανατολής 380-381 (29 Μάρτη) στο οποίο μπορεί να ανατρέξει ο αναγνώστης για περισσότερες λεπτομέρειες. Να υπενθυμίσουμε μόνο εδώ πως ότι γράφαμε τότε ισχύει και για τη νέα καταδίκη:

"Ο Ντεντέ είχε επιτεθεί από δύο πλευρές στην επίσημη κρατική πολιτική της ενθάρρυνσης του ισλαμοφασισμού μέσα στην τουρκική μειονότητα αλλά και μέσα στην ίδια την Τουρκία που ακολουθεί με σύστημα η ρωσό-

δουλη φράξια μέσα στην ελληνική κυβέρνηση και πιο ειδικά το Υπουργείο Εξωτερικών του "δημοκράτη" και "δυτικόφιλου" Γ. Παπανδρέου.

Η μια πλευρά είναι η εξής: Ο Ντεντέ είχε αποκαλύψει ότι ο Αντιφωνητής φιλοξενεί σαν αρθρογράφο του έναν τούρκο ισλαμοφασίστα τον Χακκί Ατσικαλίν που κατηγορείται από το τουρκικό κράτος για συμμετοχή στην δολοφονική ισλαμοφασιστική οργάνωση IBDA-C.

Ο Ατσικαλίν διέφυγε στην Ελλάδα και ζήτησε επανειλημμένα πολιτικό άσυλο που δεν του δόθηκε. Όταν όμως ήταν να εκδοθεί στην Τουρκία ο "Αντιφωνητής" μαζί με το Δίκτυο 21, έκανε εκστρατεία εναντίον της έκδοσής του, στο όνομα των δημοκρατικών δικαιωμάτων του τουρκικού λαού. Μαζεύτηκαν τότε πολλές υπογραφές και από πολλούς δημοκράτες που δεν ξέρουν ότι το νέο δημοκρατικό κίνημα που προωθεί ο παπανδρείσμος στην Τουρκία έχει σαν κύριο περιεχόμενό του την υπεράσπιση των πολιτικών δικαιωμάτων των ισλαμοφασιστών. Έτσι ο Ατσικαλίν έμεινε στη χώρα μας από την οποία ζητάει τώρα υπηκοότητα. Βεβαίως εμείς δεν είμαστε σε θέση να ξέρουμε κατά πόσο είναι ή δεν είναι τρομοκράτης ο Ατσικαλίν, ξέρουμε όμως ότι τα άρθρα του στα τουρκικά στον "Αντιφωνητή" εκθειάζουν την τρομοκρατική δράση των ισλαμοφασιστών, και είναι γεμάτα αντιδυτικισμό και αντισημιτισμό όπως είναι όλα τα ισλαμοφασιστικά κείμενα. Και δεν δυσκολευόμαστε καθόλου να συμπεράνουμε ότι το να δεχτεί ο "Αντιφωνητής" μέσα του τέτοια άρθρα, και μάλιστα στα τουρκικά, σημαίνει πως συμμετέχει στην διαμόρφωση της νέας αντιδυτικής-αντισημιτικής γραμμής που οικοδομούν οι ρωσόφιλοι σε όλη την Ελλάδα και μάλιστα την εξειδικεύει για την τουρκική μειονότητα. Έτσι λοιπόν εξηγείται η υποστήριξη της Κανέλλη και του Ζουράρη σ' αυτό το περιοδικό.

Αλλά ο Ντεντέ δεν έκανε μόνο το αμάρτημα να είναι ο μόνος που ξεσκεπάζει τον Ατσικαλίν και τον "Αντιφωνητή". Έκανε το ακόμα χειρότερο να κατηγορήσει την Ειδική Παιδαγωγική Ακαδημία της Θεσσαλονίκης (ΕΠΑΘ) για τα διπλώματα που δίνει και κυρίως για την προϊσταμένη αρχή που έχει.

Όλοι ξέρουν ότι η ΕΠΑΘ βγά-

ζει δασκάλους για τα τουρκικά σχολεία της Θράκης. Όμως λίγοι ξέρουν ότι τα αφεντικά της ΕΠΑΘ είναι το υπουργείο εξωτερικών και η ΕΥΠ και ακόμα πιο λίγοι ότι οι απόφοιτοι δάσκαλοι της ΕΠΑΘ έχουν βγει προηγούμενα από ισλαμικά ιεροδιδασκαλεία που λειτουργούν στην περιοχή της Θράκης που λέγονται Μαντρεσέδες κάτω από τον τυπικό έλεγχο των διορισμένων από το ελληνικό κράτος μουρτηδων και στην ουσία κάτω από τον ασφυκτικό και καθοδηγητικό έλεγχο του ελληνικού κράτους. Με λίγα λόγια το ελληνικό κράτος παράγει δασκάλους για τα παιδιά της τουρκικής μειονότητας που είναι αναθρεμμένοι από την ισλαμική καθυστέρηση και μάλιστα μια καθυστέρηση που είναι πολιτικά και ιδεολογικά φιλτραρισμένη από την ελληνική εξωτερική πολιτική και από τους έλληνες αρχισφαλίτες!!!

Ο Ντεντέ εκτός από το ότι τα κατήγγειλε όλα αυτά είπε επιπλέον σε κάποια μάζωξη ότι αν κάποιος προσφύγει κατά της αξίας των διπλωμάτων των αποφοίτων της ΕΠΑΘ θα δικαιωθεί γιατί τα σχολεία που βγάζουν τους ιεροδιδασκάλους δεν έχουν αναγνωρισμένο καθεστώς δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Γι αυτή τη φράση έχει δεχτεί νέες μηνύσεις από τους ίδιους κύκλους.

Αυτά τα δύο "παραπτώματα" του Ντεντέ δεν ήταν οι συνηθισμένες ανώδυνες αυτή τη στιγμή λεξούλες περί ίσων δικαιωμάτων των μειονοτήτων, αλλά συνέβαινε να χτυπούν στην καρδιά της την πολιτική του ελληνικού κράτους, που συνίσταται στο να αντικαταστήσει την τουρκική εθνική, κοσμικού τύπου συνείδηση που κυριαρχεί στη μειονότητα με μια ισλαμοφασιστική.

Αυτή είναι σήμερα μια ευρύτερη πολιτική του ελληνικού κράτους που θέλει να αναβιώνει παντού όπου μπορεί τον ισλαμοφασισμό και να αντικαθιστά με αυτόν κάθε εθνικού τύπου ιδεολογία των μουσουλμάνων που ζουν στην Ελλάδα. Γι αυτό το λόγο παίρνει η ίδια η κυβέρνηση και όχι οι μουσουλμάνοι πιστοί που ζουν στην χώρα μας την πρωτοβουλία να χτίσει στην Αθήνα μουσουλμανικό τέμενος. Θέλει με αυτό τον τρόπο και να εντατικοποιήσει και να ελέγξει τη διαδικασία της υποταγής των μουσουλμάνων στον ισλαμοφασισμό. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που η εξωτερική πολιτική του Γ. Παπανδρέου δυναμώνει αλματώδως τους δεσμούς της χώρας με το διεθνές κέντρο του ισλαμοφασισμού που είναι η Τεχεράνη.

Να λοιπόν μέσα σε τι μυλόπε-

τρεις έμπλεξε ο Ντεντέ μιλώντας για αυτά τα απαγορευμένα ζητήματα και να για πιο λόγο κατά τη γνώμη μας απειλείται τώρα να κατασπαραχτεί και οικονομικά από τους φαικόκκινους. Πρέπει να αξιολογήσει κανείς το πολιτικό βάρος που είχε αυτή η δίκη για τους αντιδραστικούς από μόνο το γεγονός ότι κατέβασαν σε αυτήν τρεις δικηγόρους, όλους σοβινιστικά στελέχη με προεξάρχοντα ανάμεσά τους τον γνωστό Φαίλο Κρανιδιώτη του Δικτύου 21".

Η διαπίστωσή μας ότι η επίθεση στον Ντεντέ είναι από τους φαικόκκινους, δηλαδή και από το ψευτοΚΚΕ επιβεβαιώνεται από κατοπινό άρθρο του περιοδικού της Κανέλλης, "Νέμεσις" που εκφράζει την ικανοποίησή του για την καταδίκη του Ντεντέ στην δίκη που του έκανε το Δίκτυο 21.

Ακριβώς για τους λόγους που γράφαμε παραπάνω ο Ντεντέ βρέθηκε δίχως ουσιαστική πολιτική υποστήριξη από τους συνήθεις "φίλους των μειονοτήτων" όπως ο ΣΥΝ, το Δίκτυο ή το Παρατηρητήριο του Δημητρά στο κύμα των διώξεων εναντίον του. Γιατί συγκρούστηκε και συγκρούεται με την πολιτική που ακολουθεί το Υπουργείο Εξωτερικών και οι φαικόκκινοι απέναντι στην Τουρκία και την τουρκική μειονότητα. Δεν αποκλείεται όλοι αυτοί να βρεθούν δίπλα του στην εκδίκαση των εφέσεων για να υποδεχτούν με το καρότο τον Ντεντέ αφού ήδη θα έχει μαστιγωθεί από τους σοβινιστές. Άλλωστε πάντα αυτό κάνουν περιθάλπουν τις πληγές των τραυματισμένων δημοκρατών.

Αλλά ποτέ δεν βρίσκονται εκεί την καίρια στιγμή της μάχης όταν επιτίθενται τα σοβινιστικά σκυλιά. Άλλωστε η μέθοδος που ακολουθείται εδώ είναι η διακριτική και λεπτά καταστροφική μέθοδος της οικονομικής φθοράς. Πρόκειται για μια μέθοδο διαπαιδαγώγησης των "ξεροκέφαλων" που επιμένουν να λύνουν τα δημοκρατικά ζητήματα όχι στην πολιτική κορυφή, αλλά πλατιά μέσα στο λαό και να ενώνουν την μειονότητα με τους έλληνες δημοκράτες χωρίς τις πλάτες του ελληνικού ΥΠΕΞ και χωρίς τη συνεργασία με το τουρκικό προξενείο. Γι' αυτό το λόγο όμως τελικά ο Ντεντέ και ο Ονσούνου διαθέτουν ένα μεγάλο κύρος μέσα στην τουρκική μειονότητα. Γι' αυτό πρέπει οι έλληνες δημοκράτες να σταθούν μαχητικά στο πλευρό τους, να κάνουν γνωστές τις διώξεις τους και να υπερασπίσουν τον Ντεντέ στις εφέσεις που εκκρεμούν τώρα για τις παραπάνω καταδίκες.

ΕΛΛΑΔΑ: ΛΕΠΕΝΙΣΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΛΕΠΕΝ

συνέχεια από τη σελ. 2

τη διδασκαλία της ιστορίας ότι είναι ταπεινωτικό, άδικο προσβλητικό για τα γειτονικά έθνη και τις αντίστοιχες εθνότητες που ζουν σ' αυτήν εδώ τη χώρα. Αυτό όμως θα σήμαινε να αναιρέσουν τον εαυτό τους και να καταστρέψουν τα τρίαβθα της ψυχής τους.

Αλλά τι να ζητάει κανείς από μια κοινωνία που δεν έχει αναγνωρίσει τον ξεχωριστό εθνικό χαρακτήρα ανθρώπων που ζουν από τόσο παλιά σ' αυτή τη χώρα όσο και ο υπόλοιπος πληθυσμός της ή και πολύ πιο παλιά; Τι να πει για τη συνεχιζόμενη άρνησή της να αναγνωρίσει καν την ύπαρξη των δύο βασικών εθνικών μειονοτήτων, της τούρκικης και της μακεδονικής και να διδάξει στα παιδιά με ίσους όρους τη γλώσσα των γονιών τους;

Αντίθετα αυτοί ακριβώς για να αντιροπίσουν την εισβολή των " νέων βαρβάρων" και τις αυξανόμενες διαμαρτυρίες των "παλιών" κάνουν όλο και πιο πολύ σοβινιστικά τα βιβλία και όλο και πιο βίαια αφομοιώνουν μειονοτικούς και μετανάστες, ιδιαίτερα τους δεύτερους. Τόσο βίαια που σε μερικά χρόνια - ήδη έχει ξεκινήσει η διαδικασία - η σχολική νεολαία θα ζει σε δυο χωρισμένους κόσμους, τον κόσμο του τάχα ανώτερου μορφωμένου γραφειοκρατικού έθνους και το γκέτο των αμόρφωτων ξένων που θα είναι κατάλληλοι για χειρωνακτικές ή για κατώτεροι υπάλληλοι στις υπηρεσίες.

Όχι. Δεν υπάρχει κανένα ουσιαστικό σημείο σήμερα για το οποίο ο επίσημος ελληνικός πολιτικός κόσμος επιτρέπεται να καμαρώνει σε επίπεδο πολιτικής δημοκρατίας απέναντι στη Γαλλία. Αν στη Γαλλία υπάρχει ένα ανοιχτό 20% λεπενισμού, στην Ελλάδα υπάρχει ένα 20% δημοκρατικής επίφασης που κρύβει από κάτω της ένα 80% πραγματικού λεπενισμού.

Γαλλία: Ένα απομονωμένο 20%.

Ελλάδα: Ένα κυρίαρχο 80%

Θα ήταν ευτυχισμένοι οι πραγματικοί ελληνες δημοκράτες να έχουν ανοιχτά απέναντί τους ένα 20% λεπενισμού και να έχουν μαζί τους ολόκληρο το υπόλοιπο έθνος ενάντια σε αυτό το 20%. Το καταπληκτικό που έγινε στη Γαλλία δεν είναι ότι εκεί υπήρχε ένας Καρατζαφέρης με 20% αλλά ότι όλο το έθνος ξεσηκώθηκε για να κρατήσει τον Καρατζαφέρη και το 20% του σε μια απόλυτη, πολιτικά ανελέητη και συντριπτική απομόνωση.

Το ότι το 80% όλων των Γάλλων, ιδιαίτερα οι Γάλλοι των μη γκωλικών και κεντροδεξιών κομμάτων, ακόμα και οι πιο αντιδεξιοί Γάλλοι ψήφισαν όλοι Σιράκ για να συντρίψουν τον Λεπενισμό μόλις αυτός εμφανίστηκε απειλητικός, είναι ένα δείγμα βαθιά δημοκρατικής λαϊκής κουλτούρας. Σε αυτή τη χώρα η δημοκρατική πείρα του αντιφασιστικού και ύστερα του αντιαποικιακού αγώνα του γαλλικού λαού εκφράστηκε στο δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών με έναν ιστορικά υποδειγματικό τρόπο, όπως άλλωστε το συνηθίζει αυτός ο ανήσυχος και αρκετά απόλυτος στις εκρήξεις του λαός.

Λίγο μιλάνε στα ελληνικά ΜΜΕ για το ότι το αντιλεπενικό κίνημα ήταν κύρια ένα κίνημα βάσης. Ξεκίνησε αυθόρμητα από τη νεολαία όταν και τα δύο μεγάλα αστικά στρατόπεδα βρέθηκαν σε αμηχανία ως προς τη στάση τους απέναντι στις λαϊκές κινητοποιήσεις μετά την πρώτη Κυριακή. Ως το τέλος το RPR (το γκωλικό κόμμα) μέσω της νεολαίας του απέτρεπε το λαό από το να διαδηλώσει λέγοντας ότι η υπόθεση κρίνεται στις κάλπες και όχι στους δρόμους (Monde, 28-29 Απρίλη, σελ. 9).

Όσο για το σοσιαλιστικό κόμμα, αυτό κα-

ταποντισμένο, βρέθηκε με έναν πολύ μικρό ηγέτη, τον Ζοσπέν, που πικαρισμένος δεν θέλησε να καλέσει ανοιχτά τα μέλη του να ψηφίσουν Σιράκ τη δεύτερη Κυριακή. Το ίδιο αδύναμο και συντετριμμένο ήταν το κομμουνιστικό κόμμα, που ωστόσο κατάφερε σχετικά γρήγορα να καλέσει σε υπερψήφηση του Σιράκ. Όσο για τους τροτσκιστές, από αυτούς η μια μερίδα, η L.C.R (η Διεθνιστική κομμουνιστική Λίγκα του Κριβίν) μετ' από ταλάντευση και με την άκρη των χειλιών σύρθηκε στην υπερψήφηση του Σιράκ, η δε άλλη, η L.O (Lutte Ouvriere ή Εργατική Πάλη της Λαγκιγιέρ) έριξε τη γραμμή του λευκού και του άκυρου και εισέπραξε το αντίτιμο. Οι εκατοντάδες χιλιάδες και τα εκατομμύρια των δημοκρατών και αριστερών όλων των ηλικιών που διαδήλωναν επί 14 μέρες σε όλες τις μικρές και μεγάλες πόλεις της Γαλλίας, έπνιξαν μέσα στα γιουχαίσματα και τις βρισιές την ίδια την Λαγκιγιέρ και το λευκό της, διασπώντας το εκλογικό της μέτωπο. Αυτή η επικίνδυνη φαιοκόκκινη λαϊκίστρια του 5% υπέστη μια πρωτοφανή πολιτική πανωλεθρία σε μια στιγμή αλήθειας όπου το δίλημμα μπήκε καθαρά: Με την αστική δημοκρατία ή με τον φασισμό;

Οι πραγματικοί αριστεροί και επαναστάτες πάντα ήξεραν να απαντάνε αποφασιστικά υπέρ του πρώτου. Η επαναστατική προλεταριακή εξουσία πριν απ' όλα, πριν καν υπάρξει σαν τέτοια, πρέπει να έχει αποδειχτεί ο πιο συνεπής υπερασπιστής του δημοκρατισμού σε κάθε περίοδο. Αυτό το νιώθουν καλά μέσα στο κύτταρό τους οι τίμιοι δημοκράτες που φώναζαν στη Λαγκιγιέρ ("ούρλιαζαν" γράφει η Monde της 30 Απρίλη) στη διάρκεια της αντι-Λεπέν διαδήλωσης της 27 του Απρίλη (στην οποία η L.O είχε το θράσος να συμμετάσχει): "Συνεργάτες (των ναζι), καθάρματα", "Γιατί ήρθατε εδώ;", "Είναι ανήθικο να μεγαλώνουν το ποσοστό του Λεπέν άνθρωποι που λένε ότι υπερασπίζονται τους εργάτες", έλεγε κάποιος από το πλήθος και κάποιος τροτσκιστής του απαντούσε από το μπλοκ της L.O: "Δεν παίρνω από κανένα μαθήματα μαρξισμού - λενινισμού, αγωνίζομαι 30 χρόνια".

Τριάντα χρόνια "αγώνες" γκρεμίστηκαν στις 15 μέρες ανάμεσα στον πρώτο και τον δεύτερο γύρο των γαλλικών εκλογών για τον παραπάνω τροτσκιστή και για χιλιάδες άλλους.

Κάποιος θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι όλο αυτό το 80% δεν ήταν αντι-Λεπενικό γιατί οι Σιρακικοί και οι άλλοι δεξιοί έτσι κι αλλιώς θα ψήφισαν Σιράκ, ή αλλιώς ότι ο Σιράκ δεν χρειαζόταν να είναι αντι-Λεπενικός για να εισπράξει ένα 80% στο δεύτερο γύρο.

Αυτό μπορούν να το πουν άνθρωποι που δεν ξέρουν τίποτα από τη γαλλική και την ευρωπαϊκή πολιτική ζωή. Το χαρακτηριστικό γεγονός, αυτό που κάνει τη πιο μεγάλη διαφορά ανάμεσα στη Γαλλία και την Ελλάδα είναι ότι αυτό που λέγεται γαλλική δεξιά, εδώ το γκωλικό κόμμα, έχει ηγέτη έναν Σιράκ ο οποίος έδειξε την πιο αποφασιστική στάση απέναντι στη λεπενική ακροδεξιά.

Αυτό αποδείχτηκε στους δεύτερους γύρους των γαλλικών εκλογών, ιδιαίτερα στις κρίσιμες εκλογές του 1996, όταν ερχόταν αντιμέτωπο το κόμμα του Λεπέν με τους υποψήφιους του σοσιαλιστικού κόμματος ή τους υποψήφιους των εκλογικών μετώπων γύρω από το σοσιαλιστικό κόμμα. Εκεί ο Σιράκ επέβαλε με απόλυτο και ανυποχώρητο τρόπο όχι μόνο να ψηφίζονται αποφασιστικά οι σοσιαλιστές υποψήφιοι στη δεύτερη Κυριακή, παρ' όλη την πολωτική εχθρική στάση που κρατούσε ανέκαθεν το σοσιαλιστικό κόμμα απέναντι στο Σιράκ, αλλά αντιτάχθηκε και σε κάθε "πλάγια συμφωνία" με τους λεπενικούς όταν στο β' γύρο ήταν αντιμέτωπος υποψήφιος του Σιράκ

με υποψήφιο του σοσιαλιστικού κόμματος. Ο Σιράκ επέμενε ότι ο υποψήφιος του RPR δεν έπρεπε να αποδέχεται πολιτικά ούτε καν την χωρίς όρους υποστήριξη από το λεπενικό κόμμα.

Αυτός είναι ο πρώτος και κύριος λόγος για τον οποίο ο Λεπέν και γενικά οι γάλλοι ακροδεξιοί και φασίστες απεχθάνονται τον Σιράκ και τον κατήγγειλαν σ' αυτές τις εκλογές πολύ περισσότερο από κάθε άλλο αστό πολιτικό.

Ο δεύτερος λόγος είναι ότι σε κάθε ευκαιρία ο Σιράκ καταφέρεται ενάντια στον ναζισμό και τον γαλλικό αντισημιτισμό και είναι αυτός που το 1995 ζήτησε συγνώμη για λογαριασμό του γαλλικού κράτους για το διωγμό και τη θανάτωση των Εβραίων από την κυβέρνηση του Βισύ σε συμμαχία με τους Ναζί. Μέχρι τότε η επίσημη γαλλική θέση ήταν ότι οι Εβραίοι καταδιώχθηκαν από την κυβέρνηση του Βισύ επειδή το θέλησαν οι Γερμανοί. Η νέα επίσημη θέση είναι ότι ο διωγμός άρχισε με πρωτοβουλία της κυβέρνησης του Βισύ, την οποία σαν πατριωτική υπερασπίζει ο Λεπέν.

Ο τρίτος λόγος είναι ότι σαν πρόεδρος της Γαλλίας και αρχηγός της εξωτερικής της πολιτικής ο Σιράκ ήταν ο εμπνευστής και ο πιο επίμονος υπερασπιστής ανάμεσα σε όλους τους ευρωπαίους ηγέτες της γραμμής της διεθνούς απομόνωσης του Χάιντερ και της ίδιας της αυστριακής κυβέρνησης (κυβέρνησης ας σημειωθεί της κλασικής δεξιάς). Ήταν τόσο επίμονος σε αυτή τη γραμμή ώστε στο τέλος απομονώθηκε ο ίδιος κάτω από τις επίσης επίμονες πιέσεις των Πρόντι, Σρέντερ, Μπλερ (στις οποίες βεβαίως έδωσε πλάτη από την πρώτη στιγμή) η πιο φιλοχάιντερ κυβέρνηση της Ευρώπης, η κυβέρνηση του Σημίτη) να σταματήσει το πολιτικό εμπόριο κατά της Αυστρίας. Ωστόσο αυτή η απομόνωση της Αυστρίας βοήθησε πολύ το αντιφασιστικό πνεύμα στην Ευρώπη.

Μια τέτοια στάση είναι ακριβώς αντίθετη όχι μόνο με εκείνη της σημερινής καραμανλικής ΝΔ που κλείνει μέσα της με τρυφερότητα κάθε σοβινιστή και κάθε κρυφό ή ανοιχτό φασίστα, αλλά και με εκείνη του ΠΑΣΟΚ που δεν δίσταζε ποτέ, εκτός από το να περιλαμβάνει μέσα της τους παπαθεμελίδες, να νομιμοποιεί πολιτικά τους ανοιχτούς χουντικούς τύπου Μιχαλόπουλου και ΕΠΕΝ για να τους χρησιμοποιεί στον κάλπικο χωρίς αρχές και διασπαστικό για το λαό "αντιδεξιό αγώνα" του. Αλλά και στο επίπεδο της πολιτικής και της ιδεολογίας, τότε η ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ, το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ έδωσαν στην Ελλάδα πάλι ενάντια στην ιδεολογική μάνα, τη μήτρα και την κούνια του κάθε φασισμού και ναζισμού που είναι ο αντισημιτισμός; Πότε κατήγγειλαν αυτοί με έμφαση και έκαναν ζήτημα στο λαό το ρόλο των ελλήνων φασιστών και αντισημιτών στην γενοκτονία των Ελλήνων Εβραίων ιδίως της Θεσσαλονίκης;

Και βαθύτερα. Πότε η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ έκαναν καταγγελίες και αναφορά στο δοσιλογισμό και πότε ζήτησαν να ξεκαθαριστεί ιστορικά αυτό το ζήτημα; Το επεχείρησαν μόνο λασπολογικά και επιφανειακά για τις ανάγκες του αντιδεξιού τους αγώνα. Αλλά μόλις το ψευτοΚΚΕ ο ΣΥΝ και το ΠΑΣΟΚ άρχισαν να συνεργάζονται με κάθε είδους δεξιά και μάλιστα κατά προτίμηση με τη χειρότερη που σήμερα έχει ηγέτη της τον Καραμανλή, τότε κάθε αναφορά στο δοσιλογισμό παρελθόν καταγγέλθηκε γιατί τάχα διχάζει.

Η πάλι ενάντια στους φασίστες και τους δοσιλόγους δεν διχάζει ποτέ ένα λαό. Τον διχάζει η πολιτική και ιδεολογική επιβίωση του φασισμού και του δοσιλογισμού και τελικά η άνοδος του στην εξουσία.

Οι αιτίες του μαζικού ακροδεξιού

ρεύματος στην Ελλάδα

Εδώ πρέπει να αναζητηθεί η ιστορική αιτία της αναβίωσης και κυριαρχίας της ακροδεξιάς και δοσιλογικής-φιλοναζιστικής ιδεολογίας στην σημερινή Ελλάδα.

Πρόκειται για το γεγονός ότι σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες εκτός από την Ελλάδα έγινε αργά ή γρήγορα το ξεκαθάρισμα με τους πολιτικούς και τις πολιτικές που υπεράσπισαν τον χιτλερισμό ή συνεργάστηκαν μαζί του.

Εδώ αυτό το ξεκαθάρισμα δεν έγινε ποτέ. Ο πρώτος λόγος είναι ότι μετά τον αντιφασιστικό αγώνα του ελληνικού λαού και την απελευθέρωση έγινε μια αντιιμπεριαλιστική και κοινωνική επανάσταση στη διάρκεια της οποίας η αστική παράταξη που βρέθηκε στο πλευρό των αντιφασιστικών δυνάμεων μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο επειδή κινδύνευσε θανάσιμα και για να κρατήσει την εξουσία της αστικής τάξης συνολικά συνεργάστηκε με τους φασίστες και τους δοσιλόγους.

Έτσι οι φασίστες και οι δοσιλόγοι έζησαν στα σπλάχνα του κρατικού μηχανισμού σαν ειδικοί της αντεπανάστασης και πρωταθλητές του αντιδημοκρατισμού.

Ο δεύτερος λόγος είναι ότι η μεγάλη αντιφασιστική εξέγερση του ελληνικού λαού το 1973-74, που θα μπορούσε να ξεκαθαρίσει με αυτό το παρελθόν, ηγεμονεύτηκε από τους εκπρόσωπους μιας νέας πολιτικής αντίδρασης που αξιοποίησε αυτή την εξέγερση για να αποσπάσει τη χώρα από τον χώρο της ευρωπαϊκής αστικής δημοκρατίας και στο όνομα του αντιδυτικού αντιιμπεριαλισμού να την σύρει στο άρμα των νέων ανατολικών ιμπεριαλιστών, των ανοιχτών φασιστών του Κρεμλίνου. Έτσι κομμουνιστές και έγιναν φασίστες και αντιιμπεριαλιστές που ήταν πάντα απλοί σοβινιστές, έγιναν φίλοι ή ακόμα και πράκτορες αυτής της νέας υπερδύναμης και ενώθηκαν και πάλι με τους έμπειρους φασίστες, δοσιλόγους και βασανιστές της δικτατορίας καθώς και με τα παιδιά και τα εγγόνια του δοσιλογισμού, σε ένα ενιαίο φασιστικό αντιδυτικό μέτωπο με αριστερό και δημοκρατικό μανδύα. Η μεγάλη συμβολική κίνηση αυτής της ένωσης ήταν το κάψιμο των φακέλων, δηλαδή η κάλυψη των δοσιλόγων, των χουντικών, και των ασφαλιτών όλων των εποχών από το "Κ"ΚΕ στην οικογενειακή.

Αυτό είναι το **φαιοκόκκινο** μέτωπο των Ελλήνων Λεπέν που από ουσιαστική πολιτική και ιδεολογική άποψη έχει την πολιτική ηγεμονία στη χώρα μας. Αν δεν έχει την ηγεμονία και από άποψη μορφής είναι γιατί οι έλληνες Λεπέν είναι πολύ πιο επιδεξιοί από τους γάλλους συνάδελφους τους. Και αυτό γιατί οφείλουν να κρύβονται καλύτερα επειδή η θέση τους είναι πιο ευαίσθητη και κυρίως επειδή η στρατηγική τους είναι βαθύτερα αντιδραστική.

Γιατί κρύβονται οι έλληνες Λεπέν.

Η περίπτωση Μεγκρέ

Να γιατί. Ο Λεπέν είναι ένας γάλλος φασίστας, που εκφράζει τις πιο κτηνώδεις, τις πιο αποικιακές αλλά και τις πιο παρωχημένες πλευρές του γαλλικού ιμπεριαλισμού. Από γενική πολιτική άποψη το πρόγραμμά του εκφράζει τη θέληση για μια επιστροφή στο χαμένο γαλλικό αυτοκρατορικό μεγαλείο. Γι αυτό η μοίρα του λεπενισμού είναι η απομόνωση, το αδιέξοδο και τελικά η συντριβή. Η εσωτερική αντίφαση του λεπενισμού εκφράζεται συμπυκνωμένα στο απόφθεγμα - σύνθημα του Λεπέν ότι "κοινωνικά είναι αριστερός, οικονομικά δεξιός και εθνικά Γάλλος". Λέγοντας ότι κοινωνικά είναι αριστερός ο Λεπέν εννοεί ότι είναι σύμμαχος του προλεταριάτου και γενικά των απόκληρων. Λέγοντας ότι είναι οικο-

νομικά δεξιός εννοεί ότι είναι εκπρόσωπος των συμφερόντων εκείνων των τμημάτων της γαλλικής αστικής τάξης που θέλουν μεν προστατευτισμό από τον εξωτερικό ανταγωνισμό, αλλά θέλουν επίσης ελεύθερο οικονομικό ανταγωνισμό στο εσωτερικό και δραστηκή μείωση του κρατικού τομέα. Λέγοντας εθνικά Γάλλος εννοεί γαλλική ηγεμονία στην Ευρώπη και ιμπεριαλιστική συμπεριφορά απέναντι στον τρίτο κόσμο, ειδικά το γαλλόφωνο.

Με την αντικρατικίστικη πλευρά του και κυρίως με την πλευρά του παράκαιρου γαλλικού ηγεμονισμού ο Λεπέν διαφέρει ουσιαστικά από την πιο συνεπή, την πιο οξυδερκή και γι αυτό την πιο επικίνδυνη στρατηγικά πλευρά του γαλλικού φασισμού, την πλευρά του Μεγκρέ.

Αν ο Λεπέν είναι οικονομικά “δεξιός” και εθνικά “γάλλος”, ο Μεγκρέ είναι “αριστερός” δηλαδή “αντικαπιταλιστής” σε όλα. Ο Μεγκρέ είναι πραγματικός ναζιστής - εθνικοσοσιαλιστής. Έτσι στάθηκε στο πλευρό των κινητοποιήσεων της δημόσιας υπαλληλίας το 1995, ενώ ο Λεπέν τις χτύπησε. Ο Μεγκρέ θέλει πάντα συνεργασία με τους “κόκκινους” και εκθειάζει την κομμούνια του Παρισιού, ενώ ο Λεπέν δεν θέλει καν να ακούει για κομμούνες και επαναστάσεις. Σαν φασίστας αντικαπιταλιστής ο Μεγκρέ είναι καθαρός αντισημίτης ενώ ο Λεπέν είναι “οπορτουμιστής” στον αντισημιτισμό φτάνοντας στο σημείο να χαρακτηρίζει και “εγκληματική” την πολιτική των αντιεβραϊκών διωγμών την περίοδο 1940 -44 (*Monde*, 28-29 Αυγούστου, σελ. 14). Ο Λεπέν είναι αντισημιτικός, όπως κάθε φασίστας αλλά δεν έχει υιοθετήσει ολοκληρωμένα τη στρατηγική του διεθνούς φαιοκόκκινου αντιδικτικού μετώπου, όπως ο Μεγκρέ. Ο Μεγκρέ πριν από γάλλος είναι φαιοκόκκινος.

Αν θέλουμε να βρούμε το κοντινότερο αντίστοιχο του ελληνικού φαιοκόκκινου φασισμού στη Γαλλία δεν θα πρέπει να το αναζητήσουμε στο Λεπενισμό, αλλά στον Μεγκρετισμό.

Ένας συνεπής σύγχρονος φασίστας και ακόμα περισσότερο ένας ναζιστής ξέρει να υποτάσσει το στενό “εθνικό” του συμφέρον στο συμφέρον της κάθε φορά υπεραντιδραστικής - χιτλερικής παγκόσμιας δύναμης. Μόνο μια τέτοια δύναμη, στη συγκεκριμένη περίπτωση η φαιοκόκκινος Ρωσία και Κίνα μπορούν να εξασφαλίζουν σε κάθε φασίστα και ναζιστή τη δυνατότητα να εφαρμόσει ανεμπόδιστα το πολιτικό πρόγραμμα, το δικό του και της συμμορίας του, δηλαδή την κτηνώδη, την απόλυτη κυριαρχία πάνω στο λαό της χώρας του και τους λαούς όλου κόσμου.

Τέτοιου είδους είναι οι έλληνες φαιοκόκκινοι. Ασφαλώς δεν είναι τέτοιο το 80% του λαού που σιγά - σιγά δηλητηριάζεται από τις “θεωρίες” τους και το άρρωστο πνεύμα τους. Αλλά ο μικρός καθοδηγητικός πυρήνας αυτών των τεράτων που έχει κάνει πετυχημένα εισοδησιό στα μεγάλα ελληνικά κόμματα είναι τέτοιας φύσης. Αυτοί δεν είναι καν έλληνες εθνικιστές. Είναι υπηρέτες μιας υπερδύναμης στην οποία μπορούν να προσφέρουν κομπλεξαρισμένες μάζες οπαδών και συμμάχων μόνο αν πουλήσουν σε αυτές τις μάζες “εθνικό μεγαλείο” και “εθνική υπεροχή” σε όλα τα επίπεδα.

Είναι φαιοκόκκινοι αυτού του ξενόδουλου τύπου γιατί ενώ μιλάνε για “εθνικό μεγαλείο και πολιτιστική εθνική υπεροχή” καταστρέφουν μεθοδικά κάθε οικονομική, πολιτική στρατιωτική και ιδεολογική βάση κάθε “εθνικού μεγαλείου” και μετατρέπουν την “πολιτιστική εθνική υπεροχή” των θυμάτων τους σε εθνικό εξευτελισμό και ξεπεσμό σε όλα τα επίπεδα του πολιτισμού. Όσπου να ολοκληρώσουν αυτή την καταστροφή και να πάρουν πραγματικά την εξουσία είναι υποχρεωμένοι να κρύβονται. Οι Λεπέν και Μεγκρέ δεν έχουν αυτή την υποχρέωση γιατί αυτοί είναι κατά κάποιον

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΛΕΠΕΝ Ή ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ

Αυτοί που θεωρούν τον εαυτό τους αριστερό και κάνουν αγώνα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση βρίσκονται κάθε φορά σε αμηχανία όταν μαθαίνουν ότι όλα τα φασιστικά εκτρώματα του πλανήτη, από τους Λεπέν και Χάιντερ στη Ευρώπη, ως τους δολοφόνους αμάχων μουλάδες της Ασίας και ως τους “ορθόδοξους” σφαγείς στο Βελιγράδι και τη Μόσχα, είναι οι πιο λυσσασμένοι εχθροί της παγκοσμιοποίησης

Για να απελευθερώσουν τους καλοπροαίρετους αριστερούς της βάσης του στρατού τους από αυτή την παραλυτική αμηχανία, οι ιδεολογικοί ηγέτες τους, τους καθησυχάζουν ότι αυτό δεν είναι καθόλου αντιφατικό.

Η παγκοσμιοποίηση, λένε, σημαίνει ελευθερία για το κεφάλαιο, που σημαίνει όξυνση της ταξικής πόλωσης, και αυτή με τη σειρά της σημαίνει άνοδο του φασισμού όσο δε φαίνεται η προοπτική της αντικαπιταλιστικής επανάστασης. Στη συνέχεια όμως λένε ότι οι φασίστες δεν είναι στ’ αλήθεια ενάντια στην παγκοσμιοποίηση του κεφάλαιου, αλλά απλά δημαγωγούν για να προλάβουν και να εμποδίσουν ένα κύμα επαναστάσεων σε όλο τον κόσμο. Με λίγα λόγια κατηγορούν τους φασίστες ότι ανεβαίνουν στο τρένο της αντιπαγκοσμιοποίησης για να το σταματήσουν και μάλιστα να το στρέψουν ενάντια στους τίμιους ταξικούς επιβάτες του. Αρα όλη η μάχη των επαναστατών ενάντια στο φασισμό έγκειται στο να ανταγωνίζονται τους φασίστες αποδεικνύοντας ασταμάτητα ότι αυτοί είναι οι πραγματικοί εχθροί του φιλελεύθερου καπιταλισμού και όχι εκείνοι. Αυτό επίσης σημαίνει ότι πρέπει οι επαναστάτες να αποδεικνύουν ότι οι φασίστες είναι σύμμαχοι των φιλελεύθερων καπιταλιστών σε κάθε περίπτωση. Όμως έτσι μπαίνουν στο έδαφος της κωμωδίας. Γιατί η πράξη έχει αποδείξει ότι οι φασίστες όχι μόνο διδάσκουν το μίσος για τους φιλελεύθερους αστούς τουλάχιστον με όσο πάθος και οι “επαναστάτες” αντικαπιταλιστές μας, αλλά τους σκοτώνουν κιόλας και μάλιστα μαζικά. Τους γκρεμίζουν δηλαδή τα κτίρια θάβοντας από κάτω μερικές χιλιάδες στελεχών και υπαλλήλων τους, σκοτώνουν τους οπαδούς τους στις καφετέριες ή κάνουν εθνοκαθάρσεις σε λαούς που στηρίζονται κυρίως στους φιλελεύθερους αστούς για τη σωτηρία τους.

Οι ταξικοί “επαναστάτες” μας απαντώντας χωρίζονται εδώ σε δύο κατηγορίες. Άλλοι απαντάνε ότι με αυτές τις μέθοδες οι φασίστες στρέφουν τους λαούς υπέρ των φιλελεύθερων. Άλλοι απαντάνε ότι αυτά τα χτυπήματα δεν είναι χτυπήματα φασιστών, αλλά απελπισμένων λαών, που τα δίνουν με “άκομμο” τρόπο οι αστοί ηγέτες τους εξ αιτίας της έλλειψης μιας “ταξικής” ηγεσίας.

Στη δεύτερη περίπτωση οι “ταξικοί” επαναστάτες έχουν ήδη γίνει φασίστες, είτε το καταλαβαίνουν είτε όχι. Στην πρώτη περίπτωση είναι υποχρεωμένοι να κάνουν κεντρικό ζήτημα της προπαγάνδας τους την καταγγελία αυτών των ενεργειών και την καταγγελία των φασιστών που τις πραγματοποιούν αφού ενισχύουν τον κύριο εχθρό. Αν το έκαναν όμως θα έκαναν κεντρικό ζήτημα τον αντιφασισμό στην πολιτική τους και όχι την πάλη ενάντια στους φιλελεύθερους. Όμως ποιο ρεύμα της αντιπαγκοσμιοποίησης έκανε ποτέ κεντρικό του ζήτημα την καταδίκη της φασιστικής, νεοναζιστικής και φαιοκόκκινης τρομοκρατίας;

Κανένα από όσο ξέρουμε.

Ο κάθε πραγματικός επαναστάτης αριστερός και δημοκράτης είναι υποχρεωμένος στον σύγχρονο κόσμο να διαλέξει: Με τους νεοφιλελεύθερους ενάντια στους φασίστες ή με τους φασίστες ενάντια στους νεοφιλελεύθερους. Αυτή την απάντηση την έδωσε η προηγούμενη γενιά των προοδευτικών ανθρώπων όταν ρωτήθηκε: Με τον Χίτλερ ενάντια στους δυτικούς φιλελεύθερους αστούς ή με τους δυτικούς φιλελεύθερους ενάντια στο Χίτλερ. Όλη η προοδευτική ανθρωπότητα και η ΕΣΣΔ απάντησε με την δεύτερη πρόταση. Όλοι οι αντιδραστικοί, φασίστες, πασιφιστές, τροτσικιστές, απάντησαν στα λόγια ή στην πράξη, ενεργητικά ή με φαινομενική ουδετερότητα απέναντι στους δύο πόλους του διλήμματος με την πρώτη πρόταση.

Ο κόσμος της Γένοβας έχει επίσης αποφασίσει. Είναι με τους φασίστες αστούς ενάντια στους φιλελεύθερους αστούς. Είναι με τους νέους Χίτλερ. Η γενοκτονική βία στην Τσετσενία, η γενοκτονική βία στην Βοσνία, η γενοκτονική βία στο Κόσσοβο, η γενοκτονική βία στο Ισραήλ η κινέζικη δικτατορία, η ιρανική, η συριακή, η κουβανέζικη και η κορεατική δικτατορία δεν έγιναν και δεν γίνονται ποτέ αντικείμενο καταγγελίας από αυτούς. Αυτοί καταγγέλλουν τους δυτικούς που βοηθάνε τους Τσετσένους για να περικυκλώσουν τάχα τη Ρωσία, θάβουν τους Κοσοβάρους γιατί γίνονται αφορμή για το βομβαρδισμό της Σερβίας, κατγγέλλουν τους Ισραηλινούς όταν απαντάνε στη Χαμάς, τους κινέζους, τους κουβανούς, και τους ιρανούς δημοκράτες επειδή συμπλέουν με την “παγκόσμια φιλελεύθερη δικτατορία” και τις ΗΠΑ.

Δεν γίνεται να είναι κανείς αντιφασίστας και να συμφωνεί με την κεντρική πολιτική, τη διεθνή πολιτική γραμμή των φασιστών και τα συνθήματά τους. Δεν έχει συμβεί ποτέ να υπάρχουν δύο πραγματικά ανταγωνιστικά πολιτικά στρατόπεδα που να έχουν τον ίδιο παγκόσμιο κύριο εχθρό στο πολιτικό και στο ιδεολογικό επίπεδο, και λίγο πολύ να έχουν την ίδια ανάλυση για τα βασικά πολιτικά και οικονομικά φαινόμενα. Είτε “ο λαός της Γένοβας”, είτε οι φασίστες κάνουν λάθος. Και οι φασίστες δεν κάνουν λάθος. Ο κύριος εχθρός κάθε νέου Χίτλερ, όπως και του κάθε παλιού δεν μπορεί παρά να είναι η κάθε φορά νέα μορφή που παίρνει το πολιτικό κυρίαρχο στον κόσμο οικονομικό μονοπώλιο ή ομάδα μονοπωλίων. Κάθε φορά ο κάθε νέος Χίτλερ οφείλει να συντρίψει, να υποτάξει και να βάλει στην υπηρεσία του δικού του πολιτικού και στρατιωτικού μονοπώλιου αυτόν τον εχθρό για να κατακτήσει την παγκόσμια ηγεμονία. Η βία απέναντι στους λαούς προϋποθέτει τη βία πάνω στο αντίπαλο μονοπώλιο.

Καθένας στον κόσμο που έχει σαν κύριο εχθρό του το κυρίαρχο οικονομικό μονοπωλιακό μπλοκ, την ώρα που έχει ήδη αναδειχτεί το φασιστικό στρατιωτικό μπλοκ, το μπλοκ δηλαδή που ζητάει παγκόσμια κυριαρχία με τα όπλα, είναι σύμμαχος του φασισμού. Είτε το θέλει είτε όχι. Για να μπορεί ένας επαναστάτης να πολεμήσει το “φιλελεύθερο” οικονομικό μονοπώλιο πρέπει προηγουμένα με τους λαούς όλου του κόσμου να έχει πολεμήσει πρωτοπόρα το φασιστικό στρατιωτικό μονοπώλιο. Η αληθινή πάλη με τους φιλελεύθερους μονοπωλιστές πρέπει να ξεκινάει από τη συνεργασία τους και από τις ελεεινές τους υποχωρήσεις απέναντι στους φασίστες του ανατολικού μονοπωλίου.

Είτε το θέλει, είτε όχι αυτός που έχει σαν κύριο εχθρό του την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση βρίσκεται στο ίδιο χαράκωμα με τον Λεπέν. Είναι ένας λεπενικός.

Όσο πιο αντιφασίστας είναι υποκειμενικά, τόσο πιο τραγικός είναι.

τρόπο “εκτός συστήματος” εκτός δηλαδή του κυρίαρχου μπλοκ εξουσίας. Και είναι εκτός συστήματος γιατί η πανίσχυρη μονοπωλιακή αστική τάξη της Γαλλίας έχει από χρόνια χαράξει τη δικιά της φιλοευρωπαϊκή πολιτική. Αντίθετα οι φαιοκόκκινοι εισοδιστές Λαλιώτης, Καραμανλής, Παπαρήγα και Κωνσταντόπουλος, αποτελούν ήδη την κορυφή του κυρίαρχου μπλοκ εξουσίας στην Ελλάδα ακριβώς επειδή η ελληνική αστική τάξη είναι αδύναμη και ιστορικά ευάλωτη στη ρώσικη επιρροή. Είναι όμως υποχρεωμένοι ώσπου να αποσπάσουν και τη βάση αυτού του μπλοκ και κυρίως για να μην συγκρουστούν ως τότε με τα δυτικά κράτη να προβάλλουν το πρόσωπο του ακραίου δημοκράτη και μάλιστα του ακραίου φιλελεύθερου.

Εννοείται ότι φροντίζουν στην ακραία δημοκρατία και τον ακραίο φιλελευθερισμό να περιλαμβάνεται και μάλιστα να περιλαμβάνεται κυρίαρχα η πολιτική και η ιδεολογία του νέου φασισμού.

Στη Γαλλία η παράδειγμα που παρά τις οξύτερες πολιτικές τους διαφορές οι δύο τάσεις του φασισμού είναι ενωμένες στον πολιτιστικό τομέα, αυτός ο “πολιτισμός” είναι πολύ δακτυλοδεικτούμενος και στιγματισμένος. Το ενιαίο φασιστικό τους μέτωπο ενσαρκώνεται στο RIF που σημαίνει το “ροκ της γαλλικής ταυτότητας”. Η βιβλος του RIF είναι ένα CD με 16 γκρουπ “οργισμένα κατά της παγκοσμιοποίησης” με στίχους αντικαπιταλιστικούς και αντιαμερικάνικους και με συνθήματα ενάντια στους “δολοφόνους σιωνιστές”.

Αντίθετα στην Ελλάδα το αντίστοιχο RIF παίρνει βραβεία από επίσημους θεσμούς (βράβευση του συγκροτήματος Terror Crew), και ακόμα χειρότερα με τους χριστοδουλικούς “παπαροκάδες” αποθεώνεται, δίνει μακροσκελείς συνεντεύξεις και προβάλλεται ασταμάτητα από όλες τις τάσεις της αστικής τάξης. Εδώ φαίνεται η ειδικά προωθημένη και μαζική μορφή που παίρνει η κουλτούρα των φαιοκόκκινων στην Ελλάδα, ενώ το φαινομενικό πολιτικο-ιδεολογικό εποικοδόμημα δείχνει ακόμα ευρωπαϊκό δημοκρατικό. Αυτή η για χρόνια δουλεμένη συγκάλυψη, αυτή η “επιστημονική παραλλαγή” είναι που κάνει πολύ δύσκολη τη θέση των ελλήνων δημοκρατών. Γιατί αν αυτοί φωνάζουν “Φασισμός!”, τότε όλοι θα τους απαντήσουν ότι δεν υπάρχουν ούτε φυλακές, ούτε εξορίες, ούτε βασανιστήρια. Πραγματικά ακόμα δεν υπάρχουν τέτοια πράγματα για την “ανώτερη φυλή”. Όμως ο φασιστικός μηχανισμός της βίας γυμνάζεται με την ψυχία του σκοτώνοντας και βασανίζοντας ατιμώρητα μετανάστες και μερικά στοιχεία του λούμπεν περιθώριου και περιμένει να δράσει και ενάντια στη μεγάλη πλειοψηφία όταν θα έρθει η ώρα γι αυτό. Προς το παρόν ετοιμάζεται μεθοδικά η πολιτική και ιδεολογική ατιμώρητα για αυτή τη μεγάλη στιγμή ενώ η φαιοκόκκινη ακριδία αρχίζει να χώνεται ταχύτατα σε όλες τις γωνιές του κρατικού μηχανισμού, τώρα που γραμματέας του ΠΑΣΟΚ και αρχηγός της κοινοματικής και κρατικής νομενκλατούρας είναι ο γενικός αρχηγός όλων των φαιοκόκκινων, Λαλιώτης.

Το ζήτημα για τους πιο συνειδητούς δημοκράτες είναι να αντισταθούν από τώρα στο πολιτικό και ιδεολογικό επίπεδο στον επερχόμενο φαιοκόκκινο μεσαίωνα για να εμποδίσουν την πλήρη και ουσιαστική δηλαδή την στρατιωτική και αστυνομική του εξουσία. Αυτό σημαίνει συγκεκριμένα ότι το πρώτο τους καθήκον είναι να αποσπάσουν τις πλατιές δημοκρατικές μάζες από τον ιδεολογικό εναγκαλισμό των καλυμμένων φαιοκόκκινων. Και αν ξεκινήσει κανείς αυτό το δύσκολο αγώνα πρέπει να αρχίσει από την αποκάλυψη των πιο καλυμμένων από δαύτους που είναι και οι πιο επικίνδυνοι. Όσο αυτοί συσπειρώνουν τους δίχως μεγάλες απαιτήσεις δημοκράτες η μαζικότητα των ελλήνων Μεγκρέ και Λεπέν θα μεγαλώνει αδιάκοπα.

ΜΑΘΗΜΑ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΛΛΑΝΔΙΑ

Πόσο μεγάλη είναι αλήθεια η απόσταση που χωρίζει την Ελλάδα του "ορθόδοξου τόξου" από τις χώρες της δημοκρατικής Ευρώπης!

Πού έγκειται η ειδοποιός διαφορά μεταξύ ενός διεφθαρμένου καθεστώτος, αφοσιωμένου υπηρέτη της ρωσικής νεοχιτλερικής υπερδύναμης, και του σημερινού πολιτικού καθεστώτος μιας δυτικοευρωπαϊκής χώρας που διέπεται από στοιχειώδεις δημοκρατικές αρχές; Για να απαντήσουμε στα παραπάνω ερωτήματα αρκεί να δούμε τη στάση που κράτησαν Ελλάδα και Ολλανδία απέναντι σε διεθνή γεγονότα κοσμοϊστορικής σημασίας, όπως είναι για παράδειγμα η σφαγή της Σρεμπρένιτσα.

Στη Σρεμπρένιτσα φάνηκε όλο το "μεγαλείο" του σέρβικου νεοναζισμού. Τον Ιούλιο του 1995 ο σερβικός στρατός κατοχής εισβάλλει στον προστατευόμενο από κυανόκρανους του ΟΗΕ μουσουλμανικό θύλακα της Σρεμπρένιτσα στη Βοσνία. Ακολούθησε ένα όργιο δολοφονιών, βασανιστηρίων και βιασμών που στοίχισε τη ζωή σε πάνω από 8.000 βόσνιους μουσουλμάνους. Μέσα σε λίγες μέρες όλοι οι μουσουλμάνοι που βρίσκονταν στο θύλακα, ντόπιοι και πρόσφυγες, άμαχοι οι περισσότεροι, είτε σφαγιάστηκαν είτε διώχθηκαν μακριά. Οι Σέρβοι μπεινόντας στην πόλη συγκέντρωσαν τους άντρες, τους έκλεισαν σε κοντινό στρατόπεδο συγκέντρωσης, και ύστερα τους εκτέλεσαν. Πρόκειται για μια ασύλληπτη θηριωδία, ομολογουμένως για τη μεγαλύτερη σε ευρωπαϊκό έδαφος μετά το Β' παγκόσμιο πόλεμο.

Πρόσφατα, το Ολλανδικό Ινστιτούτο Πολιτικής Τεκμηρίωσης για τις σφαγές της Σρεμπρένιτσα συνέταξε έκθεση όπου καταδικάζει ευθέως, και πολύ σωστά, τον ΟΗΕ για πολιτική συνυπευθυνότητα στο έγκλημα, καθώς οι 110 ολλανδοί κυανόκρανοι που είχαν σταλεί για να τηρούν την τάξη δεν έκαναν το παραμικρό για να εμπιδοδίσουν τη σφαγή. Η έκθεση σημειώνει από την άλλη μεριά τη δυσμενή θέση στην οποία βρίσκονταν τότε οι λιγοστές δυνάμεις των ολλανδών κυανόκρανων αναγνωρίζοντας σαφέστατα ότι την ευθύνη για τη δολοφονία των Βόσνιων αμάχων φέρουν αποκλειστικά οι σερβικές ορδές του Μλάντιτς. Όπως αναφέρει η έκθεση, ο ΟΗΕ απέκλεισε το ενδεχόμενο εναέριου βομβαρδισμού των Σέρβων σφαγέων και η τότε ολλανδική κυβέρνηση, η οποία σημειώνεται ότι δε συμμετείχε στη λήψη των αποφάσεων, ανέλαβε ένα έργο που δε μπορούσε να φέρει σε πέρας. Οι κυανόκρανοι έφεραν ελαφρύ οπλισμό, είχαν ασαφή εντολή και ανεπαρκή εκπαίδευση ενώ "η στρατιωτική ισορροπία δυνάμεων ήταν τέτοια που, χωρίς εξωτερική βοήθεια, οι ολλανδικές δυνάμεις θα βρίσκονταν ανυπεράσπιστες σε μια σφοδρή σύγκρουση". Άρα λοιπόν, "Η φροντίδα κάθε ολλανδού κυανόκρανου για την προσωπική του επιβίωση σε αυτή την κόλαση θα υπερίσχυε από τη μοίρα των μουσουλμάνων" (Κυριακάτικη *Ελευθεροτυπία*, 21-4). Κι έτσι έγινε. Οι Ολλανδοί παραδόθηκαν χωρίς αντίσταση στους Σέρβους και ο διοικητής τους δέχτηκε να μοιραστεί το κολασιό του με τον αντίστοιχο Σέρβο αξιωματικό όταν δέκα βήματα παραξέω το αίμα των αμάχων έτρεχε ποτάμι.

Ευθύς αμέσως μετά τη δημοσίευση της έκθεσης, ο ολλανδός πρωθυπουργός **Βιμ Κοχ, για λόγους ευθυξίας, παραιτήθηκε μαζί με την κυβέρνησή του και μάλιστα δήλωσε ότι αποσύρεται από την ενεργό πολιτική.** Την επομένη παραιτήθηκε και ο αρχηγός του στρατού, υποστράτηγος Αντ Βαν Μπάαλ, για τους ίδιους λόγους. Όπως δήλωσε ο πρωθυπουργός συνυπεύθυνος είναι σίγουρα η διεθνής κοινότητα για την αποτυχία προσφοράς της αναγκαίας προστασίας στους Βόσνιους αλλά, **από τη στιγμή που η διε-**

θνής κοινότητα δεν αποτελεί νομικό πρόσωπο, την ευθύνη γι' αυτή τη μακρόχρονη πολιτική αδιαφορία αναλαμβάνει ο ίδιος και η κυβέρνηση της Ολλανδίας (ως μέλος του ΟΗΕ). "Η Ολλανδία με έμφαση δεν αναλαμβάνει την ευθύνη για τον αποτρόπαιο φόνο χιλιάδων Μουσουλμάνων ανδρών το 1995. Όμως, μ' αυτό τον τρόπο καταστύμε ορατή την πολιτική συνυπευθυνότητα της Ολλανδίας για την κατάσταση που δημιουργήθηκε ώστε να μπορέσει να συμβεί ο φόνος αυτός" (Ε, 27-4). Τέτοιες πράξεις ανάληψης ιστορικής ευθύνης, όταν ομολογουμένως η κύρια ευθύνη βαρύνει αναμφίβολα άλλους, και όταν μάλιστα εμπλέκεται προηγούμενη κυβέρνηση στην οποία δε συμμετείχε ο Κοχ, είναι αδιανόητες για τα ελληνικά δεδομένα. Τη στιγμή μάλιστα που το πολιτικό κόστος σημαίνει ότι ο Κοχ θα μείνει στην ιστορία και στις συνειδήσεις των δημοκρατικών ανθρώπων ως ένοχος για τη σφαγή στη Σρεμπρένιτσα.

Στην Ελλάδα τώρα σύσσωμο το έθνος, χωρίς ίχνος ντροπής, **πήρε το μέρος των σφαγέων "ορθόδοξων αδελφών"**. Αν η θηριωδία της Σρεμπρένιτσα έφτασε στα αυτιά μας είναι γιατί δε μπορούσε με τίποτα να κρυφτεί. Ολόκληρος ο πολιτικός κόσμος το 1994, κυβέρνηση και κόμματα, ΓΣΕΕ, εκκλησία κ.λπ. επικροτούσαν τα εγκλήματα του σερβικού χιτλερισμού, την εθνοκάθαρση σε βάρος των αλβανών κοσσοβάρων, όπως και τη γενοκτονία και το διαμελισμό Βοσνίας και Κροατίας, και κατηγορούσαν τα θύματα για τις μαζικές δολοφονίες (βλέπε σφαγή στην αγορά του Σεράγεβο). Όλοι μαζί αυτοί κάλεσαν τον Κάρατζιτς στην Ελλάδα και τον αποθέωσαν. Τότε μόνο η ΟΑΚΚΕ είχε διαμαρτυρηθεί. Το επίσημο κράτος καλλιέργησε ένα κλίμα φιλοσερβικής υστερίας που φάνηκε με τη συμπαράσταση και βοήθεια που απαίτησε απ' το λαό μας να δώσει στους τσέτνικ δολοφόνους: τρόφιμα, χρήματα, άσυλο για τα παιδιά των τσέτνικ, συναυλίες αλληλεγγύης, ακόμα και εθελοντές για τον πόλεμο. Όπως μάλιστα αποκαλύπτει η έκθεση της ολλανδικής επιτροπής οι μυστικές υπηρεσίες της Ελλάδας, μαζί με αυτές του Ισραήλ (προφανώς με ανάμιξη του Λικούντ), έσπασαν το εμπάργκο όπλων και εξοπλίζουν τους σερβικό στρατό κατά τον πόλεμο στη Βοσνία.

Ο τρίτος τόμος της έκθεσης με τίτλο "Κατασκοπία και πόλεμος στη Βοσνία 1992-1995", βασισμένος σε αρχεία των μυστικών υπηρεσιών της Ολλανδίας, του ΟΗΕ αλλά και σε μαρτυρίες αξιωματούχων διαφόρων άλλων μυστικών υπηρεσιών, αναφέρεται στη βοήθεια που έδωσε το ελληνικό καθεστώς στο σέρβο κατακτητή ιδιαίτερα κατά τον τελευταίο χρόνο του πολέμου, όταν ο σέρβικος στρατός επιτίθονταν κατά θυλάκων του ΟΗΕ, και το ΝΑΤΟ βομβάρδιζε σερβικές θέσεις στη Βοσνία. Ο εν λόγω τόμος, που συντάχθηκε από τον καθηγητή του πανεπιστημίου του Άμστερνταμ C. Wiebes, δεν περιορίζεται στην επισήμανση ηθικής και "ανθρωπιστικής" υποστήριξης προς τους σέρβους γενοκτόνους αλλά σημειώνει και περιπτώσεις στρατιωτικής βοήθειας.

Συγκεκριμένα αποκαλύπτει παραδείγματα προμήθειας καυσίμων και πολεμικού υλικού, παροχής ΝΑΤΟϊκών μυστικών καθώς και τη συμμετοχή ελλήνων παραστρατιωτικών στις μάχες. Ο συγγραφέας λέει στους δημοσιογράφους: "Η μεταφορά των υλικών γινόταν με πλοία που έφηναν από τον Πειραιά με κατεύθυνση το Μπαρ του Μαυροβουνίου. Εκεί τα παρελάμβανε ο σερβοβοσνιακός στρατός. Επρόκειτο, κυρίως, για ελαφρύ οπλισμό και πυρομαχικά" (άρθρο Τ. Μίχα στην *Ελευθεροτυπία*, 2-5). Σε ό,τι αφορά τη διαδρομή στρατιωτικών μυστικών, αναφέρεται ότι η ΕΥΠ παρείχε στο στρατηγό Μλάντιτς, το κα-

λοκαίρι του '95, πληροφορίες σχετικά με τα σχέδια αεροπορικών επιθέσεων της βορειοατλαντικής συμμαχίας εναντίον στόχων του σερβικού στρατού. Το ΝΑΤΟ υποψιάστηκε την προδοσία και σταμάτησε να πληροφορεί τη χώρα μας για τις στρατιωτικές του επιχειρήσεις. Ακόμη, γίνεται λόγος για "ένα σώμα Ελλήνων εθελοντών" που "παρείχε υποστήριξη στον στρατηγό Μλάντιτς και ήταν μέρος του Σώματος Drina". Το σώμα αυτό άφησε ιστορία με τις ωμότητες του σε βάρος αμάχων". Οι έλληνες εθελοντές, ανάμεσά τους μέλη της "Χρυσής Αυγής" και οπαδοί του Ηρακλή Θεσσαλονίκης, βρήκαν στο πλευρό των Σέρβων ομοϊδεατών τους ένα ιδανικό πεδίο για να ασκήσουν ελεύθερα τη ναζιστική τους βία.

Το σημείο που περισσότερο αποκαλύπτει το βρώμικο ρόλο της Ελλάδας, ιδιαίτερα σε σχέση με τη σφαγή της Σρεμπρένιτσα, είναι το σημείο που μιλάει για την ύψωση της ελληνικής σημαίας στην πόλη αμέσως μετά την κατάληψή της από τους Σέρβους. Οι Βόσνιοι "υπέκλειψαν ένα τηλεφωνικό μήνυμα από τον σερβοβοσνιακό στρατό, στο οποίο γινόταν αναφορά ότι υψώθηκε η ελληνική σημαία. Μια άλλη υποκλοπή (τηλεφωνικής συνομιλίας) ανέφερε ότι Έλληνες ύψωσαν τη σημαία για διαφημιστικούς λόγους και ότι η σκηνή αυτή καταγράφηκε σε βίντεο. Επρόκειτο για μια τηλεφωνική συνομιλία μεταξύ του στρατηγού Μλάντιτς και του στρατιωτικού υπεύθυνου στη Σρεμπρένιτσα μετά την κατάληψη της πόλης", μας λέει ο καθ. Wiebes. Ο Μλάντιτς ζητά από τον υφιστάμενό του "να αναρτηθεί η ελληνική σημαία για τους Έλληνες που πολέμησαν μαζί μας" (στο ίδιο). Τόσο η παρουσία παραστρατιωτικών όσο και η ανάρτηση της ελληνικής σημαίας στη Σρεμπρένιτσα είχε γίνει γνωστή μέσω αρκετών ΜΜΕ στη χώρα μας και διεθνώς αλλά η κυβέρνηση, τότε όπως και σήμερα, όχι μόνο δεν παραιτήθηκε αλλά ούτε καν επιχειρήσε να απαντήσει στα δημοσιεύματα. Μόνο μετά το σάλο που προκλήθηκε, ο Ε. Βενιζέλος και στελέχη του ΥΠΕΕ προέβησαν σε παραπλανητικές διαψεύσεις.

Η έκθεση κατηγορεί επίσης τις ισραηλινές μυστικές υπηρεσίες για προμήθεια όλμων και οβιδίων προς τους σέρβους εθνοεκκαθαριστές με αντάλλαγμα την ασφαλή έξοδο των εβραίων αποκλεισμένων του Σεράγεβο ύστερα από τρία χρόνια πολιορκίας. Σε αντίθεση με το Ισραήλ, η Ελλάδα πρόσφερε τη βοήθεια απλόχερα και χωρίς εξαναγκασμό. Η βοήθεια του ελληνικού καθεστώτος προς τους Σέρβους νεοναζή αντιιστοίχες σε βοήθεια σύμμαχων χωρών στα πλαίσια ενός άξονα. Σήμερα, που οι ρωσόδουλοι αλωνίζουν στη Σερβία, η βοήθεια της Ελλάδας είναι περισσότερο ανοιχτή παρά ποτέ. Τη στιγμή που η αξιοπιστία της Σερβίας στη Δύση έχει πληγεί με την άρνησή της να παραδώσει εγκληματίες στο δικαστήριο της Χάγης, ο πρωθυπουργός Σημίτης σε συνομιλία που είχε με το Στεφανόπουλο "επέμεινε στην άποψη ότι πρέπει να αρθεί η απομόνωση του Βελιγρადίου, θέμα που θα συζητήσει με τη σερβική κυβέρνηση κατά την επίσκεψή του στις 9 Μαΐου" (που κατά τραγική ειρωνεία συμπίπτει με την επέτειο της αντιφασιστικής νίκης). Αυτό σημαίνει ότι ο Σημίτης δεν θέλει την παράδοση του Μλάντιτς και του Κάρατζιτς στο δικαστήριο της Χάγης που είναι ο όρος που έχει θέσει η Δύση για να σπάσει την απομόνωση της Σερβίας.

Αν κάποιος, τελικά, πρέπει να ζητήσει γνώμη από το λαό της Βοσνίας κι από την ανθρωπότητα για τα τεκταινόμενα στα Βαλκάνια αυτός είναι σίγουρα το σέρβικο καθεστώς μαζί με τα καθεστώτα Ελλάδας και Ρωσίας που το στήριξαν στα εγκλήματά του και το στηρίζουν έως σήμερα.

ΤΖΕΝΙΝ ΚΑΙ ΓΚΡΟΖΝΙ

Ο φαιοκόκκινος αντιαμερικανισμός τρέχει πάντα να αγκαλιάσει στοργικά και να περιθάψει τα "θύματα της νέας τάξης" αλλά θα βρει χίλιες δικαιολογίες, άπειρους ψιθύρους και άλλα τόσα ιδεολογικά και πολιτικά κατασκευάσματα για να αποφύγει την υπεράσπιση των θυμάτων του ρώσικου ιμπεριαλισμού.

Εκεί που βρίσκεται η αληθινή βαρβαρότητα, η πραγματική κτηνωδία και το κέντρο του νέου χιτλερισμού, εκεί κάθε "κόκκινος επαναστάτης" απουσιάζει. Η Τσετσενία είναι η πιο σκανδαλώδης απόδειξη και πριν απ' αυτήν το Σεράγεβο και η Σρεμπρένιτσα. Στην Τσετσενία υπάρχει μια συνεχιζόμενη γενοκτονία, αμείωτη στην ένταση της και στα θύματα της. Στην Ελλάδα μαθαίνουμε γι' αυτό το έγκλημα ενάντια στην ανθρωπότητα μόνο ότι είναι να δυσφημήσει την τσετσενική αντίσταση. Όταν δηλαδή κάποιος προβοκάτορας απαγάγει ή κρατάνε ομήρους πολίτες για να διαμαρτυρηθούν τάχα για "την τραγωδία του τσετσενικού λαού". Η διαφορά εδώ είναι ότι η τσετσενική κυβέρνηση του Ασλάν Μασχάντοφ καταδικάζει αμέσως και απερίφραστα κάθε τέτοια πράξη σαν αντίθετη με τα συμφέροντα του τσετσενικού λαού. Αλλά αυτή η καταδίκη δεν ακούγεται εδώ. Όπως δεν ακούγονται οι ομαδικό τάφοι, τα ρώσικα αποσπάσματα θανάτου, οι αλληπάλληλες εκκαθαριστικές επιχειρήσεις του ρώσικου στρατού σε όλο το έδαφος της μικρής χώρας, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης που έχουν οργανώσει οι ρώσοι κατακτητές, οι συνεχείς "εξαφανίσεις" Τσετσένων, οι βιασμοί ανδρών και γυναικών, οι συνοπτικές εκτελέσεις, τα φρικτά βασανιστήρια και οι ακρωτηριασμοί, οι περίφημοι "λάκκοι". Οι διαμαρτυρίες, οι διαδηλώσεις των Τσετσένων, η ένοπλη αντίσταση ενάντια στους ρώσους εισβολείς είναι αδύνατον να φτάσουν εδώ από τον μακρινό Καύκασο. Κι όμως υπάρχουν όλα αυτά και δυναμώνουν.

Αλλά ο νεοχιτλερικός άξονας Ρωσίας-Κίνας-Ιράν κερδίζει διαρκώς έδαφος στο πολιτικό και διπλωματικό επίπεδο και η ιμπεριαλιστική Δύση σέρνεται πίσω από τις εξελίξεις που αυτός ο άξονας προκαλεί. Έτσι οι ΗΠΑ αποδέχονται τη ρώσικη θέση ότι οι Τσετσένοι συνεργάζονται με τον Μπιν Λάντεν κι ας είναι αυτό ένα γελοίο ψέμα. Τόσο γελοίο όσο και το ότι υπάρχει κάποια αόρατη Αλ Κάνιτα, χωρίς αυτόνομη εδαφική υπόσταση, στρατό και μυστικές υπηρεσίες, που απειλεί τις ΗΠΑ και την ανθρωπότητα. Είναι αδιανόητη για τις ΗΠΑ η σκέψη ότι ο μεγάλος ωφελής από τη σφαγή των διδύμων Πύργων είναι η Ρωσία και ότι χάρη σε αυτή τη σφαγή οι ΗΠΑ έχουν γίνει ουραγός της Ρωσίας στην προσπάθειά της να εξουδετερώσει κάθε εθνικιστή τριτοκοσμικό αντίπαλο της στην περιοχή της Ευρασίας, και να βάλει δικούς της ανθρώπους στην εξουσία, όπως έγινε με την πτώση των εξαιρετικά αντιρρώσων Ταλμπάν και την αντικατάστασή τους από την ρωσοκρατούμενη Βόρεια συμμαχία. Είναι επίσης χαρακτηριστικό ότι ο κατερχόμενος αμερικανικός ιμπεριαλισμός έχασε πριν ένα χρόνο την θέση του στην Επιτροπή του ΟΗΕ για τα ανθρώπινα δικαιώματα που διατηρούσε από το 1947. Για το τι συνέβη πρόσφατα σ' αυτή την επιτροπή παραθέτουμε παρακάτω το διαφανιστικό εκδοτικό σημείωμα της γαλλικής εφημερίδας Μοντ στις 2 του Μάη: "Είναι παράδοση και έγινε σεβαστή. Κάθε χρόνο η Επιτροπή του ΟΗΕ για τα ανθρώπινα δικαιώματα σπάει το ρεκόρ υποκρισίας. Στην ετήσια συνεδρίαση της στη Γενεύη παρουσιάζονται κάποια από τα κράτη που παραβιάζουν τα ανθρώπινα δικαιώματα με τον πιο μαζικό τρόπο - η Κίνα και η Ρωσία για παράδειγμα - διαφεύγοντας οποιουδήποτε είδους καταδίκη. Προβάλλουν την ίδια ασπίδα: μην αγγίζετε την πανίερη αρχή της κρατικής κυριαρχίας. Οι παραβιάσεις των ανθρωπίνων

Συμπεράσματα από την Αντιναζιστική Συγκέντρωση της 29/4

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ

“ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ ΟΙ ΝΑΖΙΣΤΕΣ”

Τη Δευτέρα 29 Απρίλη μια συγκέντρωση αντιφασιστών στο Πεδίο του Άρεως κατάφερε να ματαιώσει εκείνη των ναζιστών υπέρ του Λεπέν. Η “Χρυσή Αυγή” είχε προαναγγείλει τη συγκέντρωση της από τις 26 Απρίλη, μέσω της εφημερίδας της, την ίδια δηλ. μέρα που στελέχη της δικάστηκαν και καταδικάστηκαν για την τραμπούκικη επίθεση ενάντια σε μέλη του ΣΕΚ (πρώην ΟΣΕ).

Η είδηση αναφέρθηκε στη σελίδα του Indymedia της Αθήνας (πρόκειται για μια σελίδα στο Ίντερνετ που έφτιαξε ο χώρος της αντιπαγκοσμιοποίησης μετά τη Γένοβα). Μέσα απ’ αυτή τη σελίδα ανακοινώθηκε ανοιχτά και η πραγματοποίηση της αντιφασιστικής συγκέντρωσης από το Δίκτυο, ξημερώματα Κυριακής 28/4. Την ανακοίνωση υπόγραψαν η Διεθνής Δράση, το Συντονιστικό Μεταναστευτικών και Αντιρατσιστικών Οργανώσεων, το Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών, η Νεολαία ενάντια στο Ρατσισμό στην Ευρώπη (ΥΡΕ), η εφημερίδα “Αριστερά” (Α/συνέχεια). Στη συνέχεια, το μεσημέρι της Κυριακής το “Ξεκίνημα” ανακοίνωσε τη συμμετοχή του μαζί με κείνη του ΕΕΚ και του ΕΚΚΕ, λέγοντας ότι μετά τη συγκέντρωση θα γίνει πορεία στη γαλλική πρεσβεία. Στην ίδια σελίδα η ΟΑΚΚΕ και η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία, γνωστοποίησαν, τη Δευτέρα το μεσημέρι, τη συμμετοχή τους στην αντιναζιστική συγκέντρωση. Παραθέσαμε επίσης το κείμενο κοινής προκήρυξης που μοιράσαμε εκεί και δημοσιεύουμε παρακάτω. (Τα κείμενα μπορούν να βρεθούν στην ηλεκτρονική διεύθυνση: <http://athens.indymedia.org/> / frontpage3/article_id=10848&group=webcast)

Τέλος, συμμετείχε και η ΔΕΑ (διάσπαση του ΣΕΚ). Ήταν η πρώτη φορά μετά την Πρωτομαγιά του 1998 που γινόταν μια κινητοποίηση στον ίδιο χώρο που οι ναζιστές επιχειρούσαν να πραγματοποιήσουν συγκέντρωση.

Ως συνήθως το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ δεν ήταν εκεί, όπως δεν είναι και σε καμιά άλλη κινητοποίηση ενάντια στους ναζιστές, και αυτή τη φορά τους ακολούθησαν το ΝΑΡ και το ΣΕΚ. Ο λόγος είναι ότι το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ δεν θέλουν να προκαλέσουν ένα μεγάλο δημοκρατικό ζήτημα και αφήνουν τις πολιτικές μειοψηφίες να δίνουν την πάλη με το ναζισμό σ’ ένα εξαιρετικά περιορισμένο πεδίο. Δεν πρόκειται για τυχαίο γεγονός αλλά για μια προμελετημένη κίνηση αφού οι ναζιστές έχουν την ίδια πολιτική γραμμή με αυτά τα κόμματα και τις οργανώσεις και τα ακολουθούν σε όλα τα μεγάλα πολιτικά ζητήματα. Γι’ αυτό το ψευτοΚΚΕ και

ο ΣΥΝ τους προστατεύουν με το να επιμένουν ότι ανοιχτοί ναζιστές και τραμπούκοι σαν και αυτούς της “Χρ. Αυγής” μπορούν νόμιμα να λειτουργούν και **μάλιστα σαν κόμμα. Η Ελλάδα είναι η μόνη χώρα στην Ευρ. Ένωση όπου ανοιχτοί χιτλερικοί βρίσκονται στη νομιμότητα.** Τώρα πια δεν βρισκόμαστε στα 1998 όπου δεν ήταν πλατιά γνωστός στους πολιτικούς κύκλους ο αντιαμερικανισμός, ο αντιευρωπαϊσμός και η ρωσοφιλία των ναζιστών. Σήμερα αυτό έχει γίνει συνείδηση σε όλους όσους παρακολουθούν τα πράγματα. Γι’ αυτό και η αντιναζιστική πάλη έχει το οδυνηρό για πολλούς καθήκον να συγκρουστεί με την πολιτική γραμμή του ναζισμού που είναι η κυρίαρχη “εθνική γραμμή” και ακόμα χειρότερα η γενική πολιτική γραμμή του λεγόμενου “κινήματος”. Στην πραγματικότητα και οι διοργανωτές της συγκέντρωσης ενάντια στη “Χρ. Αυγή” και η πλειοψηφία εκείνων που συμμετείχαν σ’ αυτήν μοιράζονται

την ίδια πολιτική γραμμή μαζί της στο κεφαλαίοδες ζήτημα του “κύριου διεθνούς εχθρού”. Η διαφορά τους βρίσκεται στο ότι αυτό εδω το πολιτικό ρεύμα είναι αντίθετο στο ρατσισμό και στον εθνικισμό. Γι’ αυτό, επειδή ουσιαστικά θα αναγκαστεί να αρνηθεί ένα μεγάλο κομμάτι του εαυτού του αν μπει στην πολιτική πάλη ενάντια στις θέσεις του ναζισμού, υιοθετεί αποκλειστικά και μάλιστα περιστασιακά τη μέθοδο της στρατιωτικής βίας εναντίον του. Πριν τη συγκέντρωση στο Πεδίο του Άρεως μια μεγάλη ομάδα αναρχικών κατευθύνθηκε μέσω της Πατησίων και της Στουρνάρη προς τα γραφεία των ναζιστών για να συγκρουστεί μαζί τους. Εκεί ήταν παρατεταγμένη αστυνομία και εμπόδισε τη σύγκρουση. Στην αντιναζιστική συγκέντρωση στο Πεδίο του Άρεως συμμετείχαν γύρω στα 600 άτομα. Επειδή μάθαμε την τελευταία στιγμή για τη συγκέντρωση συμμετείχαμε σε αυτήν με πολύ λίγες δυνάμεις με πανό υπογραμμένο από την Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και την ΟΑΚΚΕ και σύνθημα “Να βγουν εκτός νόμου οι ναζιστές της Χρ. Αυγής”. Γι’ αυτή την καθυστερημένη ενημέρωση η ευθύνη δεν ήταν δικιά μας, αλλά των διοργανωτών που κάνουν πάντα ότι μπορούν για να

κρατήσουν τους αντιφασίστες που τους ακολουθούν μακριά από την πολιτική και ιδεολογική επιρροή της ΟΑΚΚΕ και της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας. Είναι τέτοιο

κάνουν για την πραγματοποίησή του, το: “Εκτός νόμου η Χρυσή Αυγή”.

Ο πραγματικός και δικαιολογημένος φόβος και η απέχθεια όλων

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ (Δημοσιεύτηκε στην *Ελευθεροτυπία*, 2-5-2002)

Μια κινητοποίηση αντιναζιστών κατάφερε να ματαιώσει την χθεσινή συγκέντρωση της Χρυσής Αυγής στο κέντρο της Αθήνας. Όμως παραμένει το μεγάλο ζήτημα ότι η κυβέρνηση Σημίτη, η ΝΔ και η υποτιθέμενη αριστερά, μόνοι αυτοί μέσα σ’ όλη την Ενωμένη Ευρώπη επιτρέπουν την νόμιμη δράση μιας ανοιχτά χιτλερικής οργάνωσης. Αυτό οφείλεται στη βαθύτερη συμφωνία τους με τη ρωσόφιλη γραμμή της.

μάλιστα το μένος τους, ειδικά του Δικτύου των μεταναστών, που έφτασαν στο σημείο πριν τρία χρόνια με μια βρώμικη και χωρίς αρχές ταχτική, με τη συνεργασία και για λογαριασμό της φράξιας του Γ. Παπανδρέου και του ΣΥΝ, να ζητήσουν να μη γίνει δεκτή η Αντιναζιστική στο Φόρουμ των αντιρατσιστικών οργανώσεων (αυτή η απαίτησή τους ήταν μια από τις αιτίες που οδήγησαν στην διάσπαση και τη μισοδιάλυση το Φόρουμ). Ήταν ακριβώς η Αντιναζιστική που έβαλε και θεμελίωσε το σύνθημα που όλοι αυτοί τώρα φωνάζουν, χωρίς βεβαίως τίποτα να

αυτών απέναντι μας προκύπτει από την επιμονή μας να αποκαλύπτουμε τη στρατηγική τους πολιτική σύμπλευση με την πλατφόρμα και τις γενικότερες πολιτικές θέσεις των ντόπιων και των όπου γης εθνικιστών και φαιοκόκκινων. Αν συμμετείχαμε σε μια συγκέντρωση που διοργάνωσαν τέτοιο αντίπαλοί μας και μάλιστα χωρίς να μας καλέσουν, οφείλεται στο ότι για μας δεν υπάρχει τίποτα πιο τερατώδες και πιο αποκρουστικό από τους ναζιστές, και τίποτα πιο επικίνδυνο για την πολιτική δημοκρατία και πιο δηλωτικό των μεγάλων σχεδίων πολιτικού εκφασισμού της χώρας από την πρωτοφανή προσπάθεια ολόπλευρης νομιμοποίησής τους.

Στο Πεδίο του Άρεως υπήρξαν δύο ή τρεις χειροδικίες ενάντια σε μεμονωμένους ναζιστές που πέρασαν από το χώρο. Μετά απ’ αυτές τις επιθέσεις η αστυνομία σταμάτησε την κίνηση των αυτοκινήτων στο ρεύμα της Λ. Αλεξάνδρας.

Είναι αλήθεια ότι η συμμετοχή των αναρχικών στη συγκέντρωση ήταν μαζική και από αυτή την άποψη βοήθησε στην ακύρωση της ναζιστικής πρόκλησης. Ωστόσο η μέθοδος της ατομικής ή συλλογικής βίας ενάντια στους ναζιστές τη στιγμή που δεν ασκούν εκείνοι **φανερά** τη δικιά τους κτηνώδη και απρόκλητη βία δεν βοηθάει την αντιναζιστική πάλη αλλά τη δυσκολεύει και την εκθέτει. Γιατί οι ναζιστές όπως πάντα σκοτεινοί, πολιτικά δειλοί και πάνω απ’ όλα υποκριτές δεν χτυπούν ποτέ μπροστά στα μάτια του λαού και της κοινής γνώμης, δηλαδή μπροστά στις κάμερες. Έτσι η τηλεοπτική εικόνα που έφτασε στο λαό από το Πεδίο του Άρεως έδειξε τους αντιφασίστες να δίνουν κάποιους τύπους χωρίς προηγούμενα να έχουν αποκαλύψει την κτηνώδη και απρόκλητη βία της δικιάς τους πραγματικής δολοφονικής συμμορίας. Έτσι την ίδια στιγμή οι ναζί θα μπορούσαν να εμφανίζονται σα θύματα και να

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ (μοιράστηκε στη συγκέντρωση της 29ης Απρίλη)

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ ΟΙ ΝΑΖΙΣΤΕΣ ΤΗΣ “ΧΡ. ΑΥΓΗΣ”

Η ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΚΑΙ Η ΟΑΚΚΕ συμμετέχουν στην συγκέντρωση ενάντια στη “Χρ.Αυγή”.

Η “Χρ. Αυγή” δεν είναι μια ακροδεξιά οργάνωση λεπενικού τύπου. Είναι μια ανοιχτή ναζιστική οργάνωση και είναι η μόνη νόμιμη σε όλη την Ενωμένη Ευρώπη. Σε καμιά Γαλλία, καμιά Αυστρία και καμιά Ιταλία δεν θα επιτρεπόταν σε ανοιχτούς υπερασπιστές του Χίτλερ να έχουν γραφεία, να κρεμάνε βδομαδιάτικη εφημερίδα στα περίπτερα και να κατεβαίνουν σε εκλογές. Το μεγάλο σκάνδαλο είναι ότι μόνο στην Ελλάδα η κυβέρνηση και όλα ανεξαιρέτα τα κοινοβουλευτικά κόμματα επιτρέπουν την νομιμότητα σε ένα ναζιστικό κόμμα που έχει μάλιστα να επιδείξει και δολοφονική δράση. Αυτή τη δράση την επιτρέπουν όχι από φιλελεύθερη διάθεση όπως διατείνονται, αλλά γιατί η ιδεολογία του ναζισμού στην “ορθόδοξη Ελλάδα” είναι πανίσχυρη στον αστικό κόσμο και διαβρώνει ταχύτατα τις μάζες. Είναι εδω όπου τα τέσσερα βασικά συστατικά του κάθε ναζισμού έχουν μια εξαιρετική μαζικότητα: **α)** Ο αντισημιτισμός που κρύβεται σήμερα κάτω από τον αντισιωνισμό, **β)** Η αντίληψη του “πολιτικά ανώτερου ελληνικού λαού που καταπιέζεται εξαιτίας αυτής της ανωτερότητας και απειλείται εδαφικά”, **γ)** Ο αντιδραστικός αντικαπιταλισμός της κρατικής γραφειοκρατικής ολιγαρχίας και των μεσοστραμάτων, **δ)** Η ιδεολογική και πολιτική συμμετοχή στον αντιιμπεριαλισμό χιτλερικού τύπου δηλαδή στη συμπάραταξη με τους φασισμούς του κρατικομονοπωλιακού μονοπόλιου (Ρωσία-Κίνα-Ιράν) ενάντια στο κλασσικό χρηματιστικό μονοπόλιο. Η πανεθνική διαταξική στοίχιση στο αντινεοφιλελεύθερο μέτωπο είναι αυτής της φύσης.

Η ακύρωση των συγκεντρώσεων της “Χρ. Αυγής” είναι επιβεβλημένη για κάθε δημοκράτη, αλλά θα μένει δίχως ουσιαστικό αποτέλεσμα όσο δεν θα συγκεντρώνονται τα πολιτικά πυρά σε αυτούς που επιτρέπουν τη νομιμότητα στους ναζιστές, δηλαδή στα 4 κόμματα και ακόμα πιο ειδικά ενάντια σε αυτούς που καμώνονται τον αντιφασίστα δηλαδή την κλίκα Σημίτη-Γ. Παπανδρέου που έχει την εξουσία στη χώρα και τα “Κ”ΚΕ και ΣΥΝ που έχουν την εξουσία στα συνδικάτα. Τα 4 κόμματα θέλουν να αφήσουν στις πολιτικές μειοψηφίες το καθήκον να παρενοχλούν τους ναζιστές και οι ίδιοι να τους κρατούν στη νομιμότητα και να καλλιεργούν τον πυρήνα των ιδεών τους. Επιπλέον τα 4 κόμματα προσφέρουν στους ανοιχτούς ναζιστές ένα πολιτικό στρατό μέσω της δουλοκτητικής τους πολιτικής που συνίσταται στην μαζική εισαγωγή και χρησιμοποίηση μιας ξένης εργατικής δύναμης χωρίς πολιτικά δικαιώματα, για να συντρίψουν το μεροκάματο και την εργατική ενότητα στην Ελλάδα.

Η ΟΑΚΚΕ και η Αντιναζιστική συμμετέχουν για να ακυρώσουν τη συγκέντρωση των ναζιστών αλλά δεν θα πάρουν μέρος σε οποιαδήποτε πορεία στη γαλλική πρεσβεία. Είναι η φαιοκόκκινη αντίδραση στην Ελλάδα που θέλει να κάνει τον κόσμο να πιστέψει ότι το πιο φασιστικό κράτος στην Ευρώπη δεν είναι η Ελλάδα του “ορθόδοξου τόξου” αλλά οι εκατό φορές πιο δημοκρατικές, Γαλλία, Ιταλία, Αυστρία κ.λπ. Μια πορεία ενάντια στη Χρυσή Αυγή πρέπει να καταλήγει στον Μαξίμου.

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ "ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ ΟΙ ΝΑΖΙΣΤΕΣ"

συνέχεια από τη σελ. 19

είναι κατευχαριστημένοι και πρόθυμοι να μιλήσουν σε όλα τα κανάλια και τις εφημερίδες. Μπορούν δηλαδή να απευθυνθούν από πλεονεκτική προπαγανδιστική θέση στο λαό.

Σε αυτό διευκολύνονται ακόμα περισσότερο από το γεγονός ότι οι αντιναζιστές δεν μπορούν να απευθύνονται στα ΜΜΕ στη διάρκεια της συγκέντρωσης αν σε αυτή επικρατεί η λογική της βίαιης αντιπαράθεσης και όχι της ειρηνικής πολιτικής διαμαρτυρίας ακριβώς επειδή η πρώτη δεν μπορεί να επιτρέψει σε άσχετους παρατηρητές να καταγράφουν πρόσωπα και πράγματα παίρνοντας ήρεμα συνεντεύξεις. Έτσι η συγκέντρωση αυτοαπομονώνεται από το λαό και αυτοσυκοφαντείται σαν κάτι το σκοτεινό και απειλητικό. Η απομάκρυνση των τηλεοπτικών καναλιών ήταν μια απαίτηση των αναρχικών ήδη από την Πρωτομαγιά του 1998 που ικανοποιήθηκε και εδώ. Οι διοργανωτές της συγκέντρωσης θέλουν τους αναρχικούς σ' αυτές τις συγκεντρώσεις αλλά θέλουν και τα ΜΜΕ, όντας πιο "πολιτικοί" από τους αναρχικούς, και ρίχνουν στους τελευταίους την ευθύνη και του δικού τους τηλεοπτικού πνιγμού. Όμως δεν έχουν δίκιο. Οι αναρχικοί είναι πιο συνεπείς από τους ίδιους στη λογική τους.

Γιατί, όπως εξηγήσαμε, η "τηλεοπτική παρανομία" είναι προϊόν μιας "έξω από το σύστημα" και ενάντια στην "αστική νομιμότητα" βίας απέναντι στους ναζιστές. Με την αναρχική λογική την απαγόρευση των ναζιστών θα την επιβάλλει αποκλειστικά η επαναστατική πρωτοπορία και μάλιστα σε σύγκρουση με όλη την αστική τάξη της οποίας ο ναζισμός είναι απλά το χειρότερο απόσπασμα. Άρα δεν πρέπει και δεν χρειάζεται να χρησιμοποιηθούν σε αυτή τη μάχη ούτε τα αστικά ΜΜΕ, ούτε ακόμα περισσότερο το αστικό σύνθημα "εκτός νόμου οι ναζιστές" που σημαίνει πραγματικά "να τεθούν οι ναζιστές εκτός αστικής νομιμότητας".

Φαινομενικά λοιπόν οι διοργανωτές αυτού του είδους των αντιναζιστικών συγκεντρώσεων, όπως το Δίκτυο, και το YRE που σηκώνουν το σύνθημα "εκτός νόμου" έχουν κάθε δικαίωμα να ζητούν την κάλυψη των ΜΜΕ και γενικά την αστική νομιμότητα. **Όμως, αν στ' αλήθεια εννοούσαν το "εκτός νόμου" θα έπρεπε να το απευθύνουν ενάντια στους αστούς υπεύθυνους της σημερινής νομιμότητας της "Χρυσής Αυγής", δηλαδή ενάντια στην κυβέρνηση Σημίτη και πιο πολύ ενάντια στα κοινοβουλευτικά κόμματα που παριστάνουν τα αντιφασιστικά και τους φίλους του λαού, δηλαδή ενάντια στο ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΝ. Δεν το έχουν κάνει πο-**

τέ και συνειδητά οδηγούν το αντιναζιστικό κίνημα σε αδιέξοδο. Οι συγκεντρώσεις ενάντια στη "Χρυσή Αυγή" έχουν δύο επιλογές. Είτε θα καταγγέλλουν τον αστικό κόσμο για τη νομιμότητα που αυτός εξασφαλίζει στους ναζιστές, είτε θα τον αφήνουν ανέπαφο, ιδιαίτερα την ψευτοαριστερά να παρακολουθεί περιφρονητικά την αναμέτρηση μιας μειοψηφίας με τους ναζιστές και να την εμφανίζει σα μια αναμέτρηση δύο τάχα εξτρεμιστικών, περιθωριακών ομάδων ταραξιών. **Το Δίκτυο και το YRE κάνουν συστηματικά το δεύτερο. Αλλά όχι επειδή διαλέγουν το στρατόπεδο του αναρχισμού, αλλά επειδή θέλουν, ιδιαίτερα το πρώτο να διατηρούν ακατάλυτους δεσμούς με το ανερχόμενο ψευτοαριστερό μπλοκ εξουσίας.** Είναι πολύ χαρακτηριστικοί οι δεσμοί του Δίκτυου με τον ΣΥΝ, δεσμοί που το πιο θορυβώδες υλικό και πολιτικό τους αποτέλεσμα εμφανίζεται κάθε καλοκαίρι στο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ.

Πως λοιπόν θα καταγγείλουν τον ΣΥΝ ότι αρνείται συστηματικά και επίμονα να απαιτήσει το "εκτός νόμου" για τους ναζιστές της "Χρυσής Αυγής" και ότι έτσι γίνεται ο πιο προωθημένος υπερασπιστής της νομιμότητας τους μέσα στους δημοκρατικούς κύκλους; Γιατί στο βάθος αυτή η δημοκρατική απαίτηση δεν είναι παρά η διαρκής αποκάλυψη της τετρακομματικής προστασίας και κάλυψης των ναζιστών. Είναι η διαρκής πολιτική αποκάλυψη στους δημοκράτες και στο λαό της αντιδημοκρατίας αυτών των κομμάτων που η ακραία έκφραση του είναι ο χιτλερισμός.

Σήμερα που οι ναζιστές έχουν δυναμώσει αρκετά, που η εφημερίδα τους και τα περιοδικά τους βρίσκονται στα περίπτερα όλης της Ελλάδας μόνη η βία εναντίον τους, δίχως πολιτική συσπείρωσης του λαού δεν έχει αποτέλεσμα. Χρειάζεται, λοιπόν, επειγόντως ένα πολιτικό κίνημα που θα απαιτεί να τεθούν εκτός νόμου και που θα δίνει την πάλι ακριβώς με εκείνα τα σημεία της πολιτικής πλατφόρμας του ναζισμού στα οποία αυτός συσπειρώνει. Κι αυτά είναι οι ξένοι εργάτες, ο εθνικισμός, ο αντισημιτισμός, η παγκοσμιοποίηση και ο ρωσόφιλος αντιδυτικισμός τους. Ιδιαίτερα το σημείο των ξένων εργατών.

Δεν είναι τυχαίο ότι η "Χρυσή Αυγή" έκανε πορεία με 300 περίπου άτομα που φώναζαν "εβραίοι, γουρούνια, δολοφόνοι" υπέρ των Παλαιστίνων στο κέντρο της Αθήνας χωρίς καμιά επίσημη ή ανεπίσημη πολιτική διαμαρτυρία. Ούτε είναι τυχαίο ότι 100 αναρχικοί στη Θεσσαλονίκη δεν μπόρεσαν με τη μέθοδο της βίας να διαλύσουν μια άλλη συγκέντρωση των ναζιστών με σύνθημα "έξω οι ξένοι".

Στο ζήτημα των ξένων εργατών

η απάντηση στο ναζισμό είναι: α) να σταματήσει η ανεξέλεγκτη μαζική εισαγωγή ξένης φτηνής εργατικής δύναμης. Να υπερασπίσουμε το κατακτημένο κατώτατο μεροκάματο σε κάθε κλάδο δουλειάς και να εμποδίσουμε το σπάσιμο του για να ενωθεί η εργατική τάξη, ντόπια και μεταναστευτική β) και το βασικότερο να δοθούν πολιτικά δικαιώματα στους μετανάστες. Ο καθεστωτικός αντιρατσισμός απαντάει με το λαθεμένο κλασικό "φιλελεύθερο" σύνθημα για τους δουλεμπόρους: "ανοιχτά σύνορα για τους μετανάστες" χωρίς ποτέ να έχει δώσει πάλι για την προστασία του ενιαίου μεροκάματου στους χώρους δουλειάς και κυρίως την απόδοση πολιτικών δικαιωμάτων. Όμως, το έκτρωμα που ονομάζεται ελληνική αστική τάξη εισήγαγε μαζικά ξένο φτηνό εργατικό κρέας για να σπάσει το μεροκάματο και να αποζημιώσει μ' αυτό το δυτικόφιλο κεφάλαιο για την καταστροφή των παραγωγικών δυνάμεων της χώρας. Αυτό δεν μπορούσαν να το κάνουν ελεύθεροι άνθρωποι που θα διαπραγματεύονταν την τιμή της εργατικής τους δύναμης. Χρειάζονταν υποταγμένοι εργάτες που θα έσπαγαν το κατακτημένο μεροκάματο όχι μόνο στις δουλειές που θα έμπαιναν αλλά παντού στη χώρα. Η μέθοδος αυτή αναπόφευκτα έφερε τη διάσπαση ντόπιων και ξένων εργατών και το μίσος ανάμεσα τους. Αλλά επειδή οι πιο παλιοί μετανάστες άρχισαν να καταλαβαίνουν μέσα από την εμπειρία τους ότι κάθε νέα εισαγωγή βύθιζε ακόμα πιο κάτω το ήδη σπασμένο μεροκάματο και τους πετούσε έξω από την παραγωγή αντιστάθηκαν. Είναι οι απεργίες που ξέσπασαν και ξεσπούν σε ορισμένα σημεία της χώρας με αίτημα την αύξηση του μισθού τους. Είναι οι μόνες πραγματικές απεργίες που αξίζουν την ολόπλευρη υποστήριξη κάθε τίμιου και συνειδητού εργάτη, κάθε προοδευτικού ανθρώπου. Αλλά αυτό δεν αρκεί. Πρέπει αυτές οι συνδικαλιστικές δυνάμεις να βοηθηθούν από τους ντόπιους εργάτες, να ενωθούν μαζί τους και να ανεβάσουν αυτή την πάλι σε πανελλήνιο επίπεδο. Μόνο έτσι θα εμποδιστεί η ανάπτυξη των ναζιστών και θα ενωθεί η εργατική τάξη. Έτσι θα περάσει γρήγορα στο επίπεδο της πολιτικής δημοκρατίας για να παλέψει ενωμένα ενάντια στην αστυνομική βαρβαρότητα και για να δοθούν πολιτικά δικαιώματα στους μετανάστες.

Πάλι για το "εκτός νόμου" με την ενότητα και τη συσπείρωση της εργατικής τάξης. Αυτοί είναι οι γενικοί όροι κάτω από τους οποίους θα είναι νικηφόρο ένα κίνημα ενάντια στους ναζιστές. Έτσι μόνο οι αντιναζιστικές συγκεντρώσεις θα έχουν μαζικότητα και κυρίως πολιτικό στόχο.

ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΩΝ ΝΑΖΙΣΤΩΝ Μαζεύονται τα αποδειγμένα εγκλήματα τους

Την Παρασκευή 26 Απρίλη καταδικάστηκαν ηγετικά στελέχη και μέλη των ναζιστών της "Χρυσής Αυγής" για την επίθεση που είχαν πραγματοποιήσει σε μέλη της ΟΣΕ που διακινούσαν την εφημερίδα τους στην πλατεία Φωκίωνος Νέγρη της Κυψέλης, τον Απρίλη του 1996. Σε εκείνη την άναδρη και τραμπούκι-κη επίθεση των ναζιστών με σιδηρολοστούς, στυλιάρια και πέτρες 5 μέλη της ΟΣΕ μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο. Από τότε η δίκη αναβλήθηκε 7 φορές και σε μία απ' αυτές τις αναβολές είχε πραγματοποιηθεί η δολοφονική επίθεση των ναζιστών ενάντια στο μέλος του ΝΑΡ Δ. Κουσουρή και σε άλλους δύο νεολαίους. Ο υπεύθυνος γι' αυτή την επίθεση Αντώνης (γνωστός και ως Περίανδρος) Ανδρουτσόπουλος καταζητείται ακόμα χωρίς να έχει συλληφθεί.

Οι αναβολές ήταν εξαιρετικά βολικές για τους ναζιστές μια που οδηγούσαν στην παραγραφή των αδικημάτων. Επειδή όμως αυτό θα ήταν ένα πρωτοφανές σκάνδαλο και μια προκλητική κάλυψη από το καθεστώς η δίκη τελικά έγινε. Έτσι, οι ναζιστές: Γιάννης Παναγιωτίδης καταδικάστηκε σε 2 χρόνια φυλακή για βαριές σωματικές βλάβες και τα ηγετικά στελέχη τους Χαράλαμπος Κουσουμβής και Δημήτρης Ζαφειρόπουλος σε 1 χρόνο φυλακή για απλές σωματικές βλάβες. Ωστόσο οι ποινές που τους επιβλήθηκαν ήταν με ζετή αναστολή και στη συνέχεια οι ναζι άσκησαν έφεση. Οι Μιχάλης Βαρσαμίδης και Κώστας Βουλγαρίδης απαλλάχθηκαν από τις κατηγορίες ενώ ο Αγαμέμνωνας Θεοδωρόπουλος που δεν προσήλθε θα δικαστεί ξεχωριστά.

Μάρτυρες κατηγορίας από την πλευρά του ΣΕΚ (πρώην ΟΣΕ) και της ΔΕΑ (το κομμάτι που διασπάστηκε από το ΣΕΚ) ήταν οι Μ. Γλέζος, Α. Καρράς, η βουλευτής του ΣΥΝ Σ. Αλφιέρη, ο Γ. Καλομοίρης της ΟΛΜΕ κ.α. Οι δύο πρώτοι εξαιτίας της ιδιότητας τους αυτής είχαν δει τα σπίτια τους γεμάτα με ναζιστικά συνθήματα και απειλές στο παρελθόν. Παρά τις σημερινές γενικές πολιτικές του θέσεις που είναι πιο κοντά σε αυτές των ναζιστών παρά εναντίον τους, ο Μ. Γλέζος σε ερώτηση της υπεράσπισης των ναζιστών αν

αμφισβητεί τον πατριωτισμό των κατηγορούμενων απάντησε ότι τον αμφισβητεί λέγοντας: "Η ναζιστική ιδεολογία είναι αυτή που όπλισε το χέρι αυτών των ανθρώπων, η ιδέα ότι μπορείς να σκοτώσεις, να κάψεις και να βιάσεις για να επιβάλλεις την άποψή σου".

Το σημαντικό σ' αυτή την υπόθεση είναι ότι ακόμα και αυτή η πρωτόδικη καταδίκη των ναζιστών

αποτελεί ένα σημαντικό πολιτικό πλήγμα εναντίον τους. Γιατί τώρα στην δόλια επιχειρηματολογία τους δεν θα μπορούν να επικαλούνται εύκολα την νομιμότητα τους για να δρουν ελεύθερα. Έχουν ήδη τρεις καταδικασμένους για τραμπουκισμούς και τον υπαρχηγό τους καταζητούμενο για δολοφονική επίθεση. Αλλά αυτό δεν είναι αρκετό. Γιατί τα θύματα τους είναι πολλά και προστίθενται συνεχώς καινούργια. Χρειάζεται επειγόντως ένα πολιτικό κίνημα που θα βάλει το δημοκρατικό ζήτημα να βγουν εκτός νόμου οι ναζιστές της "Χρυσής Αυγής" μέσα στο λαό και θα απαντάει πειστικά στην πολιτική τους πλατφόρμα πάνω στην οποία συσπειρώνουν ανθρώπους. Αυτό είναι το πιο δύσκολο αλλά επιτακτικό καθήκον μια που η πολιτική γραμμή των ναζιστών δεν είναι άλλη από εκείνη της κυρίαρχης καθεστωτικής γραμμής που ταυτίζεται στα βασικά πολιτικά ζητήματα με τη λεγόμενη αριστερά.

**ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΤΟ INTERNET ΤΗΣ
ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ :**
<http://www.compulink.gr/antinazi>
antinazi@compulink.gr

“ΣΤΕΓΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ”: ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Πως καταπιέζουν μια εθνική μειονότητα και κοροϊδεύουν την Ευρώπη

Τον Γενάρη του 1990, 55 πολίτες του νομού Φλώρινας υπέβαλαν στο εκεί Πρωτοδικείο αίτημα για την επίσημη αναγνώριση του πολιτιστικού συλλόγου που μόλις είχαν ιδρύσει, με στόχο την ανάδειξη της λαϊκής πολιτισμικής παράδοσης του ντόπιου πληθυσμού της μακεδονικής μειονότητας στην περιοχή. Ήταν μια προσπάθεια επίσημης αναγνώρισης ανάλογων πρωτοβουλιών της προηγούμενης δεκαετίας. Μετά την ήττα του ΔΣΕ η μακεδονική μειονότητα, που πρόσφερε το αίμα της και τα παιδιά της στον κοινό αγώνα για λευτεριά και ανεξαρτησία της χώρας μας, “εξαφανίστηκε” από την αντίδραση. Ο στρατός, η εκκλησία και η χωροφυλακή έκαναν τελετές στα χωριά όπου ανάγκαζαν με τη βία τους εθνικά Μακεδόνες να αποκηρύσουν την εθνικότητα τους και την γλώσσα τους. Η περιοχή όπου ζούσε η μειονότητα μετατράπηκε σ’ ένα γκέτο κάτω από την αρμοδιότητα της Ασφάλειας, της ΚΥΠ και του Υπουργείου Εξωτερικών.

Αν αναγκάστηκε να αυτολογοκρίνεται δημόσια ωστόσο κατ’ ιδίαν κατάφερε να διατηρήσει τα τραγούδια, τη γλώσσα και τους χορούς της. Η πτώση της χούντας και η γενική δημοκρατική πάλη για την αποχουντοποίηση δεν μπορούσε παρά να δώσει ώθηση σ’ αυτή την προσπάθεια και να γεννήσει τις πρώτες αυθόρμητες και αναοργανωτες αντιδράσεις. Αυτό που για τους Έλληνες το γένος έγινε δεκτό σαν δημοκρατική αλλαγή μετά την άνοδο του ΠΑΣΟΚ το 1981, για τη μακεδονική εθνική μειονότητα ήταν μια επίφαση δημοκρατίας γι’ αυτό και διατηρήθηκε μέχρι σήμερα η απαγόρευση εισόδου στη χώρα των Μακεδόνων πολιτικών προσφύγων. Αυτοί οι μαχητές του ΔΣΕ δεν μπορούσαν να γυρίσουν σπίτια τους, επειδή δεν ήταν Έλληνες το γένος και δεν υπέγραφαν δήλωση για να αρνηθούν την εθνική τους ταυτότητα. Όμως αναμφισβήτητα ωριμαζαν οι συνειδήσεις μιας πολιτικά αναπτυσσόμενης πρωτοπορίας των εθνικά Μακεδόνων και το γενικό δημοκρατικό κλίμα στη χώρα γέμιζε τη βάση τους με αισιοδοξία για μια σχετική ελευθερία. Η πρωτοπορία αυτή είναι που αποτέλεσε λίγο αργότερα την πολιτική έκφραση της μειονότητας, το Ουράνιο Τόξο.

Την 1η Μάρτη 1990, το Πρωτοδικείο Φλώρινας απέρριψε το αίτημα για αναγνώριση του συλλόγου, ισχυριζόμενο ότι δύο από τους στόχους που αναγράφονταν στο καταστατικό του, συγκεκριμένα, η “υπεράσπιση της εθνικής ανεξαρτησίας” και η “προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων των πολιτών” συνιστούν αποκλειστική αρμοδιότητα του κράτους. Οι ενδιαφερόμενοι διόρθωσαν το καταστατικό κι επανήλθαν. Η νέα απόφαση (9.8.1990) ήταν ξανά απορριπτική, μόνο που αυτή τη φορά δεν κρύφτηκε πίσω από νομικίστικα επιχειρήματα, αλλά μπήκε στην ουσία: ανατρέχοντας σε δημοσιεύματα εφημερίδων της Θεσσαλονίκης και της Αθήνας (μεταξύ των οποίων και δύο φύλλα του εθνικοφασιστικού “Στόχου”) σχετικά με τις απόψεις, δραστηριότητες κι επιδιώξεις ορισμένων από

Δώδεκα χρόνια μετά την κατάθεση της πρώτης αίτησης στο Πρωτοδικείο και τέσσερα από τη σχετική τελεσίδικη απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, ο πολιτιστικός σύλλογος “Στέγη Μακεδονικού Πολιτισμού” εξακολουθεί να περιμένει την τυπική αναγνώρισή του από τις αρμόδιες αρχές του ελληνικού κράτους.

Παρακάτω ξεδιπλώνεται το απίστευτο χρονικό της δικαστικής προσπάθειας των εθνικά μακεδόνων να αναγνωριστούν σαν τέτοιος ένας σύλλογός τους. Το απίστευτο δεν βρίσκεται στο ότι ένα κράτος αρνείται την ύπαρξη μιας εθνικής μειονότητας. Αυτό συμβαίνει σε πολλά ανελεύθερα καθεστάτα στον κόσμο. Το απίστευτο είναι η υποκρισία μέχρι γελοιότητας, ο εξευτελισμός ενός κράτους και πιο πολύ η συλλογική αχρειότητα που επιδεικνύει μια ολόκληρη κοινωνία προκειμένου να μην πάρει την ευθύνη μιας στάσης. Είναι αχρειότητα να θέλεις να είσαι ταυτόχρονα ευρωπαίος για να εισπράττεις τα κοινωνικά λεφτά και να καμαρώνεις σα μέλος της αριστοκρατίας των ανεπτυγμένων χωρών και την ίδια ώρα να πνίγεις στα κρυφά μια ειρηνική μειονότητα που κάνεις πως την αναγνωρίζεις, να την πνίγεις ισχυριζόμενος ότι σου κλέβει τους ιστορικούς τίτλους τιμής και την εθνική σου ανωτερότητα και ταυτόχρονα να μην έχεις το στοιχειώδες εθνικό και το ιστορικό σθένος (έτσι αρρωστημένα όπως τα εννοείς αυτά) να το πεις αυτό στους άλλους ευρωπαίους ανοιχτά. Να αποδέχεσαι ανοιχτά και χωρίς ποτέ να διαμαρτυρηθείς τις ντιρεκτίβες εκείνων που θεωρείς ισότιμους εταίρους σου και μετά να τις ξεσκίζεις στα κρυφά γεμάτος φόβο μη σε δούνε. Τι δειλία, τι υποκρισία, τι στάση αληθινού δούλου. Τι δικαστές, τι δικηγόρους, τι κυνισμός, τι αστική κοινωνία έφτιαξαν 30 χρόνια παπανδρείσμού και κνιτισμού. Είναι πραγματικά απίστευτο.

τους ιδρυτές, το δικαστήριο αποφάνθηκε ότι “πραγματικός σκοπός του προαναφερομένου συλλόγου είναι η επιδίωξη της καλλιέργειας περί υπάρξεως Μακεδονικής Μειονότητας στην Ελλάδα, πράγμα το οποίο αντιβαίνει στο Εθνικό συμφέρον αυτής και εντεύθεν ευθέως στο Νόμο”. Ήταν φανερό ότι η τυπική διαδικασία που απαιτείται για την αναγνώριση ανάλογων συλλόγων σ’ αυτή την περίπτωση δεν ίσχυε, το “εθνικό συμφέρον” μετέφερε σε την υπόθεση σε ένα πολύ υψηλότερο επίπεδο από το χώρο των δικαστηρίων, σε εκείνον της πολιτικής εξουσίας.

Ανάλογου χαρακτήρα ήταν η επίσης απορριπτική απόφαση του Εφετείου Θεσσαλονίκης (6 Μαΐου 1991). Πλησίαζε η θύελλα του σοβινιστικού πυρετού που θα άδραχνε όλη τη χώρα για το Μακεδονικό. Τόσο ξεκάθαρα ώστε να μην μένει καμιά αμφιβολία για τον πολιτικό χειρισμό της υπόθεσης, το δικαστήριο αποφάνθηκε ότι “υφίσταται κίνδυνος εκμεταλλεύσεως της αναοργανωτικότητας νεαρών ατόμων και παγιδεύσεως αυτών στην εθνολογικά ανύπαρκτη και ιστορικά αποκρουστέα σλαβομακεδονική μειονότητα”, ενώ δεν παρέλειψε να “διαβλέψει” ακόμη και “πρόθεση των ιδρυτών για διάσπαση της ακεραιότητας της χώρας”. Η αίτηση αναιρέσεως της διοικούσας επιτροπής της “Στέγης” προς τον Αρειο Πάγο θα απορριφθεί κι αυτή, τρία χρόνια αργότερα, με βάση διαδικαστικά επιχειρήματα (20.4.94). Δυο χρόνια μετά την εποχή των σοβινιστικών συλλαλητηρίων η πίεση για να μπει η Δημοκρατία της Μακεδονίας στο “ορθόδοξο τόξο” ήταν ακόμη υπαρκτή. Πως όμως θα αναγνωριζόταν ένας πολιτιστικός σύλλογος των εθνικά Μακεδόνων;

Η συνέχεια της υπόθεσης μεταφέρεται στο Στρασβούργο. Η προσφυγή των ιδρυτών του συλλόγου στο Ευρωπαϊκό

Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων εκδικάστηκε στις 10 Ιουλίου 1998 και κατέληξε σε πανηγυρική καταδίκη της Ελλάδας για παραβίαση του άρθρου 11 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ελευθερία του συνεταιρίζεσθαι), υπενθυμίζοντας ότι, σύμφωνα με τα ντοκουμέντα της ΔΑΣΕ που είχε υπογράψει και η Ελλάδα (1990) “άτομα που διακατέχονται από μειονοτική συνείδηση επιτρέπεται να ιδρύσουν σωματεία για την προστασία της πολιτιστικής και πνευματικής τους κληρονομιάς”. Εφόσον καμιά πρόθεση των ιδρυτών του συλλόγου κατά της εθνικής κυριαρχίας δεν στάθηκε δυνατό να τεκμηριωθεί, οι ελληνικές αρχές όφειλαν να προχωρήσουν άμεσα στην αναγνώρισή του.

Η Ευρώπη βέβαια μπορεί να αποφάσισε, αλλά η χάρη της δεν έφτανε μέχρι τα Βαλκάνια. Μέσα στην οκταετία που χωρίζει την ίδρυση της “Στέγης” από την τελεσίδικη απόφαση του Στρασβούργου, οι σοβινιστές που μήκηκαν μπροστά για ξεσηκώσουν το έθνος και να εμποδίσουν την Ευρώπη και τις ΗΠΑ να αναγνωρίσουν την Δημοκρατία της Μακεδονίας πέτυχαν το έργο τους. Η εποχή άλλαξε και οι σοβινιστές λούφαξαν όταν η Ρωσία του Γέλτσιν αναγνώρισε τη γειτονική χώρα κατά την επίσκεψη του στη Βουλγαρία (σαν κράτος πάντα και όχι σαν έθνος). Τώρα είχε έρθει η ώρα της τακτικής της απορρόφησης της μικρής χώρας στη ρώσικη στρατηγική του “ορθόδοξου τόξου”. Γι’ αυτή τη δουλειά ήρθαν στο προσκήνιο οι “δημοκράτες” και “ειρηνόφιλοι” τύπου ΣΥΝ και Σημίτη. Στο μεταξύ όμως η μακεδονική μειονότητα είχε δεθεί με τους έλληνες δημοκράτες και μια απόπειρα να αποκλειστεί η κάθοδος της στις εκλογές αποτυγχάνει.

Η “εθνολογικά ανύπαρκτη και ιστορικά αποκρουστέα” (Εφετείο Θεσ/νίκης)

μειονότητα, είχε κάνει πανηγυρικά την εμφάνισή της μέσω του πολιτικού κόμματος “Ουράνιο Τόξο”, που στις ευρωεκλογές του 1994 απέσπασε επίσημα το 5,7% των ψήφων του νομού Φλώρινας (και μικρότερα ποσοστά αλλού). Τώρα το εμπόδιο του “εθνικού” λόγου φαινομενικά άρχισε να εκπίπτει για τη μη αναγνώριση ενός απλού πολιτιστικού σωματείου -από τη στιγμή μάλιστα που το αντικείμενό του τραγουδιέται πλέον και χορεύεται κατά κόρον στα τοπικά πανηγύρια. Κατά τη διάρκεια της επίσημης επίσκεψής του στην πρωτεύουσα της Δημ. της Μακεδονίας, (22.12.98), ο τότε υπουργός Εξωτερικών Θόδωρος Πάγκαλος θα συνοψίσει τη νέα κυβερνητική γραμμή με μια άμεση αναφορά στη συγκεκριμένη υπόθεση της “Στέγης”: “Η Ελλάδα είναι μέλος του Συμβουλίου της Ευρώπης”, δήλωσε, και “υπάρχει το Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου που καταδικάζει αυστηρότατα όσους παραβιάζουν τα ανθρώπινα δικαιώματα. Υπήρχε μια περίπτωση μιας δικαστικής απόφασης που, πράγματι, το Συμβούλιο της Ευρώπης έκρινε προς την κατεύθυνση αυτών που προσέφυγαν. Και αυτή η απόφαση είναι τώρα σεβαστή στην Ελλάδα”.

Αλλά αυτή η νέα τακτική στην πολιτική κορυφή θα ολοκληρωνόταν μόνο με την ανάληψη του υπ. Εξωτερικών από τον Γ. Παπανδρέου. Ανάμεσα σ’ αυτή την πολιτική τακτική βέβαια και στη βάση της κοινωνίας υπήρχε μια άβυσσος, εκεί οι εθνικοί μύθοι ήταν ακόμα ζωντανοί. Και σίγουρα δεν αρκούσαν οι υπουργικές διαβεβαιώσεις για να πέσουν.

Τα γεγονότα που ακολουθούν παρακάτω μπορούν να χαρακτηριστούν σαν το χρονικό της ντροπής. Στην περίοδο που διαδραματίζονται ο Γ. Παπανδρέου θα επιχειρήσει πολλές φορές να ανταλλάξει την αποκλήρωση του εθνικού της χαρακτήρα από τη μακεδονική μειονότητα προσφέροντας στο Ουράνιο Τόξο την αναγνώριση της ύπαρξης “σλαβοφωνων” που μιλάνε ένα νεφελώδες ιδίωμα μιας κάποιας ιδιότυπης γλώσσας αντί εκείνη της λόγιας μακεδονικής που μιλιέται στη γειτονική χώρα, χωρίς να το πετύχει. Εύλογα λοιπόν μπορούμε να υποθέσουμε ότι πέρα από την σοβινιστική καθυστέρηση υπήρξε μια μορφή πίεση και εξαναγκασμού από τις τοπικές αρχές για να υποχωρήσει η μειονότητα στο αίτημα της για αναγνώριση του συλλόγου που στην πραγματικότητα είναι η υπεράσπιση του εθνικού χαρακτήρα της μειονότητας. Πόσο μάλλον που ότι συνέβαινε τοπικά ήταν γνωστό σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο.

Μεταξύ Μάρτη 1998 και Απρίλη 2001, η “Στέγη” επικοινωνήσε με διάφορους δικηγόρους του Δικηγορικού Συλλόγου Φλώρινας προκειμένου να βρει κάποιον διατεθειμένο να διεκπεραιώσει την αίτηση αναγνώρισης του σωματείου στο Πρωτοδικείο Φλώρινας. Στους δικηγόρους με τους οποίους επικοινωνήσε, συγκαταλεγόταν ο Μιχάλης Τσότσκος, ο δικηγόρος που είχε διεκπεραιώσει την αρχική αίτηση αναγνώρισης στις

“ΣΤΕΓΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ”: ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 21

αρχές της δεκαετίας του 1990. Κανένας δικηγόρος δεν δέχτηκε να αναλάβει την υπόθεση.

Στις 19 Απρίλη 2000, η “Στέγη”, μέσω του Ταμία της, απευθύνθηκε στο Δικηγορικό Σύλλογο Φλώρινας (ΔΣΦ) αναφέροντας το πρόβλημα και ζητώντας να ορίσει ο Σύλλογος ένα μέλος του για να διεκπεραιώσει την αίτηση αναγνώρισης.

Στις 24 Απρίλη 2000, ο ΔΣΦ απέρριψε το αίτημα με το σκεπτικό ότι δεν το υπέγραφαν τουλάχιστον ο Πρόεδρος και ο Γενικός Γραμματέας της “Στέγης”, ότι δεν επισυναπτόταν η απόφαση του ECHR (1), δηλ. του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου, και ότι δεν δινόταν κανένα αποδεικτικό στοιχείο για την άρνηση των μελών του.

Στις 10 Ιούνη 2000, η “Στέγη”, μέσω του Προέδρου και του Γενικού Γραμματέα της, επανέλαβε το αίτημα, επισυνάπτοντας την απόφαση του ECHR και δηλώνοντας ότι οι αρνήσεις ήταν σε προφορική μορφή και επομένως δεν μπορούσε να δοθεί γι’ αυτές αποδεικτικό στοιχείο.

Στις 26 Σεπτέμβρη 2000, ο πρόεδρος του Δ.Σ.Φ. Σπ. Αλεξίδης και ο γ.γ. Δημ. Σικαβίτσας δηλώνουν αναρμοδιότητα, σπεύδουν όμως ταυτόχρονα να υποστηρίξουν ότι δεν υπήρχε γενική άρνηση των μελών του και ότι, εν πάση περιπτώσει, σύμφωνα με το Άρθρο 47 παράγραφος 3 (sic) του Κώδικα Δικηγόρων, αρμόδιος να ορίσει δικηγόρο – όταν δεν μπορεί να βρει ο ενδιαφερόμενος – είναι η Πρόεδρος Πρωτοδικών Φλώρινας.

Στις 19 Φλεβάρη 2001, η “Στέγη” υπέβαλε την απαραίτητη αίτηση προς την Πρόεδρο Πρωτοδικών Φλώρινας, επισυνάπτοντας τη σχετική αλληλογραφία με το ΔΣΦ.

Στις 28 Φλεβάρη 2001, η Πρόεδρος Πρωτοδικών Φλώρινας, Μαίρη Λαζαρίδου, απέρριψε την αίτηση, με βάση την επιστολή της 26/9/2000 και τον ισχυρισμό του ΔΣΦ που ανέφερε ότι δεν υπήρχε γενική άρνηση των δικηγόρων να αναλάβουν την υπόθεση.

Στις 23 Μάρτη 2001, η “Στέγη” έστειλε σε καθένα από τα 39 μέλη του ΔΣΦ επιστολή που ρωτούσε κατά πόσον θα ήταν διατεθειμένο να αναλάβει την υπόθεση, χωρίς να λάβει καμιά απάντηση.

Στις 24 Απρίλη οι αιτούντες καταφεύγουν στο Συνήγορο του Πολίτη. Επισημαίνοντας στο Δικηγορικό Σύλλογο ότι οι (επίσημες πλην ασαφείς) διαβεβαιώσεις του είναι αυτές που εμποδίζουν την προώθηση της υπόθεσης από το δικαστήριο, δεν διστάζει να θέσει στον τελευταίο τις ευθύνες του : “Ο ισχυρισμός περί μη συνδρομής γενικής άρνησης των μελών σας”, διαβάζουμε σε επιστολή του βοηθού συνηγόρου Γιώργου Καμίνη προς τον Δ.Σ.Φ. (24.5.01), “δεν προέρχεται από κάποιον ανεύθυνο ιδιώτη αλλά από νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου, η δράση του οποίου οφείλει αυτονοήτως να προσανατολίζεται στην εξυπηρέτηση του δημοσίου συμφέροντος και στην κατά το άρθρο 25 παρ.1 του Συντάγματος μέριμνα για τα δικαιώματα του ανθρώπου. Κατά συνέπεια, στον βαθμό που από τους ισχυρισμούς που περιέχονται στην προανα-

φερθείσα βεβαίωσή σας εξαρτάται η δυνατότητα των ενδιαφερομένων να απολαύουν των συνταγματικών δικαιωμάτων του συνεταιριζέσθαι και της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, τυχόν ανακρίβεια αυτών εγείρει ζητήματα νομιμότητας της δράσης του δημοσίου δικαίου νομικού προσώπου του Συλλόγου σας”.

Ο Συνήγορος του Πολίτη στέλνει την παραπάνω επιστολή πέρα από το ΔΣΦ, με κοινοποίηση στον Υπουργό Δικαιοσύνης Μιχάλη Σταθόπουλο και στην Πρόεδρο Πρωτοδικών Φλώρινας.

Ωστόσο το κρυφτούλι συνεχίζεται και η στάση του ΔΣΦ παρέμεινε αμετάβλητη. Στην απάντησή τους προς το Συνήγορο (1.6.01), πρόεδρος και γεν. γραμματέας ισχυρίστηκαν αρχικά ότι: “έχομεν την πεποίθησιν ότι η επιστολή αυτή (η οποία ειλικρινώς μας εξένισε με την, είτε υθώς είτε εμμίσως, αυστηρότητα ορισμένων καθ’ ημών απευθυνόμενων διατυπώσεων σας) αποτελεί προϊόν παραπληροφόρησής σας από τους ενδιαφερομένους”.

Συνέχισε ισχυριζόμενος ξεστσίπωτα ότι το πρόβλημα της “Στέγης”: “από ότι δυνάμεθα να συμπεράνομε πλέον – μόνονι τους και άνευ λόγου πραγματικού εδημιούργησαν” και ότι: “από ερωτήσεις μας προς τα περισσότερα μέλη του Συλλόγου προκύπτει σαφώς ότι ουδεμίαν από 23-3-2001 επιστολή έλαβαν “πέχουσαν θέσιν πρόσκλησης εκδήλωσης ενδιαφέροντος”, ούτε βεβαίως ο Σύλλογος μας έλαβε τέτοια επιστολή” και κατέληγε ως εξής: “Παρακαλούμε, λοιπόν, εξ όλων των ανωτέρω να εξαγάγετε τα συμπεράσματα σας, όπως επίσης παρακαλούμε, απευθυνόμενοι προς τους ανωτέρω ενδιαφερόμενους, (τους οποίους προφανώς δεν διέπει η αρχή της καλοπιστίας) να τους συστήσετε να μας γνωστοποιήσουν ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΩΣ τα μέλη του Συλλόγου μας εις τα οποία απευθύνθηκαν και έλαβαν αρνητική απάντηση, ώστε να γνωρίζουμε πλέον με σαφήνεια τα πράγματα και να προβούμε στις δέουσες ενέργειες και να παύσουν έτσι μερικοί να δημιουργούν θέματα εκ του μη όντος.

Τέλος, θεωρούμε εντελώς ατυχή την έκφρασίν σας που αναφέρεται ακροθιγώς σε “ζητήματα νομιμότητας της δράσης του Συλλόγου μας” και εκφράζομε σχετικά την μεγάλη μας λύπη διότι εσπεύσατε εις τοιαύτας εκφράσεις και σε συμπεράσματα σε σχέση με το Σύνταγμα της χώρας μας, το οποίο μετ’ ευλαβείας (και λόγω της ιδιότητός μας αλλά και λόγω της ευαισθησίας μας ατομικώς) τηρούμε”.

Στις 19 Ιούνη 2001, η “Στέγη” έστειλε ξανά στα 39 μέλη του ΔΣΦ και στο γραφείο του ΔΣΦ την επιστολή που είχε στείλει αρχικά στις 23 Μάρτη 2001, αυτή τη φορά ως συστημένη. Τις επόμενες ημέρες, 12 επιστολές επιστράφηκαν χωρίς να ανοιχτούν ως απαράδεκτες, ενώ άλλες δύο επιστράφηκαν ως αζήτητες από τους παραλήπτες (1). Παράλληλα δεν στάλθηκε στη “Στέγη” ούτε μία απάντηση, αρνητική ή θετική.

Στις 20 Ιούνη 2001, ο Συνήγορος του Πολίτη έγραψε ξανά στο ΔΣΦ, αναφέροντας ότι συνέστησε στη “Στέγη” την αποστολή συστημένων επιστολών. Σε αυτήν την επιστολή του, που κοινοποιήθηκε ξανά στον Υπουργό Δικαιοσύνης Μ. Σταθόπουλο και στην Πρόεδρο Πρωτοδικών Φλώρινας, ο Συνήγορος

του Πολίτη αποσαφήνισε επίσης τη γνώμη του επί της ουσίας, επικρίνοντας την αδράνεια τόσο του ΔΣΦ όσο και του Προέδρου Πρωτοδικών Φλώρινας:

“Πρέπει ωστόσο να επισημάνω ότι, κατά την άποψη του Συνηγόρου του Πολίτη, το γεγονός ότι τα μέχρι σήμερα επανειλημμένα διαβήματα των μελών της ΜΣΠ προς τον Σύλλογό σας και το κάθε μέλος του ατομικά έχουν αποβεί άκαρπα, είναι κατ’ αρχήν επαρκές για τη συναγωγή του συμπεράσματος ότι δεν “ευρίσκεται δικηγόρος” κατά την έννοια του άρθρου 47 παρ. 1 του Κώδικα Δικηγόρων, ώστε εκ του περισσού να αναζητείται εν προκειμένω η εκ νέου διαπίστωση της απροθυμίας των μελών σας να αναλάβουν την υπόθεση δια της αποστολής συστημένων επιστολών. Άλλωστε, η εφαρμογή της εν λόγω διάταξης δεν προϋποθέτει την απόδειξη –και μάλιστα εκ μέρους του ενδιαφερομένου πολίτη, φορέα του συνταγματικού δικαιώματος της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας– ότι συντρέχει περίπτωση λιγότερο ή περισσότερο “γενικής άρνησης”, όπως φαίνεται να υπονοεί τόσο η υπ’ αριθ. 60/26.9.2000 απάντησή σας προς αυτούς καθώς και η απορριπτική του αιτήματος διορισμού δικηγόρου απόφαση της Προέδρου του οικείου Πρωτοδικείου.

Αντιθέτως, η σύμφωνη με το Σύνταγμα ερμηνεία της εν λόγω διάταξης επιβάλλει τον διορισμό δικηγόρου όταν ο ενδιαφερόμενος πολίτης αδυνατεί πραγματικά να ανεύρει από μόνος του την κατάλληλη δικηγορική υποστήριξη, χωρίς να απαιτείται από αυτόν η δι’ εγγράφων μέσων και βεβαίων χρονολογιών απόδειξη πέραν πάσης αμφισβήτησεως ότι έχει απευθυνθεί ατομικά σε κάθε δικηγόρο του Συλλόγου σας. Παρ’ όλα αυτά, ο Συνήγορος του Πολίτη απεδέχθη τελικώς την υπόδειξή σας να επαναδιατυπωθεί το σχετικό αίτημά τους δια συστημένων επιστολών.

Εν όψει ωστόσο των παραπάνω αλλά – και κυρίως– εν όψει της ιδιαίτερης κρισιμότητας της υπόθεσης όσον αφορά την πειστικότητα των διακηρύξεων περί της προσήλωσης της Ελλάδας στην τήρηση της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, θεωρώ ότι θα μπορούσατε να συμβάλετε θετικά στη διευθέτηση του όλου ζητήματος γνωρίζοντας εγγράφως σε όλα τα μέλη σας το αίτημα που σας έχουν υποβάλει οι ενδιαφερόμενοι, ζητώντας τους ταυτόχρονα να σας γνωρίσουν εγγράφως εντός ορισμένης προθεσμίας τυχόν ενδιαφέρον τους να αναλάβουν τη σχετική εντολή”.

Στις 30 Ιουνίου 2001, η “Στέγη” πληροφορήθηκε το Συνήγορο του Πολίτη ότι οι επιστολές της 23ης Μάρτη 2001 διανεμήθηκαν πράγματι όπως έπρεπε από το Ταχυδρομείο Φλώρινας, όπως τους διαβεβαίωσε ο διευθυντής του: όμως, αφού δεν ήταν συστημένες, η υπηρεσία του δεν μπορούσε να το βεβαιώσει εγγράφως. Η “Στέγη” ανέφερε επίσης το Μιχάλη Τσότσκο ως τον πρώτο από τους δικηγόρους με τους οποίους είχε επικοινωνήσει μεταξύ 1998 και 2000, πληροφορώντας παράλληλα τον Συνήγορο ότι, αν χρειαζόταν, θα μπορούσε να του δώσει τα ονόματα των δύο άλλων δικηγόρων με τους οποίους είχε επικοινωνήσει. Η “Στέγη” πρόσθετε ότι σε κάθε περίπτωση οι

δικηγόροι δεν αρνήθηκαν ευθέως να αναλάβουν την υπόθεση, αλλά κρατούσαν το φάκελο επί μήνες χωρίς καμιά απάντηση. Τέλος, ο Συνήγορος πληροφορήθηκε επισήμως την αποστολή των συστημένων επιστολών της 19ης Ιουνίου 2001 και την επιστροφή ως απαράδεκτων 12 επιστολών που δεν είχαν ανοιχτεί, πράγμα που έκανε απολύτως σαφές ότι υπήρχε γενική άρνηση των δικηγόρων της Φλώρινας και ότι ο ΔΣΦ δεν ήταν ειλικρινής στα επιχειρήματά του προς το Συνήγορο του Πολίτη.

Στις 18 Σεπτέμβρη 2001, η “Στέγη” προσέφυγε ξανά στην Πρόεδρο Πρωτοδικών Φλώρινας (αριθμός πρωτοκόλλου 258), υποβάλλοντας όλο το συναφές υλικό. Η Πρόεδρος, που είχε χρειαστεί μόλις 9 ημέρες για να απορρίψει το πρώτο αίτημα το Φλεβάρη 2001, δεν είχε μέχρι το τέλος του 2001 στείλει οποιαδήποτε απάντηση ούτε είχε προβεί σε κάποια ενέργεια.

Στις 3 Δεκεμβρη 2001, ο Συνήγορος του Πολίτη, που δεν είχε καμιά επικοινωνία από το ΔΣΦ από τον Ιούνιο 2001, πληροφορήθηκε επισήμως εκ μέρους της “Στέγης” για όλες τις (μη) εξελίξεις μετά την τελευταία του επιστολή.

Στις 14 Δεκεμβρη 2001, η Πρόεδρος Πρωτοδικών Φλώρινας απέρριψε την αίτηση, με βάση την επιστολή της 21/11/2000 του ΔΣΦ που ισχυριζόταν – **ανερευθρίαστα– ότι η συστημένη επιστολή που στάλθηκε στις 19 Ιούνη 2001 δεν είχε φθάσει σε όλους τους δικηγόρους της Φλώρινας.**

Η κατάσταση είχε ξεπεράσει πια κάθε όριο. Στις 20 Φλεβάρη 2002, ο Συνήγορος στέλνει το τελικό πόρισμά του στον υπουργό Δικαιοσύνης, Φ. Πετσάλνικο, ζητώντας του να εξετάσει, ως εποπτευόμεν οργάνο, τη νομιμότητα των ενεργειών του ΔΣΦ και να προβεί “στις κατά νόμον αναγκαίες ενέργειες”. Θέτει δηλ. προ των ευθυνών της την κεντρική πολιτική εξουσία. Οκτώ μέρες αργότερα, η “Στέγη” υποβάλλει για πολλοστή φορά το αίτημά της και ικανοποιείται αυθημερόν, με το διορισμό δικηγόρου.

(1) Οι 12 δικηγόροι που επέστρεψαν τις επιστολές χωρίς να τις ανοίξουν και με την ταχυδρομική ένδειξη “απαράδεκτη” ήταν οι: Πλάτων Χατζηπαυλίδης, Σωτήριος Πέρκας, Διομήδης Παναγιωτίδης, Αθανάσιος Παράσχης, Ιωάννης Κοσμάτος, Ελισάβετ Σαββίδου, Βασιλική Ντίτουρα, Ευθυμία Ριζίδου, Δημήτρα Δημητρίου, Ευάγγελος Χαρίσης, Ηλίας Κανελόπουλος και Μιχάλης Τσότσκο –ο δικηγόρος που είχε εκπροσωπήσει τη “Στέγη” στην πρώτη της αίτηση το 1990 και ο οποίος είναι επίσης πρώην Γενικός Γραμματέας της Νομαρχιακής Επιτροπής Φλώρινας του κυβερνώντος κόμματος ΠΑΣΟΚ και πρώην υποψήφιος του ΠΑΣΟΚ σε βουλευτικές εκλογές. Οι δύο δικηγόροι που δεν παρέλαβαν από το ταχυδρομείο τις συστημένες επιστολές που τους απευθύνονταν ήταν η Βασιλική Μπούλμπου και ο Δημήτριος Στεφανίδης. Υπήρξε μία απάντηση, του Αναστάσιου Χατζηχρήστου, που υποδείκνυε ότι δεν ήταν πλέον δικηγόρος, καθώς είχε γίνει συμβολαιογράφος.

ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ Ο ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΙΣΜΟΣ

Αντιστάσεις στην Ευρώπη, αλλά όχι στην Ελλάδα

Οι δραματικές εξελίξεις στη Μέση Ανατολή προκάλεσαν μεγάλες ζυμώσεις σε παγκόσμια κλίμακα γύρω από την ισραηλο-παλαιστινιακή διένεξη. Παντού στη Δύση και την Ανατολή πραγματοποιήθηκαν ποικίλες εκδηλώσεις συμπαράστασης προς τη μία ή την άλλη πλευρά της σύγκρουσης, διαδηλώσεις, συναυλίες κλπ, χύθηκε αρκετό μελάνι, ενώ δεν έλειψαν τα έκτροπα. Μέσα σ' αυτό το κλίμα, παρατηρήθηκε το ανησυχητικό φαινόμενο έξαρσης του αντισημιτισμού, ιδιαίτερα στον αραβικό κόσμο και τις χώρες του ρωσο-κινεζικού άξονα, οδηγώντας μια σειρά εθνών κατευθείαν στο στόμα του ναζισμού και του πολέμου.

Η γάγγραινα του αντισημιτισμού αποτελεί το χειρότερο είδος ρατσισμού γιατί δεν αποτελεί μόνο έκφραση φυλετικής ανωτερότητας, στη συγκεκριμένη περίπτωση απέναντι στους εβραίους, αλλά καλεί ταυτόχρονα σε εξόντωση του "κατώτερου είδους". Αντισημιτισμός σημαίνει γενοκτονία των ατόμων εβραϊκού θρησκευματος ή ισραηλινής εθνικότητας. Λογική συνέπεια του αποτελεί η φρίκη του χιτλερικού Ολοκαυτώματος. Εκδηλώνεται στο ιδεολογικό επίπεδο με διάφορους τρόπους: από την πιο "λάιτ" εκδοχή του που είναι ο χαρακτηρισμός των δολοφονικών επιθέσεων κατά ισραηλινών αμάχων ως "πράξης απογνώσης", και μέχρι τις πιο βαριές μορφές όπως είναι η μη αναγνώριση υπαρέξεως του κράτους του Ισραήλ και το κάλεσμα για πογκρόμ ενάντια σε όλους τους εβραίους. Είναι αντισημιτισμός η απαίτηση για την κατάλυση ενός κράτους το οποίο δόθηκε από τις νικήτριες αντιφασιστικές δυνάμεις στα θύματα του Ολοκαυτώματος. Η υπεράσπιση της ύπαρξης του Ισραήλ είναι εξ ορισμού αντιναζιστική πράξη. Όσο για το κάλεσμα σε γενοκτονία των εβραίων του Ισραήλ, σύμφωνα με το καταστατικό των ισλαμοφασιστικών συμμοριών που αδιάκριτα δολοφονούν αμάχους σε πολυσύχναστους δρόμους του Ισραήλ, αυτό είναι νέα έκδοση του ναζισμού. Οι συντονισμένες επιθέσεις αυτοκτονίας τέτοιων ομάδων, η βαμμένη στο αίμα του άμαχου ισραηλινού λαού περιβόητη δεύτερη "Ιντιφάντα", μόνο μέσω του αντισημιτισμού μπορούν να εξηγηθούν. Δυστυχώς όμως, κι αυτό είναι το πιο ανησυχητικό, η υποστήριξη που βρίσκουν μέσα στις αραβικές μάζες ολοένα αυξάνει.

Έτσι, σε όλο τον αραβικό κόσμο οι μάζες διαδήλωναν το μίσος τους για το Ισραήλ. "Στην Αίγυπτο χθες", γράφει η *Ελευθεροτυπία* (1-4), "πάνω από 50.000 άτομα συγκεντρώθηκαν σε διάφορες πόλεις της χώρας επαναλαμβάνοντας τις ζωηρές διαδηλώσεις της προηγούμενης ημέρας. Τη σκυτάλη της πολυπληθέστερης συγκέντρωσης πήρε από το Πανεπιστήμιο της Αλεξάνδρειας το ισλαμικό πανεπιστήμιο του Καΐρου, που χθες συγκέντρωσε 15.000 άτομα. Καταγγέλθηκε η "σιωπή της διεθνούς κοινότητας" απέναντι στις ισραηλινές επιθέσεις και χαιρετίστηκαν "οι μαρτυρικές επιχειρήσεις αυτοκτονίας Παλαιστινί-

ων γυναικών". Ο κόσμος προσέφερε χρήματα και κοσμήματα για τον παλαιστινιακό αγώνα".

Παρόμοιες εκδηλώσεις έγιναν και στις μεγάλες πόλεις της Δύσης διοργανωμένες από τα ψευτοαριστερά κόμματα και την αραβική διασπορά. Ευρωπαίοι σοσιαλφασίστες στάλθηκαν στην περιοχή να συμπαρασταθούν στους Παλαιστίνιους, με χαρακτηριστικό παράδειγμα το γάλλο αγροτοπατέρα Ζοζέ Μποβέ. Ο Μποβέ κάλεσε τους καταναλωτές να μποϊκοτάρουν ισραηλινά προϊόντα. Δεκάδες χιλιάδες διαδήλωσαν στη Ρώμη με σύνθημα "Ιντιφάντα ως τη νίκη" (8-4), ενώ στη Στοκχόλμη 500 άτομα, "ορισμένοι από αυτούς μάλιστα έφεραν στα χέρια τη φωτογραφία του πνευματικού ηγέτη της Χαμάς, Αχμάντ Γιασίν", ζήτησαν μποϊκοτάζ στο Ισραήλ (στο ίδιο, 15-4). Το αντιεβραϊκό μένος, που υπέβασκε εδώ και αρκετό καιρό μέσα στους αντιδραστικούς Άραβες, οδήγησε σε μια σειρά τραμπούκικων επιθέσεων κατά εβραϊκών στόχων, πράγμα που ανάγκασε τους 15 υπουργούς εσωτερικών της ΕΕ να δεσμευτούν ότι θα "ενισχύσουν την αποτροπή και τον αγώνα εναντίον της βίας που έχει χαρακτήρα ρατσιστικό και εναντίον του αντισημιτισμού". Στο Βέλγιο και τη Γαλλία, για παράδειγμα, τη χώρα με τη μεγαλύτερη εβραϊκή κοινότητα στην Ευρώπη και με ισχυρή μουσουλμανική κοινότητα, έχουν σημειωθεί πάνω από 400 επιθέσεις σε εβραϊκούς στόχους το τελευταίο διάστημα. "Το περασμένο Σαββατοκύριακο, βάνδαλοι έβαλαν φωτιά σε εβραϊκή συναγωγή στο Στρασβούργο, άγνωστοι έριξαν και εν συνεχεία πυρπόλησαν δύο αυτοκίνητα σε μια συναγωγή στη Λιόν, ενώ βόμβες μολότοφ εκτοξεύτηκαν σε συναγωγή των Βρυξελλών. Ακόμη την Κυριακή, η συναγωγή Ορ Αβίβ της Μασσαλίας καταστράφηκε ολοσχερώς από εμπρησμό, ενώ χθες εμπρηστές χτύπησαν ένα περίπτερο σε εβραϊκό νεκροταφείο της πόλης Σιλτικγκάμι κοντά στο Στρασβούργο" (3-4). Στο έλεος των επιθέσεων βρέθηκαν και μια γαζιά εβραϊκών συμφερόντων. Έτσι στην Τουλούζη άγνωστος άνοιξε πυρ κατά εβραϊκού κρεπωλείου (1-4). Η πρακτική των ΕΣ-Ες αναβιώνει στο κέντρο της Ευρώπης!

Τα γεγονότα στη Μ. Ανατολή όξυναν το μίσος των αράβων μεταναστών προς τους εβραίους, ένα μίσος που έχει τις ρίζες του

στην ίδρυση του κράτους του Ισραήλ. Νεαροί μετανάστες, που νιώθουν περιθωριοποιημένοι στο εξωτερικό, συνδέονται συναισθηματικά με την Ιντιφάντα, επηρεασμένοι και από τις προκαταλήψεις των γονιών τους, θεωρώντας ότι η θρησκεία τους τίθεται σε κίνδυνο. Τέτοιοι άραβες νεολαίοι, και όχι μόνο, ευχαριστιούνται όταν βλέπουν να σκοτώνονται ισραηλινόι άμαχοι.

Πολλοί ευαισθητοποιημένοι άνθρωποι στη Δύση διέκριναν τον κίνδυνο και κατάγγειλαν την αντισημιτική υστερία. Έτσι, ύστερα από επικρίσεις εβραϊκών οργανώσεων τα κυριότερα συνδικάτα της Ιταλίας και τα δύο μεγάλα ψευτοαριστερά κόμματα αποφάσισαν να μη συμμετάσχουν στη "φιλοπαλαιστινιακή" διαδήλωση. Το κλίμα στη Γαλλία ήταν τέτοιο ώστε, σε επιστολή τους, αντιδυτικοί Παλαιστίνιοι όπως ο Μπενσάντ και η Χαλιμί υποχρεώθηκαν να καταδικάσουν τις επιθέσεις κατά αμάχων μέσα στο Ισραήλ. Πάνω σε τέτοια πολιτική πλατφόρμα πρέπει να κινήθηκε και μέρος της ισραηλιτικής κοινότητας της Γαλλίας, αντιδρώντας στο αντιπροσωπευτικό συμβούλιο εβραϊκών θεσμών της Γαλλίας (CRIF) που διοργάνωσε εκδηλώσεις υποστήριξης της πολιτικής του Ισραήλ. Οι διαδηλωτές εξέφρασαν την "υποστήριξη στον ισραηλινό λαό, την αντίθεσή τους στον αντισημιτισμό και όλες τις μορφές της τρομοκρατίας", αλλά και "τη βαθιά πεποίθησή τους ότι η ασφάλεια του Ισραήλ βρίσκεται στην αποδοχή δύο εθνών, δύο κρατών για την ειρήνη" (8-4).

Φιλο-ισραηλινές κινητοποιήσεις καταγγελίας των ναζιστικών επιθέσεων πραγματοποιήθηκαν σε ΗΠΑ, Ιταλία και άλλες χώρες της Δύσης. Οι περισσότερες όμως ηγεμονεύονταν από το σιωνισμό. Γι' αυτό δεν καταδίκασαν καθόλου την επίθεση των τανκς του Σαρόν ενάντια στην παλαιστινιακή αρχή. Χαρακτηριστικό σύνθημα ήταν για παράδειγμα το "βία στη βία των τρομοκρατών". Σε ορισμένες περιπτώσεις φιλο-ισραηλινόι διαδηλωτές πιάστηκαν στα χέρια με οπαδούς της Ιντιφάντα. Οι σιωνιστικές εκδηλώσεις, παρά την αντίθεσή τους στον αντισημιτισμό δε βοηθούν τους προοδευτικούς Άραβες να χτυπήσουν αυτή τη γάγγραινα αφού, αντί να καλούν τους προοδευτικούς Ισραηλινούς σε ενότητα με τους τελευταίους, χαρακτηρίζουν συλλήβδην όλους τους Παλαιστίνιους, τρομοκράτες. Είναι αλήθεια ότι οι δολοφονίες ισραηλινών αμάχων από τη Χαμάς και οι επιθέσεις εναντίον τους, έχουν εξοργίσει ένα μεγάλο μέρος των εβραίων της Δύσης που άρχισαν ανοιχτά πλέον να υποστηρίζουν τις ενέργειες του σοβινοφασίστα Σαρόν. Πάντως, η πιο επικίνδυνη εκδήλωση αντισημιτισμού είναι αυτή που εμ-

φανίζεται τάχα από "τα αριστερά" με ένα αντικαπιταλιστικό, αντι-ιμπεριαλιστικό και τάχα αντιφασιστικό πρότυπο. Σχεδόν παντού τα ρεύματα της αντι-παγκοσμιοποίησης παρέλασαν μαζί με τους φαιοκόκκινους ενάντια στο Ισραήλ.

Σε αυτό το ρεύμα υπήρξαν και φωτεινές εξαίρεσεις. Στο Βερολίνο, αριστεροί αντιφασίστες έκαναν διαδήλωση ενάντια στον αντισημιτισμό. Τη διοργάνωση ανέλαβε η οργάνωση "Αντιφασιστικός Αγώνας" (Antifa), η πιο δραστήρια αντιφασιστική οργάνωση σε όλη την Ευρώπη. Διαβάζουμε στην *Ελευθεροτυπία* (15-4): "Σάββατο μεσημέρι στο κέντρο του Βερολίνου. Πάνω από 10.000 διαδηλωτές, κυρίως Άραβες, Τούρκοι αλλά και Γερμανοί, διαδηλώνουν την αλληλεγγύη τους στον παλαιστινιακό λαό. Σε κάποια στιγμή απειλείται σύγκρουση. Από την άλλη μεριά του δρόμου, πάνω σε μια γέφυρα, μια φούχτα νεαρών αντιδιαδηλωτών κρατάει κόκκινες σημαίες, αλλά και σημαίες του Ισραήλ (...) Τι έλεγε ένας από τους οργανωτές της αντιδιαδήλωσης; "Δεν είμαστε υπέρ του Σαρόν και της βίας του στρατού, το αντίθετο. Αλλά στη διαδήλωση των Παλαιστινίων υπάρχουν πάρα πολλοί αντισημίτες, που τώρα βρήκαν την ευκαιρία να βγάλουν τη χολή τους. Οι επιθέσεις αυτοκτονίας εναντίον αθών δεν είναι σε καμία περίπτωση απελευθερωτικός αγώνας, αλλά τυφλός φανατισμός. Και αλλού υπάρχουν καταπιεσμένοι και αδικημένοι, αλλά δεν ανατινάζονται σκοτώνοντας στα τυφλά αθώους. Εξάλλου, ο κόσμος δείχνει να ξεχνάει ότι οι επιθέσεις αυτές δημιούργησαν το κλίμα που έφερε τον Σαρόν στη εξουσία και σχεδόν διέλυσαν το εβραϊκό κίνημα για την ειρήνη...". Η περίοδος του ναζισμού στη Γερμανία είναι ακόμα νωπή στις μνήμες των ανθρώπων και ο γερμανικός λαός έχει αντλήσει σπουδαία διδάγματα απ' αυτήν. Επομένως, δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι εμφανίζονται εκεί φωνές συνεπών δημοκρατών και διεθνιστών για να αντισταθούν στη βαρβαρότητα, ενάντια στο γενικό ρεύμα. Η γενναία τους κίνηση διαδίδει προς όλες τις κατευθύνσεις ότι κάθε αίσθημα καταδίκης της αντι-παλαιστινιακής πολιτικής του Σαρόν περνά πρώτα μέσα από την κατάδικη του αντισημιτισμού.

Λογικές φωνές ακούγονται και από τους ίδιους τους Άραβες της διασποράς. Προοδευτικοί Άραβες διανοούμενοι της Γαλλίας (ερευνητές, καθηγητές πανεπιστημίων και συγγραφείς) απεύθυναν έκκληση προς τη μουσουλμανική κοινότητα της χώρας όπου κατέληγαν στα εξής συμπεράσματα: "Η εβραϊκή κοινότητα δεν ταυτίζεται με τον ισραηλινό λαό. Ο ισραηλινός λαός δεν είναι πλέον μακριά από κει - κατ' εικόνα του Σαρόν. Οι πολυάριθμοι ισραηλινόι

που ο φόβος και η ανασφάλεια βάζουν σήμερα στις γραμμές τους έχουν καλύτερη συνείδηση του παραλογισμού και της εξαπάτησής τους εάν ξέρουμε να τους πείθουμε για την έλλειψη εχθρότητας προς εκείνους, τόσο ως κοινότητα όσο και ως άνθρωποι. Οι πιο κοντινοί μας σύμμαχοι και συναγωνιστές είναι οι ισραηλινόι και οι εβραίοι που εργάζονται, στο πλευρό των παλαιστινίων, ενάντια στην κατοχή, την καταστολή, την αποικιοποίηση και για τη συνύπαρξη δύο κυρίαρχων κρατών, παλαιστινιακού και ισραηλινού (...) Δεν πέφτουμε στην παγίδα της σύγκρουσης. Η προσβολή για έναν εβραίο ή έναν Άραβα είναι ίδια. Δεν ωφελεί, στις δύο περιπτώσεις, παρά μόνο το φασιστικό εξτρεμισμό που διακηρύσσουν ο Σαρόν και οι όμοιοί του. Χαρακτηρίζοντας τις επιθέσεις κατά εβραϊκών συναγωγών και καταστημάτων ως "εγκλήματα ενάντια στους Παλαιστίνιους", η *Λεϊλά Σαχίντ* δε θα μπορούσε καλύτερα να το πει. Ας ακούσουμε την έκκλησή της" (Μοντ, 10-4). Ακόμη, ο κύκλος του ελβετού πανεπιστημιακού Ταρίκ Ραμαντάν, αντιπρόσωποι του Ισλάμ με την επωνυμία "Νεαροί Μουσουλμάνοι", κάνουν έκκληση καταδίκης των "άνανδρων και σκανδαλώδων επιθέσεων κατά εβραϊκών τόπων λατρείας". Υπογράφουν ο Αλί Ρανί της ένωσης "Σύγκληση και Διάλογος" στη Ρουμπαί, ο μιάμις Φουάντ Ιμαραήν (ο οποίος πήρε και την πρωτοβουλία για την κίνηση), ο Γιαμίν Μακρί της "Ενώσης Νέων Μουσουλμάνων", και ο Ζουμπίρ Νταούντ στη Νιμ. Οι επιθέσεις, γράφουν, είναι ανεπίτρεπτες. "Συμφωνούμε με τις φωνές που υψώνονται στη Γαλλία για να καταδικάσουν τις επιθέσεις του ισραηλινού στρατού και να καλέσουν σε μια δίκαιη και βιώσιμη ειρήνη, αλλά αυτές οι φωνές δεν είναι αρκετά πολυάριθμες ώστε να βάζουν τέλος σ' αυτό το δράμα που κάνει δυο λαούς να υποφέρουν εδώ και αρκετό καιρό (...) Είναι επίσης αδιανόητο ότι άτομα (που θα μπορούσαν να είναι νέοι του περιθωρίου, αλλά επίσης συμμορίτες της άκρας δεξιάς ή άλλοι εξτρεμιστές) επωφελούνται απ' αυτή την κατάσταση για να δραπράξουν εγκληματικές πράξεις;" (στο ίδιο, 12-4). Ο Ρανί δήλωσε: "Όταν επιτίθεσαι σε μια συναγωγή είναι σα να επιτίθεσαι σε ένα τζαμί!".

Σε αντίθεση με όσα συνέβησαν στη Δύση, η Ελλάδα ακολούθησε το παράδειγμα του πιο αντιδραστικού αραβικού κόσμου και τάχθηκε σύσσωμη στο πλευρό του νεοναζισμού. Εδώ δεν υπήρξαν διαδηλώσεις συμπαράστασης προς τα θύματα του ισλαμοφασισμού. Όλες οι πολιτικές δυνάμεις του τόπου, όλοι οι κρατικοί, ενημερωτικοί, συνδικαλιστικοί κ.ά. φορείς, εκτός από το ισραηλιτικό συμβούλιο και μεμονωμένους δημοκρά-

Οι Βρετανοί "κατάσκοποι"

Μια ακόμα ευκαιρία για αντιδυτικισμό και οικονομικό σαμποτάζ

τες, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο εξέφρασαν την αλληλεγγύη τους στους σφαγείς της Χαμάς και της Τζιχάντ. Κυκλοφορούσαν κουπόνια, δημοσιεύονταν υπομνήματα από διανοούμενους και πολιτικούς, τα ΜΜΕ μιλούσαν για Ολοκαύτωμα σε βάρος των Παλαιστινίων διογκώνοντας τον αριθμό νεκρών, ενώ κανένα κόμμα ή κυβερνητικός εκπρόσωπος δεν καταδεχόταν για μήνες να διατυπώσει τις αντιρρήσεις του για τις επιθέσεις αυτοκτονίας ή, αν το έκανε, η ένστασή του ήταν ως προς τις ισραηλινές αντιδράσεις που αυτές θα συνεπάγονταν. Καμία συμπονοια για τους αθώους ισραηλινούς αμάχους που κάνουν κάθε φορά τη ζωή τους ενώ κάνουν τα ψώνια τους ή αμέριμνα πίνουν τον καφέ τους. Τι να πρωτοθαυμάσει κανείς; Την αντίθεση του Απ. Κακλαμάνη στο χαρακτηρισμό των επιθέσεων αυτοκτονίας ως "τρομοκρατικών" στη διάσκεψη κοινοβουλευτικών προέδρων ευρωμεσογειακών κρατών, όπως ζητούσαν Γαλλία-Ισπανία-Ιταλία (Ε, 15-4), ή τη θέση της Παπαρήγα, ότι επειδή ο "αγώνας των παλαιστινίων είναι εθνικοαπελευθερωτικός τα θύματα θα πρέπει να χρησιμοποιούν αντίστοιχα όπλα και μέσα με αυτά του αντιπάλου τους"; Τις μαζικές διαδηλώσεις υποστήριξης στην Ιντιφάντα, που συνοδεύονταν από το κάψιμο αμερικανικών και ισραηλινών σημαίων ή μήπως τις συναυλίες σε Αθήνα - Θεσσαλονίκη όπου κυριαρχούσε το προβοκατόρικο σύνθημα "δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη"; Η συναυλία της Αθήνας διοργανώθηκε από όλες τις νεολαίες, τη ΓΣΕΕ και άλλους συνδικαλιστικούς φορείς σε συνεργασία με την παλαιστινιακή κοινότητα. Συμμετείχαν όλοι οι γνωστοί καλλιτέχνες του ελληνικού σοσιαλιστικού μουσικού στερεώματος ενώ οι συγκεκριμένοι άκουσαν με ενθουσιασμό τον Μ. Θεοδωράκη να ρίχνει την ευθύνη των αντισημιτικών δολοφονιών πάνω στις πλάτες του ισραηλινού λαού. "Ποιος αλήθεια μπορεί να μείνει αδιάφορος μπροστά στο δικό τους δράμα; Φταίει, όμως, η επιλογή τους να αναθέτουν σ' έναν λύκο όπως ο Σαρόν να φυλάξει τάχα τα πρόβατα της ειρήνης" (Τα Νέα, 11-4).

Στο αντισημιτικό μέτωπο δεν θα μπορούσαν φυσικά να λείπουν οι ανοιχτοί υπερασπιστές του Χίτλερ και του Ολοκαυτώματος: οι ναζίστες της "Χρυσής Αυγής". Στις 13-4, αυτά τα καθάρματα διαδήλωσαν στο κέντρο της Αθήνας το μίσος τους για τους εβραίους με συνθήματα όπως "εβραίοι, γουρούνια, δολοφόνοι", ζητώντας τη διάλυση του κράτους του Ισραήλ. Οι συμμορίτες κρατούσαν παλαιστινιακές και ιρακινές σημαίες.

Η αντισημιτική υστερία στη χώρα μας οδήγησε στους αποτρόπαιους, χιτλερικούς βανδαλισμούς κατά εβραϊκών στόχων. Έτσι, στα μέσα του μήνα άγνωστοί έριξαν κόκκινη μπογιά στο Μνημείο για το Ολοκαύτωμα των Εβραίων της Θεσσαλονίκης, ένα μνημείο τιμής για τα θύματα του ναζισμού. Οι

δράστες "έγραψαν τη λέξη "Παλαιστίνη" στο πλακόστρωτο, με τρόπο ώστε η κόκκινη μπογιά να τρέχει σαν αίμα από τα γράμματα, και άφησαν κόκκινες κηλίδες πάνω στα στεφάνια που είχαν κατατεθεί την Κυριακή το απόγευμα στη μνήμη των Εβραίων θυμάτων" (Ελευθεροτυπία, 17-4). Η Ισραηλιτική Κοινότητα Θεσσαλονίκης σε ανακοίνωσή της επισήμανε: "Η Ιερουσαλίμα αυτή είναι απότοκος της βαριάς ατμόσφαιρας που δημιούργησε η τελευταία κρίση στη Μέση Ανατολή. Γιατί με αυτή την αφορμή επιχειρήθηκε για μια ακόμη φορά από μερίδα των ΜΜΕ, και όχι μόνο, ένας αβασάνιστος αλλά και άδικος ευτελισμός του Ολοκαυτώματος. Ιδού τώρα τα αποτελέσματα". Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος, απαντώντας, καταδίκασε ως "απαράδεχτη και βάρβαρη" την επίθεση και όχι ως ναζιστική, ενώ προσπάθησε να δικαιολογήσει τη στάση των ΜΜΕ και του επίσημου κράτους επιρρίπτοντας έτσι έμμεσα την ευθύνη στην ισραηλινή πλευρά. Βανδαλισμοί σημειώθηκαν, επίσης, στο ισραηλιτικό νεκροταφείο Ιωαννίνων όπου μέσα σε διάστημα δύο βδομάδων καταστράφηκαν τέσσερις επιτύμβιες πλάκες. Το γεγονός βγήκε μόνη να καταγγείλει η ισραηλιτική νοτιά της πόλης. Η ΑΕΚΑ καταδίκασε τη "φασιστική αντίληψη περί συλλογικής ευθύνης απ' όπου κι αν προέρχεται". Στην πραγματικότητα επιχειρεί να εξισώσει τον Σαρόν με τον Χίτλερ τηρώντας έτσι μια φαινομενικά ουδέτερη στάση. Της επίθεσης είχε προηγηθεί μνημόσυνο των 50.000 εβραίων της Θεσσαλονίκης, θύματα του Ολοκαυτώματος, στην οποία ο δήμαρχος έκανε λόγο για "νέα δοκιμασία των εβραίων 54 χρόνια μετά το Ολοκαύτωμα", για τη "βία και τρομοκρατία που βιώνει ο εβραϊκός λαός", αλλά και "την υπερηφάνεια των Εβραίων που δεν ανέχονται τη βία, αντιδρούν και υπερασπίζονται το δικαίωμα να ζουν ειρηνικά και δημιουργικά στην πατρίδα τους" (15-4). Γι' αυτές τις δηλώσεις του ο Παπαγεωργόπουλος δέχτηκε πολλές επιθέσεις.

Η κατάσταση στην Κύπρο είναι χειρότερη καθώς, εκτός από την αντι-ισραηλινή στάση κυβέρνησης, βουλής και κομμάτων, οι δήμαρχοι Λεμεσού και Λάρνακας απαγόρεψαν τον εορτασμό της εβραϊκής γιορτής της Εξόδου (Ε, 4-4).

Ο αντισημιτισμός έχει μεγάλη ιστορία στη χώρα μας αλλά μόλις τώρα το φαιοκόκκινο καθεστώς αρχίζει να τον πλασάρει και τον καλλιεργεί συστηματικά εθίζοντας τον ελληνικό λαό στο να μισει θανάσιμα το Ισραήλ, τους εβραίους και ό,τι έχει σχέση με αυτούς. Το μέλλον του λαού μας δεν προμηνύεται ευοίωνα. Οδηγεί σε μια πορεία δοκιμασμένη στο παρελθόν και καταδικασμένη από την ανθρωπότητα για την απίστη κτηνωδία και τους ποταμούς αίματος που άφησε πίσω.

Στις 26 Απρίλη, οι 12 βρετανοί και 2 ολλανδοί τουρίστες που είχαν συλληφθεί πέσει έξω από στρατιωτική βάση της Καλαμάτας να παρατηρούν αεροσκάφη κρίθηκαν ένοχοι για κατασκοπία. Το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Καλαμάτας καταδίκασε 8 από τους τουρίστες σε τρία χρόνια φυλάκιση, με την κατηγορία της κατασκοπίας κατ' εξακολούθηση με ενδεχόμενο δόλο, και τους άλλους 6 σε ένα χρόνο με τριετή αναστολή για ψυχική συνέργεια. Οι Πολ Κόπιν, Πάτρικ Ντίρσεν, Πίτερ Νόρις, Άντονι Αντάμιακ, Άντριου Τζέκινς, Γκρέιαμ Άρνολντ και Φρανκ Νικ άσκησαν έφεση και αφέθηκαν ελεύθεροι όμως η απόφαση του δικαστηρίου οξύνει το αντιδυτικό κλίμα στη χώρα μας απομακρύνοντάς την από την ενωμένη Ευρώπη.

Οι 14 βρετανοί και ολλανδοί τουρίστες είχαν επισκεφτεί τη χώρα μας το Νοέμβριο 2001 για να επιδοθούν στο χόμπυ που έχει αναπτυχθεί τα τελευταία χρόνια στη Δύση και είναι γνωστό ως πλέιν σπότην (plane-spotting), δηλαδή σε ελεύθερη μετάφραση παρατήρηση αεροπλάνων. Όσοι ασχολούνται με το συγκεκριμένο χόμπυ παρατηρούν και συλλέγουν δεδομένα αεροσκαφών, όπως για παράδειγμα τον τύπο τους, τον αριθμό και το έτος κυκλοφορίας τους κλπ. Το ταξιδιωτικό πρακτορείο που οργάνωσε το ταξίδι τους, του οποίου ιδιοκτήτης ήταν ένας από τους συλληφθέντες ο Πολ Κόπιν, είχε προηγουμένα διεξάγει τις απαραίτητες επαφές με τις ελληνικές αρχές και το γκρουπ πέρασε από έξι στρατιωτικές βάσεις, δύο μουσεία και ένα νεκροταφείο αεροσκαφών. Τελευταίος σταθμός τους ήταν η στρατιωτική βάση της Καλαμάτας, που λόγω γιορτής είχε ανοίξει για το κοινό. Ο διευθυντής ασφαλείας του αεροδρομίου διέταξε τη σύλληψή τους, και ύστερα από πέντε βδομάδες κράτησης σε φυλακές υψίστης ασφαλείας, ύστερα από απίστευτη κακομεταχείριση και ανακρίσεις από πράκτορες της ΕΥΠ, οι τουρίστες αφέθηκαν ελεύθεροι με εγγύηση 14.200 ευρώ. Η αρχική κατηγορία για κατασκοπία σε βαθμό κακουργήματος ύστερα από πιέσεις της βρετανικής κυβέρνησης μειώθηκε σε πλημμέλημα. Η υπόθεση εκδικάστηκε στα μολυχοτά με κατηγορητήριο και απόφαση βασισμένα σε αναφορά της ελληνικής αεροπορίας και της ΕΥΠ η οποία υποστήριζε ότι οι πληροφορίες επιχειρησιακών δεδομένων της αεροπορίας που συνέλεξαν οι "δράστες" θα μπορούσε να "πλήξει την εθνική ασφάλεια" (βλ. Athens News, 3-5). Η απόφαση είχε παρθεί προκαταβολικά και όλα τα επιχειρήματα της υπεράσπισης αγνοήθηκαν από

το δικαστήριο. Ανάμεσα σε άλλα η υπεράσπιση ανέφερε ότι το αεροδρόμιο ήταν ανοιχτό για το κοινό, ότι στα πλαίσια της Ε.Ε. οι κυβερνήσεις έχουν πλήρη πρόσβαση στη στρατιωτική δομή της χώρας, ότι οι "ευαίσθητες" πληροφορίες διατίθενται σε πλήθος περιοδικών, βιβλίων καθώς και στο Ίντερνετ. Ο εισαγγελέας ήταν αμετακίνητος: "Γνώριζαν ότι αυτές οι πληροφορίες ήταν μυστικές. Γνώριζαν ότι τις συνέλεξαν παράνομα, και γνώριζαν ότι θα μπορούσε να πληγεί η εθνική ασφάλεια εάν έπεφταν σε λάθος χέρια". Η απόφαση στηρίχτηκε ακόμα στις καταθέσεις των μαρτύρων κατηγορίας στρατιωτικών, αξιωματικών ασφαλείας του στρατοπέδου και τηλεπικοινωνιακών ειδικών, που επέμεναν να διαψεύδουν, αν και δεν είχαν τρόπο να το γνωρίζουν, το ότι οι κατηγορούμενοι ανήκουν σε σύλλογο χομπιστών (βλ. Ελευθεροτυπία, 27-4), ενώ αγνοήθηκε επιδεικτικά το γεγονός ότι το ταξιδιωτικό γραφείο εξυπηρετούσε αποκλειστικά ανθρώπους με το συγκεκριμένο χόμπυ και ότι καμιά φωτογραφία αεροπλάνων δε βρέθηκε ποτέ.

Προηγούμενη επίσκεψη του γκρουπ στη Τουρκία ύστερα από πρόσκληση του τουρκικού επιτελείου στρατού θεωρήθηκε εξαιρετικά ύποπτη. Όμως οι δύο χώρες έχουν υπογράψει στα 1990 την Ευρωπαϊκή Συνθήκη Συμβατικών Δυνάμεων που επιτρέπει το μοίρασμα παρόμοιων στρατιωτικών πληροφοριών.

Οι κατηγορούμενοι υποστήριξαν ότι δε δούλευαν για καμιά ξένη υπηρεσία πληροφοριών αλλά γνωρίστηκαν μεταξύ τους μέσω Ίντερνετ με ανταλλαγή e-mail (ηλεκτρονικής αλληλογραφίας). Η δικαστής Φωτοπούλου (αυτή ήταν η καλύτερη που βρήκαν για αυτή την υπόθεση...) ζήτησε εξηγήσεις, γιατί όπως παραδέχτηκε δεν ήξερε τι σημαίνει e-mail! Ο κατηγορούμενος Πάτρικ Ντίρσεν είπε εξοργισμένος: "Δεν έλαβαν υπ' όψη τα επιχειρήματά μας καθόλου. Απλώς τα αγνόησαν... Είχαμε ένα κρατικό δάνειο για την εγγύηση. Τώρα πρέπει να το αποπληρώσουμε" (Athens News). Το ακροατήριο ήταν γεμάτο από στρατιωτικούς με πολιτικά και φανατισμένους ηλικιωμένους που σχολίαζαν έντονα. Η δίκη διεξαγόταν συνεχόμενα επί 17 ολόκληρες ώρες και το αίτημα της υπεράσπισης για διακοπή της λόγω εξάντλησης δικηγόρων, μεταφραστών, μαρτύρων και κατηγορούμενων, απορρίφθηκε από τη Φωτοπούλου με ασφαλίτικο "χιούμορ". Όσο κι αν φαίνεται απίστευτο, είπε επί λέξει: "Όποιοι δεν αντέχουν, να πάνε στο νοσοκομείο... Η ακρόαση θα συνεχιστεί". Πρόκειται για μια απόφαση που εκδόθηκε με

κυβερνητική υπόδειξη με στόχο απ' τη μια το χτύπημα του τουρισμού και κυρίως για την όξυνση του αντιδυτικισμού μέσα στον ελληνικό λαό.

Πως αλλιώς άλλωστε μπορεί να ερμηνεύσει κανείς το γεγονός ότι παρόλο που το θέμα στην Αγγλία απασχόλησε Τύπο, ΜΜΕ και κυβέρνηση για καιρό, στην Ελλάδα δεν υπήρξε ούτε μία δήλωση κυβερνητικού στελέχους που να ξεκαθαρίζει ότι στη χώρα αυτή δεν θεωρούμε τους Άγγλους εχθρικούς κατασκόπους; Πως εξηγείται ότι δεν υπήρξε καμία πίεση από το υπουργείο Δικαιοσύνης για να μην προφυλακιστούν οι τουρίστες και να γίνει άμεσα η δίκη τους; Πως εξηγείται ότι δεν υπήρξε καμία υπόδειξη από το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης να είναι υποδειγματική η συμπεριφορά των αξιωματικών στους προφυλακισμένους; Πως μπορεί, χωρίς άνωθεν εντολή, να κατάθεσαν οι κρατικοί υπάλληλοι που ήταν μάρτυρες κατηγορίας; Πως δικαιολογείται η εχθρική και καταλυτική για την πορεία της δίκης έκθεση της ΕΥΠ; Πως αλλιώς, χωρίς κυβερνητική κάλυψη, μπορεί ένα δικαστήριο να φθάσει σε καταδικαστική απόφαση, αντικρίζοντας μέσα στην αίθουσα διπλωματικούς αξιωματούχους της Αγγλίας και της Ολλανδίας, και έχοντας πλήρη συναίσθηση της σημασίας της απόφασης για τις διεθνείς σχέσεις της χώρας; Πως εξηγείται ότι ο εκπρόσωπος της κυβέρνησης άφησε ασχολίαστη την απόφαση;

Την ίδια στιγμή που κρατικοί αξιωματούχοι, ΕΥΠ και δικαστικοί λειτουργοί, προασπίζουν με ζήλο την "εθνική ασφάλεια", ο Κόκκαλης για τον οποίο υπάρχουν βουνά στοιχείων ότι είναι κατάσκοπος της Στάζι και της ΚGB δεν έχει γνωρίσει ούτε μία μέρα το κελί. Η κυβέρνηση και όλα τα κόμματα έχουν επιδοθεί σε μια εκστρατεία υποστήριξης του παρεμποδίζοντας το έργο της δικαιοσύνης.

Η απόφαση του δικαστηρίου ρεζίλεψε τη χώρα στην Ευρώπη και άρχισε να προβληματίζει πολλούς δημοκράτες στη Δύση σχετικά με τους προσανατολισμούς της Ελλάδας. Η χώρα μας, μέλος της ΕΕ, συλλαμβάνει πολίτες της Ευρώπης και τους καταδικάζει ως κατασκόπους όταν την ίδια στιγμή η Τουρκία, μη μέλος της Ένωσης, τους καλεί επίσημα σε γεύμα και τους διευκολύνει στην εξάσκηση του χόμπυ τους.

Στην Ελλάδα που κατακυλά χωρίς σταματημό όλο και περισσότερο στο στρατόπεδο του "ορθόδοξου τόξου", οι Ευρωπαίοι δεν μπορούν να κινούνται και να ταξιδεύουν ελεύθερα, ενώ οι πράκτορες της ΚGB αλωνίζουν ασύδοτο.

ΤΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΕΣ ΤΟΥ ΕΠΙΔΕΞΙΟΥ ΤΡΙΤΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 1

δίζοντας ενάντια στη Βαγδάτη για να γκρεμίσει το καθεστώς Σαντάμ. Η αιτία είναι απλή. Η Ρωσία ήθελε ένα τσακισμένο Ιράκ και ένα ξεδοντιασμένο Σαντάμ για να τα απορροφήσει η ίδια και όχι οι ΗΠΑ. Έτσι την κρίσιμη στιγμή η ίδια που είχε σχηματίσει το τόσο αποτελεσματικό μέτωπο με τον Μπους, στέλνοντας δίπλα του τη Συρία και το Ιράν εγκατέλειπε το αντι-Ιράκ προσωπείο του προέδρου Γκορμπατσόφ και φερόσε το φιλο-Ιράκ προσωπείο του ειδικού προεδρικού απεσταλμένου και αρχικαγκεμπίτη Πριμακόφ.

Στην περίπτωση του πολέμου NATO - Σερβίας είναι η Ρωσία που στο Ραμπούιγέ ενθάρρυνε το NATO να επιτεθεί στη Σερβία. Μόλις αυτή η επίθεση ξεκίνησε και η Σερβία τη δικαίωσε κάνοντας εθνικά καθαρισμό στο Κόσσοβο, η Ρωσία πήρε στα λόγια το μέρος της Σερβίας. Όταν ο Μιλόσεβιτς εγκατέλειψε το Κόσσοβο η Ρωσία πήρε την καλύτερη θέση σε αυτό (έλεγε και ελέγχει ως τώρα το αεροδρόμιο της Πρίστινα) και ταυ-

τόχρονα εμπόδισε το NATO να επιβάλλει την πολιτική και στρατιωτική του κυριαρχία στη Σερβία καθαιρώντας τον Μιλόσεβιτς. Τον Μιλόσεβιτς τον καθάισε η ίδια η Ρωσία ένα χρόνο μετά εγκαθιστώντας στην εξουσία τον δικό της ορθόδοξο φασίστα Κοστουνίτσα.

Στην περίπτωση του πολέμου ΗΠΑ - Αφγανιστάν είναι η Ρωσία που με την προβοκατόρικη σφαγή του Μανχάταν έστρεψε τις ΗΠΑ ενάντια στους Ταλιμπάν καταφέροντας να εγκαταστήσει η ίδια τους πράκτορες της μεσό της Βόρειας Συμμαχίας στην εξουσία της Καμπούλ. Για να γίνει αυτή η αλλαγή οι ΗΠΑ όφειλαν μεν να βομβαρδίσουν τους Ταλιμπάν, αλλά όχι να κατεβούν στο έδαφος και να πάρουν την εξουσία στη χώρα. Τον μόνο "επίγειο" ρόλο που επέτρεψαν οι Ρώσοι στις ΗΠΑ ήταν να κυνηγάνε στις πιο μακρινές σπηλιές του Αφγανιστάν (και σε λίγο και του Πακιστάν) το φάντασμα του Μπιν Λάντεν. Με αυτό τον τρόπο ένα μεγάλο μέρος των νικημένων Ταλιμπάν επιστρέφει στο πολιτικοστρατιωτικό προσκήνιο απαλλαγμένο από την παράδο-

ση του αντιρώσικου Τζιχάντ και μεταλλαγμένο σε μια φανατική αντιαμερικανική πολιτική δύναμη που μπορεί να συνεργαστεί με τη βόρεια Συμμαχία, τη Ρωσία και το Ιράν.

Και στις τρεις περιπτώσεις που αναφέραμε η μέθοδος είναι η ίδια: με βασικό όπλο την προβοκατόρεια ή αξιοποιώντας την αχρησιότητα των θυμάτων της (προβοκατόρική σφαγή των Αλβανών στο Ρατσάκ για τον πόλεμο στο Κόσσοβο, εγκληματική εισβολή του Ιράκ στο Κουβέιτ για τον πόλεμο του Κόλπου, σφαγή του Μανχάταν για τον πόλεμο του Αφγανιστάν), η Ρωσία στρέφει τη Δύση ενάντια στους εθνικιστές του τρίτου κόσμου, τους εξοντώνει και ύστερα στηριγμένη στον αντιδυτικισμό που προκαλεί τους στη διακυβέρνηση των κρατών τους.

Αυτό πέτυχε στην κύρια πλευρά η Ρωσία στη Σερβία. Της μένει τώρα μόνο να εξουδετερώσει τον δυτικόφιλο Τζίντζιτς. Το πέτυχε στην κύρια πλευρά στο Αφγανιστάν επιστρέφοντας από το παράθυρο εκεί που είχε διωχτεί με τις κλωτσιές από την πόρτα. Μένει μόνο να ξεφορτωθεί στο Ιράκ τον αδυνατισμένο, αλλά ακόμα ανθεκτικό Σαντάμ, ο οποίος πάντως από την άποψη της διεθνούς πολιτικής έχει ήδη προ πολλού προσχωρήσει στον άξονα Ρωσίας - Ιράκ. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις η Ρωσία κατακτά την ηγεμονία όχι μόνο χωρίς να εκτίθεται, αλλά καταφέρνει να οξύνει στο έπακρο την αντίθεση ανάμεσα στους δύο γεωστρατηγικούς αντίπαλους της, τη Δύση και τον τρίτο κόσμο με το να πετυχαίνει να συμμετέχει και στους δύο πόλους της αντίθεσης.

Στον πόλεμο Δύσης - Ιράκ συμμετείχε με τον Γκορμπατσόφ, τη Συρία και το Ιράν στον δυτικό πόλο, ενώ με τον Πριμακόφ και τη διεθνή των φαιοκόκκινων στον πόλο του Ιράκ. Στον πόλεμο NATO - Σερβίας συμμετείχε με τον αφοσιωμένο φίλο της Κλίντον στην κορυφή του νατοϊκού πόλου, ενώ πάλι με τον Πριμακόφ, τον Ντράσκοβιτς, τον Κοστουνίτσα και την διεθνή των φαιοκόκκινων στο σέρβικο πόλο.

Στον πόλεμο ΗΠΑ - Αφγανιστάν συμμετείχε με τους Πούτιν και τον δικό της Τένετ στον δυτικό πόλο, ενώ με τον υπουργό άμυνας Σεργκέϊ Ιβανόφ και όπως πάντα με τη διεθνή των φαιοκόκκινων, στον αφγανικό πόλο.

Το ότι η διεθνής των φαιοκόκκινων εμφανίζεται να συμπαραστέ-

κεται στον τριτοκοσμικό πόλο δεν είναι κάτι το συγκυριακό. Η στρατηγική του σοσιαλμπεριαλισμού είναι να κατακτήσει την πολιτική ηγεμονία σε μια σειρά χώρες του τρίτου κόσμου πριν επιχειρήσει να επιτεθεί στον β' κόσμο και στις ΗΠΑ.

Αυτή την πολιτική ηγεμονία επιδιώκει να την κατακτήσει βάζοντας τη Δύση να επιτεθεί στον τρίτο κόσμο ή και αντίστροφα. Όπου όμως δεν μπορεί να το πετύχει αυτό εμπλέκεται η ίδια άμεσα ή έμμεσα με απίστευτη βία. Σε αυτές τις περιπτώσεις έχουμε πραγματικούς πολέμους, δηλαδή πολέμους εξόντωσης όχι μόνο στρατιωτικών δυνάμεων, αλλά και αμάχων, δηλαδή γενοκτονικούς πολέμους. Τέτοιοι είναι ο ρώσικος γενοκτονικός πόλεμος κατά της Τσετσενίας, ή παλιότερα κατά του Αφγανιστάν, τέτοιοι και ο ορθοδοξοφασιστικός γενοκτονικός πόλεμος των Σέρβων κατά της Βοσνίας. Αυτοί είναι πραγματικοί πολέμοι δίχως όρους, όρια και δίχως τον έλεγχο οποιουδήποτε τρίτου. Είναι σύγχρονοι χιτλερικοί πολέμοι στους οποίους υπάρχει σαφώς δίκαιη πλευρά και είναι εκείνη που αντιπαρτίθεται στους σοσιαλμπεριαλιστές και τα τσιράκια τους.

Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ ΙΣΡΑΗΛ - ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

Στον μακρόσυρτο μισοπόλεμο Ισραήλ - Παλαιστίνιων η Ρωσία παίζει το πιο λεπτό και το πιο καίριο από διεθνή άποψη παιχνίδι της. Εδώ δεν κρίνεται η έκβαση μιας σύγκρουσης ανάμεσα σε μια χώρα της Δύσης, το Ισραήλ και σε ένα εθνικοανεξαρτησιακό κίνημα του γ' κόσμου, το παλαιστινιακό. Εδώ κρίνεται η έκβαση της σύγκρουσης ανάμεσα στη Δύση και το μουσουλμανικό τμήμα του τρίτου κόσμου γενικά.

Το μεγάλο ζητούμενο για τη ρωσική πολιτική και ευρύτερα την πολιτική του νεοναζιστικού άξονα Ρωσίας - Κίνας - Ιράν είναι να εξασφαλίσει την ηγεμονία του παλαιστινιακού κινήματος και από κει την πολιτική ηγεμονία σε όλο τον αραβικό και ευρύτερα το μουσουλμανικό κόσμο. Ο στόχος της είναι να σύρει αυτό το ένα έκτο του πλανήτη σε μια συνολική αντιπαράθεση με τη Δύση. Το ίδιο το παλαιστινιακό είναι ο βασικός μοχλός αυτής της αντιπαράθεσης. Γιατί όλο και περισσότερο ο μουσουλμανικός κόσμος διδάσκεται από τις πιο αντιδραστικές του ηγετικές ομάδες να βλέπει στο παλαιστινιακό το πολιτικό και ιδεολογικό κέντρο όλης του της ύπαρξης. Ταυτιζόμενος με την Παλαιστίνη ο μουσουλμανικός κόσμος εκπαιδεύεται όλο και περισσότερο να μισεί το Ισραήλ και πίσω από αυτό όλο το δυτικό κόσμο. Με κέντρο το παλαιστινιακό ξαναγεννιέται ο αντισημιτισμός σε μια νέα απέραντη κλίμακα. Κάτω από την προβιά του αντισημιτισμού ενώνεται ο χιτλερικού τύπου αντικαπιταλισμός του ανεπτυγμένου βορρά με τον αντιμπεριαλισμό των μουλάδων του καθυστερημένου νότου στο πιο πλατύ ρατσιστικό μέτωπο που έγινε ποτέ στην ανθρώπινη ιστορία.

Η ηγεμονία του παγκόσμιου νεοναζιστικού άξονα στο παλαιστινιακό μπορεί να επιτευχθεί σήμερα κύρια με την πολιτική υποταγή του παλαιστινιακού εθνικισμού στους πανισλαμιστές μουλάδες, άμεσους πράκτορες του Ιράν και της Συρίας και έμμεσους της Μόσχας. Το κεντρικό ζήτημα για τη ρωσική πολιτική είναι η συντριβή της Φατάχ και της ηγεσίας Αραφάτ.

Αυτό δεν σημαίνει ότι το σχέδιο είναι να

Αφίσα της ΟΑΚΚΕ για το Παλαιστινιακό

ΚΑΤΩ Ο ΣΑΡΟΝ ΚΑΤΩ Η ΧΑΜΑΣ

Ανεξάρτητη Παλαιστίνη. Ασφαλές Ισραήλ Όχι στο σύγχρονο αντισημιτισμό

Η αληθινή βαθιά αντίθεση στο παλαιστινιακό δεν είναι ανάμεσα στους Ισραηλινούς και τους Παλαιστίνιους, αλλά ανάμεσα στους Άραβες και Ισραηλινούς φασίστες από τη μια μεριά, και στον αραβικό και ισραηλινο λαό από την άλλη. Οι Άραβες και οι Ισραηλινοί φασίστες λειτουργούν σαν προβοκάτορες και βοηθάνε οι μεν τους δε.

Οι Άραβες φασίστες, πράκτορες της Συρίας και του Ιράν, μέσω της Χαμάς σφάζουν απρόκλητα Ισραηλινούς αμάχους, ιδιαίτερα κάθε φορά που οι δύο λαοί πλησιάζουν σε μια συνύπαρξη. Με αυτό τον τρόπο εξουδετερώνονται οι ειρηνόφιλες δυνάμεις στο Ισραήλ και δυναμώνουν οι Ισραηλινοί φασίστες. Αυτοί, με κεντρικό εκφραστή τον Σαρόν πατώντας στον τρόπο που προκαλούν οι Ισλαμοφασίστες στον Ισραηλινο πληθυσμό, επιτίθενται όχι στη Χαμάς αλλά στους πιο μετριοπαθείς και ταυτόχρονα συνεπέστερους εθνικά εκφραστές του παλαιστινιακού λαού που εκφράζονται από τη Φατάχ, καταστρέφουν κάθε υποδομή της αδύναμης κρατικής τους εξουσίας, τους ταπεινώνουν και τρομοκρατούν όλο τον πληθυσμό. Με αυτό τον τρόπο εξουδετερώνονται οι εθνικές παλαιστινιακές τάξεις και δυναμώνουν οι Ισλαμοφασίστες.

Έτσι τελικά τα δύο έθνη τρέχουν πίσω από τις χειρότερες δυνάμεις στο εσωτερικό τους. Η εθνική αστική τάξη των Παλαιστίνιων σέρνεται πίσω από τη Χαμάς και οι προοδευτικότερες πλευρές της Ισραηλινής αστικής τάξης σέρνονται πίσω από τον Σαρόν. Έτσι τα δύο έθνη διασπώνται βαθύτερα και ματώνουν όλο και περισσότερο.

Δεν θα υπάρξει ποτέ ειρήνη στην περιοχή αν δεν συντριβεί η στρατηγική των προβοκατόρων.

Η στρατηγική των Ισραηλινών φασιστών είναι η κατοχή και ο κατατεμαχισμός του παλαιστινιακού εδάφους με τελικό στόχο το εθνικοκαθαριστικό διωξιμο του παλαιστινιακού λαού από τα κατεχόμενα. Η γενική τακτική τους είναι η δημιουργία νέων εβραϊκών οικισμών στα κατεχόμενα.

Η στρατηγική των Αράβων φασιστών είναι η εξαφάνιση του Ισραηλινού κράτους και η γενοκτονική εξόντωση του εβραϊκού λαού. Το άμεσο τους αίτημα για να υπονομεύσουν κάθε ειρηνική διευθέτηση είναι η εγκατάσταση όλων των Παλαιστίνιων προσφύγων στο κράτος του Ισραήλ για να το διαλύσουν κοινωνικά και πολιτικά.

Η απάντηση στους προβοκάτορες δεν μπορεί παρά να είναι η αμοιβαία έμπρακτη αναγνώριση των δύο κρατών που σημαίνει για την Ισραηλινή πλευρά τη διάλυση των περισσότερων εβραϊκών οικισμών και για την παλαιστινιακή πλευρά την εγκατάλειψη της απαίτησης για επιστροφή όλων των προσφύγων στο Ισραήλ.

Αυτές είναι θέσεις αρχής για κάθε δημοκράτη παντού στον κόσμο. Ειδικά όμως σε χώρες, όπως η δικιά μας, που συμπαρατάσσονται πολιτικά με τις πιο αντιδραστικές πλευρές του αραβικού και μουσουλμανικού κόσμου, το κύριο πρόβλημα που αντιμετωπίζουν οι δημοκράτες είναι η καθεστωτική μονόπλευρη καταδίκη του Ισραήλ και η δικαιολόγηση της γενοκτονικής πολιτικής των Ισλαμοφασιστών. Αυτός είναι ο σύγχρονος αντισημιτισμός. Κανείς δεν πρέπει να ξεχνάει ότι η αναγνώριση του κράτους του Ισραήλ το 1948 είναι η ομόφωνη απάντηση του νικηφόρου αντιφασιστικού μετώπου του β' παγκόσμιου πολέμου (ΕΣΣΔ και Δυτικές δυνάμεις), στη χιτλερική γενοκτονία των εβραίων. Η εξολόθρευση σήμερα των Αμαχων εβραίων δεν είναι απάντηση στην Ισραηλινή καταπίεση, αλλά επιθετική, καταστατικά κατοχυρωμένη αρχή της Χαμάς. Το παλαιστινιακό δεν είναι μόνο ζήτημα ενός μικρού λαού που ζητάει τη λευτεριά του, αλλά ακόμα περισσότερο είναι το όχημα, με πρόσχημα τον αγώνα αυτού του λαού, μιας νέας παγκόσμιας αντιεβραϊκής εκστρατείας όπου τη θέση του παλιού χιτλερικού άξονα ετοιμάζεται να πάρει ο νεοναζιστικός άξονας Ρωσίας-Κίνας-Ιράν.

Αθήνα, 24 Απρίλη 2002

συνέχεια στη σελ. 26

ΤΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΕΣ ΤΟΥ ΕΠΙΔΕΞΙΟΥ ΤΡΙΤΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 25

αντικαταστήσει η Χαμάς και η Τζιχάντ την Φατάχ. Κάτι τέτοιο θα ήταν καταστροφικό για τη ρώσικη πολιτική που παίζει πάντα στο κέντρο του πολιτικού φάσματος. Αν ποτέ το παλαιστινιακό κίνημα περάσει σε ρώσικο έλεγχο τότε στην ηγεσία του θα βρεθεί κάποιος που τον εμπιστεύεται η Δύση και που θα ασκεί στην ουσία ανατολική ισλαμοφασιστική πολιτική. Ήδη μέσα στη Φατάχ έχει ισχυροποιηθεί και ζητάει νέο μοίρασμα της εξουσίας στα κατεχόμενα μια φιλική προς τους ισλαμοφασίστες τάση, εκείνη της “νέας φρουράς” με μεγάλη δύναμη στην παλαιστινιακή βάση η οποία έχει πιο διακεκριμένο ηγέτη της τον Μαρβάν Μπαργκουτί, επικεφαλής των δολοφονικών “Ταξιαρχιών του Αλ - Ακσά”. (Τα στοιχεία για τη “νέα φρουρά” είναι από ένα πολύ σημαντικό άρθρο του παλαιστίνιου καθηγητή Khalil Shikaki, που δημοσιεύτηκε στο *Foreign Affairs* V. 81 No 1).

Ο παλαιστινιακός εθνικισμός, ειδικά ο εθνικισμός της Φατάχ είναι ένα μεγάλο εμπόδιο στη ρώσικη πολιτική γιατί στρατηγικός της στόχος είναι η δημιουργία ενός ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους στα κατεχόμενα δίπλα σε ένα εβραϊκό Ισραήλ. **Αν αυτός ο στρατηγικός στόχος πραγματωθεί τότε η ισραηλινοπαλαιστινιακή σύγκρουση θα πάρει τέλος και τότε όλη η αντιδυτική συσπείρωση του αραβικού και μουσουλμανικού κόσμου θα χάσει την βασική κινητήρια δύναμή της.** Ειδικά θα χάσουν το έδαφος κάτω από τα πόδια τους και θα καταρρεύσουν τα δύο φασιστικά καθεστώτα που βρίσκουν σ’ αυτή τη σύγκρουση την πολιτική και ιδεολογική τους νομιμοποίηση στον αραβικό και μουσουλμανικό κόσμο, δηλαδή το συριακό και το ιρανικό. Για το παγκόσμιο νεοναζιστικό μέτωπο η μοναδική θετική εξέλιξη στο παλαιστινιακό είναι λοιπόν η “μη λύση”, που σημαίνει μια μόνιμη κατάσταση “ούτε πολέμου, ούτε ειρήνης”.

Η κατάσταση “ούτε πόλεμος, ούτε ειρήνη” που την επεσήμανε εδώ και δεκαετίες το Κ.Κ Κίνας του Μάο σαν την αγαπημένη κατάσταση του ρώσικου σοσιαλμπεριαλισμού, σημαίνει ότι ούτε ο πόλεμος, ούτε η ειρήνη επιτρέπεται να πάρουν ολοκληρωμένα χαρακτηριστικά, ή αλλιώς ότι οι στιγμές πολέμου και οι στιγμές ειρήνης πρέπει να βρίσκονται διαρκώς η μία μέσα στην άλλη και ότι την κάθε στιγμή η μία πρέπει να μετατρέπεται στην άλλη.

Μόνο αυτή η μόνιμη αστάθεια μπορεί να συντηρεί και να δυναμώνει ένα μόνιμο μίσος και μόνη της αυτή μπορεί να επιτρέπει στον σοσιαλμπεριαλισμό μια διαρκή επέμβαση στον αραβικό και μουσουλμανικό κόσμο αλλά και στο ίδιο το Ισραήλ. Να γιατί για τους Ρώσους ο παλαιστινιακός εθνικισμός δεν πρέπει να βάλει ποτέ τις βάσεις ενός λίγο πολύ σταθερού κράτους και να γιατί δεν πρέπει ποτέ να προχωρήσει σε ένα ρεαλιστικό μόνιμο συμβιβασμό με το Ισραήλ για να πετύχει αυτό το στόχο. Να γιατί πρέπει σε τελική ανάλυση ο παλαιστινιακός εθνικισμός σαν τέτοιος να συντριβεί.

Ο ΚΑΙΡΙΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑΣ ΤΩΝ ΙΣΛΑΜΟΦΑΣΙΣΤΩΝ ΣΤΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ

Όμως αυτή η συντριβή δεν πρέπει ποτέ να γίνει με τρόπο που να συσπειρώνει τον παλαιστινιακό εθνικισμό ενάντια σε χώρες του νεοναζιστικού άξονα. Ίσα - ίσα πρέπει

να γίνει με τρόπο που να σέρνει αυτόν τον εθνικισμό πίσω από τον νεοναζιστικό άξονα. Πρέπει λοιπόν το χτύπημα να φαίνεται ότι δίνεται πάντα από τον δυτικό πόλο και πιο ειδικά από τον άμεσο φανερό εχθρό, το Ισραήλ. Για να προκληθεί ένα τέτοιο χτύπημα χρειάζεται μια προβοκάτσια και το ρόλο του προβοκάτορα εδώ και δεκαετίες έχει αναλάβει ο παλαιστινιακός ισλαμοφασισμός. Η μέθοδος είναι σχετικά απλή. Οι ισλαμοφασίστες της Χαμάς και της Τζιχάντ δολοφονούν μαζικά ισραηλινούς αμάχους, οδηγούν στην χρεοκοπία κάθε ειρηνόφιλη δημοκρατική γραμμή μέσα στην ισραηλινή αστική τάξη φέρνουν στην εξουσία τον χειρότερο ισραηλινό σοβινισμό που με τη σειρά του δίνει τα πιο βάνουσα χτυπήματα στο παλαιστινιακό έθνος, ανάβει ένα βαθύτερο μίσος στον παλαιστινιακό λαό ενάντια στο Ισραήλ και τη Δύση και καταργεί κάθε δυνατότητα συνύπαρξης των δύο εθνών και των δύο κόσμων. Στην πραγματικότητα με αυτές τις επιθέσεις ο παλαιστινιακός εθνικισμός συνθλίβεται εξωτερικά από τον ισραηλινό σοβινισμό και εσωτερικά από τους ίδιους τους ισλαμοφασίστες.

Αυτός ο μηχανισμός έδειξε την αξία του επιβάλλοντας την χρεοκοπία της συμφωνίας του Όσλο και ανεβάζοντας στην εξουσία του Ισραήλ αρχικά τον σοβινιστή Νετανιάχου και τελικά τον Σαρόν, μέλη της ίδιας ακροδεξιής τάσης του Λικούντ.

Η συμφωνία του Όσλο που υπογράφηκε το '93 από τον Αραφάτ και τον Ραμπίν καθόριζε τα στάδια της δημιουργίας ενός ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους.

Οι παλαιστίνιοι ισλαμοφασίστες σε μέτωπο με τις παλιές ρωσόδουλες φαιοκόκκινες φράξιες της ΟΑΠ (το Λαϊκό Απελευθερωτικό Μέτωπο και του Δημοκρατικό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης) προσπάθησαν για τρία ολόκληρα χρόνια έως το 1996 με ένα όργιο τρομοκρατίας να προκαλέσουν μαζικά και βίαια αντίποινα του Ισραήλ κατά των Παλαιστίνων. Απέτυχαν γιατί εξακολουθούσε στην εξουσία του Ισραήλ να κρατιέται, παρά τις πιέσεις των σοβινιστών ο ειρηνόφιλος Γιτζάκ Ραμπίν. Αυτός όχι μόνο δεν χτύπησε ποτέ την Φατάχ, αλλά χτύπησε αποκλειστικά τη Χαμάς και επέτρεψε να δυναμώσει απρόσκοπτα η ισχύς της Φατάχ και η ισχύς της Παλαιστινιακής Αρχής στις απελευθερωμένες σύμφωνα με τη συμφωνία του Όσλο περιοχές. Χάρη σε αυτήν την πολιτική η Φατάχ βελτίωσε και τις πολιτικές θέσεις μέσα στον πληθυσμό των κατεχομένων, απέσπασε ένα μεγάλο κομμάτι της μεσαίας παλαιστινιακής αστικής τάξης από την επιρροή της Χαμάς, και κατάφερε να τσακίσει και τους προβοκατόρικους στρατιωτικούς μηχανισμούς των ισλαμοφασιστών συλλαμβάνοντας και κλείνοντας στη φυλακή χιλιάδες από αυτούς. Τότε μάλιστα η Χαμάς διασπάστηκε καθώς ορισμένοι “μετριοπαθείς” ηγέτες της αυτομόλησαν και άρχισαν διαπραγματεύσεις με την Παλαιστινιακή αρχή για να βρουν μια γραμμή συνύπαρξης. Η έλλειψη συμφωνίας οδήγησε τελικά τους ηγέτες της Χαμάς στο εξωτερικό. Έτσι έμειναν ελεύθερη η Φατάχ στην Παλαιστίνη να συνεχίσει στο δρόμο της ανεξαρτησίας. (Τα στοιχεία από το πολύ καλό βιβλίο του Ζιλ Κεπέλ, “Τζιχάντ. Ο ιερός πόλεμος”).

Η κατάσταση άλλαξε δραματικά μετά τις 4 Νοέμβρη του 1995, ημέρα που δολοφονήθηκε ο Γιτζάκ Ραμπίν από ένα φασίστα σιωνιστή. Είχε αποδειχτεί ότι ο Ραμπίν έκανε αδύνατο το να λειτουργήσει προβοκατόρικα η Χαμάς αφού αυτός δεν θα χτύπαγε σε αντίποινα τον παλαιστινιακό λαό και τον

παλαιστινιακό εθνικισμό, αλλά τη Χαμάς. Ο θάνατος όμως του Ραμπίν έδωσε το σύνθημα στους ισλαμοφασίστες να περάσουν σε ένα όργιο τρομοκρατίας κατά αθώων σκοτώνοντας μέσα σε ελάχιστους μήνες εξήντα τρεις ισραηλινούς. Έτσι οι προβοκατόρες ισλαμοφασίστες και ισραηλινό φασίστες πέτυχαν να φέρουν στην εξουσία στις εκλογές του '96, για πρώτη φορά μετά το Όσλο, έναν εχθρό της ειρήνης, τον σοβινιστή Νετανιάχου.

Ο Νετανιάχου ήταν ο πρώτος που πέρασε σε μέτρα γενικής στρατιωτικής καταπίεσης και έντονου οικονομικού αποκλεισμού των Παλαιστίνων συνολικά. Ταυτόχρονα ο Νετανιάχου δυνάμωσε ξανά τη μόνη πολιτική που αναίρουμε στην πράξη τη συμφωνία του Όσλο, δηλαδή την πολιτική της εγκατάστασης νέων ισραηλινών οικισμών στα κατεχόμενα. Οικισμοί στα κατεχόμενα σημαίνει κατακομμάτιασμα, διάλυση, άρνηση της ύπαρξης ενιαίου παλαιστινιακού κράτους.

Αυτά τα μέτρα με τη σειρά τους έδωσαν ξανά πολιτική ζωή στους μισοπεθαμένους ισλαμοφασίστες και τους φαιοκόκκινους Παλαιστίνους, αλλά δεν στόχευαν ειδικά την Παλαιστινιακή Αρχή, ώστε να προκαλέσουν ένα αποφασιστικό στρατιωτικό και πολιτικό αδυνάτισμά της. Οι ισλαμοφασίστες πράκτορες δεν χρειάζονται μόνο το αντιισραηλινό μένος του παλαιστινιακού πληθυσμού για να δυναμώσουν, χρειάζονται ακόμα περισσότερο και έναν στρατιωτικά και διοικητικά αδύναμο παλαιστινιακό εθνικισμό. Ωστόσο από πολιτική άποψη η πρωθυπουργία Νετανιάχου έδωσε ένα βαθύ χτύπημα στη Φατάχ και λειτούργησε σαν προβοκάτορας, γιατί εμφάνισε για πρώτη φορά αναξιοπύστη την παλαιστινιακή στρατηγική του Όσλο στα μάτια του λαού των κατεχομένων. Από δω και πέρα η ηγεσία της Φατάχ ευρισκόμενη σε διαρκή άμυνα κάτω από τις πολιτικές επιθέσεις των ισλαμοφασιστών που την κατηγορούσαν για συμπαιγνία με το Ισραήλ θα μπορούσε να επιζήσει μόνο αν εμφανιζόταν όλο και πιο αδιάλλακτη απέναντι στο Ισραήλ. Η μεγάλη ζημιά είχε γίνει. Αυτό αποδείχτηκε όταν μετά το Νετανιάχου ανέβηκε στην εξουσία η κυβέρνηση των εργατικών με πρωθυπουργό τον Εχούντ Μπάρακ.

Ο Μπάρακ ξανάβαλε μπροστά τις συζητήσεις με την Παλαιστινιακή Αρχή για μια τελική συμφωνία, δηλαδή για την αμοιβαία αναγνώριση του παλαιστινιακού και του ισραηλινού κράτους, αλλά κάτω από την πίεση των δικών του σοβινιστών συνέχισε την πολιτική των εποικισμών στα κατεχόμενα, πράγμα που αδυνάτιζε ακόμα παραπέρα την πολιτική θέση της Φατάχ μέσα στους Παλαιστίνους. Στο σημείο αυτό η Φατάχ ήταν αδύνατο επί ποινή πολιτικού θανάτου να κάνει απέναντι στο Ισραήλ τις αναγκαίες υποχωρήσεις για να ξεμπλοκαριστεί η Συμφωνία του Όσλο.

Αυτή η αδυναμία φάνηκε στις συζητήσεις του Καμπ Ντέιβιντ που τις προκάλεσε ο Κλίβτον επίτηδες για να σύρει τον Αραφάτ σε αδιέξοδο. Αν αυτός έκανε τις αναγκαίες υποχωρήσεις θα συντριβόταν πολιτικά από τους ισλαμοφασίστες. Αν δεν τις έκανε θα έχανε την υποστήριξη του τεράστιου στραπέδου των ειρηνόφιλων Ισραηλινών.

Αυτές οι υποχωρήσεις συνοψίζονται ουσιαστικά σε μία: Να παραιτηθεί η Φατάχ από το δικαίωμα επιστροφής των παλαιστίνων προσφύγων στο κράτος του Ισραήλ.

Πραγματικά δίχως αυτή την παλαιστινιακή υποχώρηση είναι αδύνατη στις σημερινές συνθήκες η ύπαρξη κυρίαρχου ισραηλινού κράτους. Οι πρόσφυγες είναι γύρω στα

3,5 εκατομμύρια και αν μέσα στη δοσμένη ψυχολογική κατάσταση των 2 εθνών γυρίσουν όλοι στο Ισραήλ θα ανατινάξουν την εβραϊκή εθνική συγκρότηση του Ισραήλ των 6 εκατομμυρίων, θα το διασπάσουν και θα το διαλύσουν. Οι Ισραηλινοί σωστά αντιπροτείνουν μεγάλες οικονομικές αποζημιώσεις για τους πρόσφυγες και οικονομικές διευκολύνσεις για επιστροφή ενός μεγάλου μέρους των προσφύγων στην περιοχή του νέου παλαιστινιακού κράτους. Η αληθινή ωστόσο αντίστοιχη υποχώρηση που όφειλαν να κάνουν οι ισραηλινοί ήταν η καταστροφή των παλαιστινιακών οικισμών και απόδοση όλου του παλαιστινιακού κατεχομένου εδάφους στο νέο παλαιστινιακό κράτος. Αυτή την υποχώρηση την έκανε ο Μπάρακ στο Καμπ Ντέιβιντ τουλάχιστον σε επίπεδο αρχής. Έτσι η ευθύνη της αποτυχίας στο Καμπ Ντέιβιντ στα μάτια της ισραηλινής κοινής γνώμης και σε ένα βαθμό της παγκόσμιας δημοκρατικής, έπεσε στην Παλαιστινιακή Αρχή. Αυτή, στο δίλημμα “πέφτω ή χάνω τους φιλειρηνικούς του Ισραήλ”, διάλεξε το δεύτερο και είπε όχι στον Μπάρακ. Έτσι η φιλειρηνική τάση έχασε την πολιτική της ισχύ, αφού το “όχι” του Αραφάτ στο Καμπ Ντέιβιντ οδήγησε σε ανυποληψία μέσα στο Ισραήλ τον ισχυρισμό της ότι η Φατάχ δεχόταν στ’ αλήθεια δύο ανεξάρτητα κράτη. Άλλωστε η ανερχόμενη πίεση των σοβινιστών του Ισραήλ είχε αναγκάσει τον Μπάρακ να συνεχίσει την πολιτική των εποικισμών του Νετανιάχου. Έτσι η οργή των Παλαιστίνων μεγάλωνε και η θέση της Φατάχ ολοένα και αδυνάτιζε.

Η ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΤΑ ΣΑΡΟΝ

Παρ’ όλα αυτά τα δύο μέρη ξαναεπιχειρούν και πετυχαίνουν ένα σημαντικό προχώρημα των διαπραγματεύσεων στην Τάμα της Αιγύπτου το Φθινόπωρο του 2000. Όμως εδώ καιροφυλακτεί ο αληθινός ισραηλινός προβοκάτορας, ο Σαρόν, ο αληθινός αρχηγός του μαύρου μετώπου του ισραηλινού επεκτατισμού. Αυτός στις 28 Σεπτεμβρίου του 2000 όντας στην αντιπολίτευση προκαλεί το θρησκευτικό αίσθημα και εξεγείρει όλη την παλαιστινιακή καθυστέρηση και τον ισλαμοφασισμό εισβάλλοντας με τους μπράβους του στην περιοχή των μουσουλμανικών τεμενών της Ιερουσαλήμ. Οι ισλαμοφασίστες δεν χάνουν την ευκαιρία και ξεκινάνε τη γνωστή δεύτερη Ιντιφάντα. Ο παλαιστινιακός πληθυσμός, εξαθλιωμένος και τσακισμένος από τους αλληπάλληλους οικονομικούς αποκλεισμούς των αντιπoiών στη δολοφονική δράση της Χαμάς, και ταυτόχρονα δουλεμένος από την προπαγάνδα της Χαμάς που πατάει στα ζητήματα των ισραηλινών οικισμών καθώς και στα ζητήματα της διαφθοράς της παλαιστινιακής αρχής, σέρνεται πίσω από τους ισλαμοφασίστες. Η Φατάχ κάνει το ίδιο πληρώνοντας τον κλασικό οππορτουνισμό του Αραφάτ να αρνείται να συγκρουστεί πολιτικά και ιδεολογικά με τα υπερδεξιά ρεύματα του παλαιστινιακού κινήματος και να συγκρούεται με αυτά στο αστυνομικό και διοικητικό επίπεδο. Μάλιστα για να συγκρούεται χωρίς πολιτικές απώλειες θέλει όλη η αστυνομική του σύγκρουση με τους μουλάδες να φαίνεται κύρια σαν απαίτηση του Ισραήλ κι της Δύσης.

Η Δεύτερη Ιντιφάντα αντίθετα με την πρώτη (1987 - 1993) δεν είναι ένα κύρια μαζικό πολιτικό κίνημα, αλλά ένα στρατιωτικό κίνημα που στην πολιτική και στις μεθόδους του ηγεμονεύεται από τον ισλαμοφασισμό. Εδώ το αληθινό σύνθημα είναι η καταστροφή του ισραηλινού κράτους και έ-

θνους και η κύρια μέθοδος άσκησης βίας είναι η εξόντωση αμάχων με τους αυτόχειρες παλαιστίνιους νεοναζί.

Βέβαια δίπλα σ' αυτές τις μέθοδες και σ' αυτή τη γραμμή υπάρχουν ακόμα και οι μέθοδες και η γραμμή της Φατάχ, δηλαδή ο ένοπλος αγώνας στα κατεχόμενα και η πλευρά της αναγνώρισης του Ισραήλ. Όμως τον τόνο σε όλα τον δίνει η Χαμάς. Έτσι και η Φατάχ που μπαίνει στον πόλεμο είναι η Φατάχ της νέας φρουράς, η Φατάχ του Μπαργκουτί που όλα δείχνουν ότι έχει δεσμούς με τους "μάρτυρες του Αλ Αγκτσά", δηλαδή τους αυτόχειρες φονιάδες αμάχων που δουλεύουν μέσα από τη Φατάχ. Το ότι αυτοί μπόρεσαν πολιτικά να σταθούν μέσα στη Φατάχ οφείλεται στο ότι αυτή εδώ έχει ένα κοινό σημείο με τους ισλαμοφασίστες στο ζήτημα των αμάχων. Δέχεται φόνους αμάχων όταν είναι κάτοικοι των οικισμών στα κατεχόμενα. Σε πολιτικό επίπεδο λοιπόν αυτό το τμήμα της Φατάχ ζητάει διαρκώς ενότητα με τη Χαμάς.

Η δεύτερη Ιντιφάντα λοιπόν δεν ήταν φτιαγμένη για να απομονώσει τον φασίστα Σαρόν, αλλά ακριβώς για να του προσφέρει όλη την απογοητευμένη ισραηλινή κοινή γνώμη και στις εκλογές του Μάρτη του 2001 να τον φέρει στην εξουσία.

Η γραμμή Σαρόν ήταν από την πρώτη στιγμή η επίθεση στην ίδια την Παλαιστινιακή Αρχή, τη Φατάχ και προσωπικά στον Αραφάτ. Στόχος της ακροδεξιάς του Λικούντ ήταν η οριστική συντριβή του παλαιστινιακού εθνικισμού σε συνεργασία με τη Χαμάς. Η Χαμάς θα χτύπαγε από μέσα διασπώντας τη Φατάχ σε συνεργασία με τη "νέα φρουρά" και ο Σαρόν θα την χτύπαγε απ' έξω μέχρι συντριβής.

Αυτή η στρατηγική εκφράστηκε ανοιχτά μετά τις 11 του Σεπτεμβρίου του 2001 όταν ο Σαρόν ταύτισε τη Φατάχ με την Χαμάς, ακριβώς όπως το έκαναν προηγουμένα ο Μπους και ο Πούτιν με τους Ταλιμπάν και την Αλ Κάιντα και τελικά σε κοινό μέτωπο συνέτριψαν τους Ταλιμπάν.

Αυτό τον παραλληλισμό του Σαρόν ουσιαστικά τον υπέθαλψαν και στην πράξη τον στήριξαν τόσο οι ΗΠΑ, όσο και η Ρωσία. Όπως με τους Ταλιμπάν, τον Σαντάμ και τον Μιλόσεβιτς, έτσι κι εδώ ισχύει ο ίδιος καταμερισμός. Οι ΗΠΑ θα χτυπάνε τον Αραφάτ απ' έξω "τινάζοντας την ελιά" και η Ρωσία θα τον χτυπάει από μέσα - μέσω Χαμάς, "νέας φρουράς" - ώστε να μπορεί να μαζέψει τον καρπό.

ΤΟ ΛΕΠΤΟ ΡΩΣΙΚΟ ΧΤΥΠΗΜΑ

Ποτέ οι Παλαιστίνιοι δεν πρέπει να αισθανθούν τη Ρωσία ανοιχτά εχθρική τους. Αλλά και αν αισθανθούν μια πλευρά της Ρωσίας εχθρική πρέπει να αισθανθούν μια άλλη φιλική. Όπως πάντα υπάρχουν τρεις ρόλοι για τον ίδιο ηθοποιό. Η ΚGB παίζει με μια αντι-παλαιστινιακή, μια φιλοπαλαιστινιακή και μια κεντρίστικη γραμμή που είναι και η επίσημη. Αυτές αντιστοιχούν σε μια φιλο-ισραηλινή, μια αντι-ισραηλινή και μια επίσημη "ουδέτερη" γραμμή. Η αντι-παλαιστινιακή γραμμή εκφράζεται ως τώρα από τον πρόεδρο της Άνω Βουλής της Ρωσίας Μιρόνοφ. Αυτός, τις μέρες που ο Σαρόν εισέβαλε στις αυτόνομες παλαιστινιακές περιοχές της Δυτικής όχθης, έκανε επίσκεψη στο Ισραήλ όπου καταδίκασε την παλαιστινιακή βία και ταύτισε ανοιχτά τη βία που δέχεται το Ισραήλ με αυτή που δέχτηκε το Αφγανιστάν και η Τσετσενία, ενώ αρνήθηκε να συναντήσει τον Αραφάτ (Itar - Tass, 11 Μάρτη). Η γραμμή Μιρόνοφ δεν ήταν απλώς ελιγμός. Ο απεσταλμένος της *Ελευθεροτυπίας* στη Μόσχα, Αυγερινός έγραφε στις 16 του Απριλίου ότι η ρώσικη κρατική τηλεόραση παρουσιάζει για τον πόλεμο τις εικόνες που "μεταδίδει ανταποκριτής της από ειδικά κέντρα του ισραηλινού στρατού", ο οποίος "συνομιλεί με ρω-

σόφωνους Εβραίους του Ισραήλ" (σ.σ. που ήρθαν από τη Ρωσία τα τελευταία χρόνια - 1 εκατομμύριο περίπου - και έδωσαν τεράστια ώθηση στην ακροδεξιά γραμμή του Λικούντ), έτσι ώστε τελικά η σχέση των θετικών ειδήσεων υπέρ Ισραήλ με τις θετικές υπέρ των Παλαιστίνιων να είναι 10 προς 1 υπέρ των πρώτων!

Αυτές είναι οι εκφράσεις της "δεξιάς" μειοψηφικής φιλο-ισραηλινής γραμμής. Η κύρια προς τα έξω γραμμή είναι η κεντρίστικη γραμμή που εκφράζεται όπως πάντα από τον Πούτιν και το ρώσικο Υπ. Εξωτερικών. Ο Πούτιν γέρνει συστηματικά προς τα "δεξιά" δηλαδή προς Ισραήλ, ΗΠΑ και Δύση, ενώ το Υπ. Εξωτερικών προς τα "αριστερά" δηλαδή προς Παλαιστίνη και τρίτο κόσμο.

Ο Πούτιν δήλωσε από την Γερμανία λίγο πριν ο Σαρόν αρχίσει την μεγάλη επίθεσή του στην παλαιστινιακή αρχή και για να την ενθαρρύνει (15 Μάρτη): "Στον αγώνα κατά της τρομοκρατίας είναι αναπόφευκτη η παραβίαση ανθρωπίνων δικαιωμάτων" που σημαίνει στον αγώνα κατά της παλαιστινιακής τρομοκρατίας ο Σαρόν έχει δικαίωμα να ασκήσει όση βία θέλει στους Παλαιστίνιους.

Όμως η γενική επωδός του ρώσικου υπουργείου εξωτερικών σε όλη την τελευταία περίοδο, δηλαδή την περίοδο των επιθέσεων της Χαμάς στους αμάχους και των επιθέσεων του Σαρόν στην Παλαιστίνη, είναι η εξής: "Η Ρωσία καλεί τους Ισραηλινούς να σταματήσουν την καταστροφή της Παλαιστινιακής Αρχής και τους Παλαιστίνιους να σταματήσουν τους τρομοκράτες".

Αυτή φαίνεται ότι είναι μια αμφίπλευρη καταδίκη και μάλιστα φαίνεται ότι είναι υπέρ της παλαιστινιακής αρχής. Στην πραγματικότητα είναι εναντίον της γιατί βάζει τον Σαρόν και την Παλαιστινιακή Αρχή στο ίδιο επίπεδο ενοχής αφού καλεί τη δεύτερη να σταματήσει τους τρομοκράτες. Αλλά πως μπορεί να σταματήσει τους τρομοκράτες, δηλαδή την Χαμάς, αφού η ίδια δέχεται την δοσμενή στιγμιαία επίθεση εξόντωσης; Σε μια τέτοια στιγμή υπάρχει είτε μόνο η έκκληση στον Σαρόν να σταματήσει την επίθεση, ή η έκκληση στον Σαρόν να επιτεθεί αποκλειστικά στη Χαμάς. Η επίσημη Ρωσία δεν κάνει τίποτα από τα δύο και έτσι βρίσκεται στο μέτωπο ΗΠΑ - Σαρόν για την καταστροφή της Φατάχ, αλλά με άπειρα πιο λεπτό τρόπο. Και για να υπάρχει απόλυτη κάλυψη στέλνει συνεργεία και υλικό ανθρωπιστικής βοήθειας στην Παλαιστίνη στις 24 του Απριλίου, αφού δηλαδή πρώτα σταματήσει η ισραηλινή επίθεση.

Ταυτόχρονα μια άλλη λιγότερο επίσημη Ρωσία, αυτή που προσποιείται τον υπερασπιστή της "αριστερής" γραμμής, της γραμμής υπέρ της Φατάχ, εκδηλώνεται με θερμή και ανοιχτή υποστήριξη στους Παλαιστίνιους και έτσι προστατεύεται και η "κεντρίστικη" και η "δεξιά" Ρωσία. Η "αριστερή Ρωσία" είναι το γνωστό φαιοκόκκινο τέρας των Ζιουγκάνοφ-Ζιρινόφσκι - Αλέξιου, που όποτε θέλει ελέγχει τη Δούμα, ιδιαίτερα σε συνεργασία με τον τάχα "κεντρώο" αρχικαγκεμπίτη Πριμακόφ. Αυτό το μέτωπο έβγαλε ψήφισμα στην Δούμα κατά του Ισραήλ με 227 υπέρ σε σύνολο 450 ενώ τα υπόλοιπα ήταν αποχές (προφανώς για κάλυψη της Δούμας απέναντι στο Ισραήλ).

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΙΚΟΥ ΔΙΠΟΛΟΥ

Γίνεται λοιπόν φανερό από τα παραπάνω ότι ο παλαιστινιακός εθνικισμός δεν μπορεί παρά να βλέπει μπροστά του σαν εχθρό εκείνον που τον χτυπάει ανοιχτά. Και αυτός δεν είναι μόνο ο Σαρόν. Χάρη στις αλληπάλληλες, καταρακτώδεις προβοκάτσιες της Χαμάς τελικά σύρθηκε πίσω από το Σαρόν και το Εργατικό κόμμα του Ισραήλ, του ο-

ποίου η πιο ειρηνόφιλη πλευρά νικήθηκε, και έτσι τελικά σύρθηκε πίσω από τον Σαρόν η πλειοψηφία του λαού του Ισραήλ. Έτσι στα μάτια της παλαιστινιακής βάσης έγινε πιο δημοφιλής από ποτέ η γραμμή των ισλαμοφασιστών ότι εχθροί των Παλαιστίνιων είναι "όλοι οι Εβραίοι". Και πίσω από "όλους τους Εβραίους" όλοι οι δυτικοί και πάνω από όλους τους δυτικούς οι ΗΠΑ, ο μεγάλος Σατανάς. Ο Σαρόν, φουντώνοντας στους Παλαιστίνιους το γενικό αντιεβραϊκό μίσος, έσυρε αυτόματα τον Αραφάτ πολιτικά πίσω από τη Χαμάς και τη "νέα φρουρά". Όμως, πέρα από αυτό, πράγμα καίριο για τη ρώσικη πολιτική, χτύπησε ανεπαρόρθωτα την υλική-διοικητική ραχοκοκλιά της Παλαιστινιακής Αρχής, δηλαδή του υποτυπώδους κράτους του παλαιστινιακού έθνους. Αυτή ήταν το πιο μεγάλο κακό και η ουσία της τελευταίας επίθεσης.

Για ένα τόσο μεγάλο κακό χρειαζόταν μια συνδυασμένη δράση του δίπολου των προβοκατόρων Χαμάς - Σαρόν.

Η Χαμάς χτύπησε στις 27 του Μάρτη, πάνω στο ισραηλινό Πάσχα στην πόλη Νετανιά, σκοτώνοντας 21 αμάχους και ανεβάζοντας έτσι σε 102 του ισραηλινούς νεκρούς αμάχους μέσα σε ένα μήνα (Monde, 31 Μάρτη - 1 Απριλίου). Αυτό ήταν το σύνθημα για τον Σαρόν να επιτεθεί για την συντριβή της Φατάχ.

Ήδη αυτό το είχε ξεκινήσει με το κλείσιμο των κεντρικών διεθνών γραφείων της ΟΑΠ στην Ιερουσαλήμ μετά την επίθεση - σφαγή τον Αύγουστο του 2001 στην Δυτ. Ιερουσαλήμ. Μετά την σφαγή αμάχων τον Δεκέμβριο του 2001 πάλι στην Ιερουσαλήμ ο Σαρόν απέκλεισε τον Αραφάτ στη Ραμάλα, παρά τις αγωνιώδεις αλληπάλληλες εκκλήσεις του τελευταίου στη Χαμάς να σταματήσει τις επιθέσεις και παρά τις συλλήψεις των μελών της που πραγματοποίησε σε πολλές πόλεις της Δυτ. Όχθης (Monde, 30 Μάρτη).

Η επίθεση του Σαρόν μετά τη Νετανιά, δηλαδή η επίθεση του Απριλίου ξεπέρασε όλες τις άλλες σε βία κατά των πολιτικών θεσμών της Παλαιστινιακής Αρχής.

Σε όλη αυτή την περίοδο και στην επίθεση του Απριλίου οι πολιτικοί μηχανισμοί της Χαμάς δεν χτυπήθηκαν από τον Σαρόν ούτε μια φορά! Το μόνο που έκανε ο Σαρόν αυτή την περίοδο ήταν να βάλει σε κράτηση κατ' οίκον τους πολιτικούς επικεφαλής της Χαμάς, Γιασίν και Ράσιντι, αφού όμως πρώτα ο Αραφάτ είχε ξεκινήσει αποφασιστικές εκκαθαρίσεις κατά της Χαμάς μετά τη σφαγή του Δεκέμβρη και η Χαμάς ύστερα από αυτό είχε καλέσει σε λήξη των επιθέσεων αυτοκτονίας.

Σε ότι αφορά τους στρατιωτικο-αστυνομικούς και τους διοικητικούς μηχανισμούς της Φατάχ εδώ ο Σαρόν οργιάσε, ιδιαίτερα στην τελευταία μεγάλη επίθεση του Απριλίου. Έτσι κατέστρεψε τα κτίρια των δυνάμεων ασφαλείας, τις φυλακές, το αντιτρομοκρατικό εργαστήριο της Γάζας και το Στατιστικό Ινστιτούτο της Ραμάλα. Κυρίως όμως κατέστρεψε το Γενικό στρατηγείο της Προληπτικής Ασφάλειας για τη Δυτ. Όχθη, δηλαδή το Αρχηγείο του παλαιστινιακού οργανισμού που είναι υπεύθυνος για τον πόλεμο, πολιτικό και αστυνομικό, ενάντια στη Χαμάς και τη Τζιχάντ.

Για χρόνια στα χέρια του πιο αντι-Χαμάς στελέχους των Παλαιστίνιων, του Τζιμπρίλ Ραγιούμπ η Προληπτική Ασφάλεια της Δυτ. Όχθης ήταν αυτή που αντιστάθηκε με επιτυχία, αντίθετα με εκείνη της Γάζας, (σύμφωνα με τους δυτικούς ειδικούς) στο φιλο-Χαμάς ρεύμα της δεύτερης Ιντιφάντα. Ο Ραγιούμπ ήταν και είναι ο πιο μισητός άνθρωπος στα μάτια των οπαδών της Χαμάς. Κι' όμως πολλοί άνδρες του συνελήφθησαν από τα ισραηλινά στρατεύματα και κρατούνται αιχμάλωτοι κατηγορούμενοι για τρομοκράτες! Τι μπορεί να κάνει τώρα η Πα-

λαιστινιακή Αρχή ενάντια στους πραγματικούς τρομοκράτες, όπως της ζητάει διαρκώς ο Σαρόν;

Όσο για τη Χαμάς και μετά τα πλήγματα στην Υπηρεσία του Ραγιούμπ συνέχισε να τον κατηγορεί ότι είναι ο υπεύθυνος για τη σύλληψη κάποιων μελών της Χαμάς από τα ισραηλινά στρατεύματα. Ο Ραγιούμπ είναι ο άνθρωπος που συζητούσε με το Ισραήλ για το πώς θα αντιμετωπιθεί η Χαμάς. Και όχι μόνο με το Ισραήλ. Συζητούσε και με τις ΗΠΑ, δηλαδή με τον Τένετ, αρχηγό της CIA το γνωστό προβοκάτορα του Κλίντον που έχει αναμειχθεί τώρα στο πιο λεπτό σημείο του παλαιστινιακού, στην τρομοκρατία. Υποθέτει κανείς πόσο δεν είναι άσχετα με αυτή την ανάμειξη τα ντοκουμέντα τα οποία επικαλέστηκε ο Σαρόν για να αποδείξει ότι ο Αραφάτ και οι μυστικές υπηρεσίες παίρνουν όπλα από το Ιράν. (Τα παραπάνω στοιχεία για την επιλεκτική επίθεση στη Φατάχ και τον Ραγιούμπ από τις Monde της 3, 4 και 12 Απριλίου).

Η τεράστια αποδυνάμωση της πιο συνειδητής αντι-Χαμάς παλαιστινιακής πτέρυγας δεν ήταν το μεγαλύτερο κακό που έκανε η γενική αντιπαλαιστινιακή πολιτική του Σαρόν, ούτε η καταστροφή μιας σειράς βασικών υποδομών της αυτόνομης παλαιστινιακής διοίκησης. Το μεγαλύτερο κακό ήταν η κατάργηση κάθε εδαφικής παλαιστινιακής κυριαρχίας με το ποδοπάτημα των θεωρητικά αυτόνομων παλαιστινιακών ζωνών. Τα τανκς των ισραηλινών σοβινιστών και φασιστών μπήκαν όπου ήθελαν, γκρέμισαν ό,τι ήθελαν, αιχμαλώτισαν όποιον ήθελαν. Κυρίως όμως εδώ και καιρό έχουν αποκλείσει τον παλαιστινιακό πληθυσμό σε θυλάκους και έχουν έτσι στραγγαλίσει κάθε ανεξάρτητη οικονομική ζωή και κάθε ανάπτυξη στη Δυτική όχθη. Αυτό το τελευταίο οικονομικό χτύπημα έχει σα συνέπεια να μειωθούν τον τελευταίο χρόνο κατά 70% τα φορολογικά έσοδα στα οποία στηρίζεται η παλαιστινιακή διοίκηση.

Έτσι το μικρό κράτος των Παλαιστίνιων, η Παλαιστινιακή Αρχή έμεινε μετά από πολλούς μήνες οικονομικής ασφυξίας και ένα μήνα καταστροφών κλιμακας ένας χεκεκτικός πολιτικός οργανισμός.

ΟΙ ΤΡΙΤΟΚΟΣΜΙΚΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΣΤΟ ΔΙΠΟΛΟ

Το μόνο ερώτημα που μπαίνει είναι γιατί ο Σαρόν δεν μπόρεσε να χτυπήσει ακόμα περισσότερο αυτό τον μηχανισμό καταλαμβάνοντας για περισσότερο καιρό τα κέντρα του και εξουδετερώνοντας τα στελέχη του.

Ο Σαρόν δεν μπόρεσε χάρη στην αντίσταση δύο διεθνών παραγόντων. Ο ένας, ο πιο αποφασιστικός, ήταν τα αραβικά κράτη. Ο δεύτερος, οι αντιστάσεις της Ευρώπης. Οι εθνικές παλαιστινιακές αντιστάσεις ήταν ισχυρές, ιδίως οι αντιστάσεις του επιτελείου της Φατάχ και του ίδιου του Αραφάτ, αλλά ο ρόλος τους δεν ήταν ο αποφασιστικός.

Οι αραβικές αντιστάσεις είχαν κέντρο τους τις κυβερνήσεις της Σαουδικής Αραβίας και της Αιγύπτου. Αυτές οι κυβερνήσεις από πολιτική άποψη είναι όμηροι των ισλαμοφασιστών που έχουν διαμορφώσει ένα πανίσχυρο αντιεβραϊκό και αντιδυτικό ρεύμα μέσα στην κοινή γνώμη αυτών των χωρών.

Παρ' όλα αυτά επιμένουν στην ανάγκη ύπαρξης του ισραηλινού κράτους απαιτώντας βέβαια πρώτα απ' όλα την άμεση αναγνώριση ενός ανεξάρτητου και κυρίαρχου παλαιστινιακού κράτους. Αυτό λέει η περίφημη σαουδαραβική πρόταση, που έγινε δεκτή από την Αραβική Συνάντηση Κορυφής της Βηρυτού στις 27 του Μάρτη πάνω στην επίθεση του Σαρόν και παρά τις λυσσασμέ-

ΤΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΕΣ ΤΟΥ ΕΠΙΔΕΞΙΟΥ ΤΡΙΤΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 27

νες προσπάθειες της Συρίας να την εμποδίσει ζητώντας όπως πάντα μια πιο "σκληρή", στην ουσία μια πιο αδιέξοδη στάση απέναντι στο Ισραήλ. Η ειρηνόφιλη σαουδαβική και αιγυπτιακή γραμμή συνοδεύταν από ταυτόχρονη αμέριστη υποστήριξη στην Φατάχ και τον Αραφάτ. Το ότι αυτή η γραμμή κυριάρχησε στην Αραβική Συνάντηση Κορυφής αποτέλεσε μια μεγάλη πολιτική προειδοποίηση προς τη Δύση.

Η πίεση αυτών των χωρών ήταν τρομακτική πάνω στην Ουάσιγκτον. Ιδιαίτερα η πίεση της Σαουδικής Αραβίας. Μια ρήξη της Σαουδικής Αραβίας με τις ΗΠΑ είναι εκείνη που τρομάζει περισσότερο από κάθε άλλο τις δεύτερες. Γιατί με μια αντιδυτική ή έστω ουδέτερη Σ. Αραβία τα πετρέλαια του Κόλπου περνάνε στο στρατιωτικό έλεγχο του Ιράν και του Ιράκ και όλος ο δυτικός ιμπεριαλιστικός κόσμος συγκλονίζεται.

Αυτός είναι ο λόγος που η προεδρία Μπους, ενώ έδωσε αρχικά το πράσινο φως στον Σαρόν να επιτεθεί στην Παλαιστινιακή αρχή ακόμα και με δηλώσεις του Πάουελ ("Η ισραηλινή επίθεση έχει σαν στόχο όχι να εξοντώσει αλλά να απομονώσει τον ηγέτη της Παλαιστινιακής αρχής, Γιάσερ Αραφάτ", από τη Monde, 31 Μάρτη - 1η Απρίλη), στη συνέχεια - και αφού βέβαια είχε γίνει η ζημιά - ζήτησε με ακόμα μεγαλύτερη επιμονή την παύση της επίθεσης.

Σ' αυτή τη γρήγορη αλλαγή στάσης έπαιξε σημαντικό ρόλο και η επιμονή της Ευρ. Ένωσης, ειδικά της Γαλλίας από την πρώτη στιγμή της εμφάνισης της αντι-Φατάχ πλατφόρμας του Σαρόν εδώ και ένα χρόνο, να υπερασπίζει την Παλαιστινιακή Αρχή και τον Αραφάτ. Η Ευρώπη ήταν ο δεύτερος συνεπέστερος παγκόσμιος παράγοντας σ' αυτό το επίπεδο μετά από τις δυτικές φιλικές αραβικές χώρες.

Αυτή η διπλή πίεση ήταν λοιπόν που έκανε τελικά τις ΗΠΑ και την προεδρία Μπους να ακολουθήσουν την πιο ρεαλιστική γραμμή Πάουελ και να επιτρέψουν στον τελευταίο να επισκεφθεί τον Αραφάτ σπάζοντας τον αποκλεισμό που του είχε επιβάλει ο Σαρόν και προαναγγέλλοντας την αναδίπλωση των ισραηλινών στρατιωτικών δυνάμεων από τη Δυτ. Όχθη. Αυτή η αμερικάνικη υποχώρηση συνοδεύτηκε από αλληπάλληλες αποφάσεις του Συμβ. Ασφαλείας του ΟΗΕ που ζητούσαν αποχώρηση των ισραηλινών από τα κατεχόμενα.

ΤΑ ΡΩΣΙΚΑ ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗΣ

Ωστόσο η αμερικάνικη υποχώρηση δεν πρέπει να εκληφθεί σαν κάποια σπουδαία αραβική και ευρωπαϊκή νίκη. Γιατί ούτε η αραβική, ούτε η ευρωπαϊκή πίεση απέτρεψαν το μεγάλο **πρακτικό** αποτέλεσμα της ισραηλινής επίθεσης που ήταν η τρομακτική στρατηγική αποδυνάμωση της Παλαιστινιακής Αρχής και της Φατάχ. Η μεγάλη ζημιά έγινε, απλά δεν ολοκληρώθηκε. Η ρώσικη διπλωματία ήταν ο μεγάλος ωφελήμενος.

Ότι ο ρώσικος μίνιμουμ στόχος δεν ήταν σώνει και καλά η ολοκληρωτική καταστροφή της Παλαιστινιακής Αρχής και η πτώση του Αραφάτ, αλλά η στρατηγική αποδυνάμωση της φάνηκε από την εισήγηση του Κόφι Ανάν, (ο οποίος δεν υποστηρίχθηκε τυχαία με τόση θέρμη από τη Ρωσία και τον Κλίντον για να μείνει στη θέση του Γ. Γραμματέα του ΟΗΕ για μια δεύτερη θητεία).

Ο Κόφι Ανάν λοιπόν πάνω στα ερείπια της Παλαιστινιακής Αρχής και αφού η ισραηλινή αναδίπλωση είχε ξεκινήσει δήλωσε ότι αφού η Παλαιστινιακή Αρχή "κυριολεκτικά καταστράφηκε πέτρα - πέτρα" και

είναι πια "ανίκανη να εξασφαλίσει τον έλεγχο μιας κατάπαυσης του πυρός είναι πια "επείγουσα" η παρουσία μιας "τρίτης πλευράς" στη Μέση Ανατολή. Αυτή την "τρίτη πλευρά" την προσδιόρισε ο συνεργάτης του Ανάν, υπεύθυνος για θέματα διατήρησης της ειρήνης, Ζαν Μαρί Γκεχένο, λέγοντας ότι είναι κάτι σαν τη δύναμη επιβολής της ειρήνης που "έχει ξεδιπλωθεί σήμερα στο Αφγανιστάν" μια δύναμη που θα μπορεί να "εξουδετερώσει κάθε απόπειρα επίθεσης από τη μια ή την άλλη πλευρά" (Monde, 14-15 Απρίλη).

Αυτή την πρόταση την απέρριψαν οι ΗΠΑ και το Ισραήλ, την δέχτηκαν οι Παλαιστίνιοι, την θέλει όμως πολύ η Γαλλία και την συζητάει η υπόλοιπη Ευρώπη. Αυτή η πρόταση, που η Ρωσία την θέλει περισσότερο από τον καθένα, αλλά δεν την υποστήριξε έντονα για να μην την κάψει, προϋποθέτει και κάποια μορφή Διεθνή Συνδιάσκεψη η οποία θα εγκαταστήσει τη Ρωσία επίσημα, δίπλα στις ΗΠΑ και μάλιστα με στρατιωτική παρουσία, σαν διαιτητή στη Μέση Ανατολή. Αυτό είναι το πιο παλιό όνειρο των νέων Τσάρων το οποίο εκτός από τις ΗΠΑ και το Ισραήλ σκοντάφτει και στις αραβικές χώρες που στέκονται ουδέτερα και αμήχανα απέναντί του, επειδή από τη μια δεν θέλουν τη Ρωσία δίπλα τους και μέσα τους σαν προστάτη, και από την άλλη δεν θέλουν να συγκρουστούν με την Παλαιστινιακή Αρχή και να φανούν σύμμαχοι του Ισραήλ.

Με αδυνατισμένο τον παλαιστινιακό και γενικότερα τον αραβικό εθνικισμό, με τις ΗΠΑ να έχουν γίνει έρμαιο κάθε ρώσικης προβοκάτσιας και ερωτευμένοι σύμμαχοί της, αυτό το όνειρο έρχεται πιο κοντά από κάθε άλλη φορά. Γι αυτό το πρότεινε ο Ανάν. Η Ρωσία δύο μέρες μετά (Monde, 17 Απρίλη) απάντησε ότι υποστηρίζει την Συνδιάσκεψη αλλά "αφού πρώτα το Ισραήλ και οι Παλαιστίνιοι εφαρμόσουν τις αποφάσεις του ΟΗΕ", δηλαδή αφού πρώτα μεσολαβήσει κάποια εκτόνωση της κατάστασης, που σημαίνει στο βάθος αφού πρώτα το δεχτούν Ισραήλ και ΗΠΑ.

Αν η Διεθνής Συνδιάσκεψη πραγματοποιηθεί η Ρωσία θα μπορεί να επεμβαίνει σαν σωτήρας, σύμμαχος και προστάτης της τσακισμένης Παλαιστινιακής Αρχής και αυτόματα θα γίνει επίσημος ηγέτης όλου του αραβικού και ισλαμικού κόσμου.

Ήδη ο παλαιστινιακός εθνικισμός μετά από τόσα χρόνια πείρας των προδοσιών της διπλωματίας του Κρεμλίνου (σαν ΕΣΣΔ ή σαν Ρωσίας) δείχνει την γνωστή έλλειψη χαρακτήρα και έχει προτείνει στη Ρωσία στις 11 του Μάρτη μαζί με το Κουβέιτ, το Κατάρ, την Ιορδανία και το Ομάν να γίνει αυτή προστάτης του παλαιστινιακού αγώνα (!). Μπορεί να υποθέσει κανείς πόση ανεξαρτησία θα δείξει η Παλαιστινιακή Αρχή και η Φατάχ απέναντι στη Μόσχα μετά τις καταστροφές του Απρίλη.

ΚΥΡΙΟΣ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗΣ Ο ΙΣΛΑΜΟΦΑΣΙΣΜΟΣ

Άλλωστε έχουμε ήδη τα πρώτα συμπτώματα της νέας κατάστασης αδυναμίας της Παλαιστινιακής Αρχής και της Φατάχ.

Το πρώτο σύμπτωμα είναι το μέτωπο που έφτιαξε στη Γάζα η Φατάχ με τις Ταξιαρχίες Εξεντίβ, δηλαδή το ένοπλο τμήμα της Χαμάς, τις ταξιαρχίες Αλ Κουτς (το ισλαμικό Τζιζιάντ), τις Ταξιαρχίες του Μαρίντα Αμπού Αλί Μουσταφά (Λαϊκό Μέτωπο για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης) και τις Ταξιαρχίες Εθνικής Αντίστασης (Δημοκρατικό Μέτωπο για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης) και το οποίο ονομάστηκε "ενοποιημένη ομάδα επιχειρήσεων" στη Λωρίδα της Γάζας. Αυτό το μέτωπο έγινε για πρώτη φορά και σημαίνει πολιτική η-

γεμονία των ισλαμοφασιστών και των σοσιαλφασιστών πάνω στην οργάνωση της Φατάχ στη Λωρίδα της Γάζας (Ελευθεροτυπία, 5 Απρίλη).

Το δεύτερο είναι ότι από τη μια ο Αραφάτ στις 16 του Απρίλη κάτω από την πίεση των ΗΠΑ καταδίκασε τις επιθέσεις αυτοκτονίας της Χαμάς στα αραβικά, (συνήθως το έκανε στα Αγγλικά για να μη συγκρούεται με την ισλαμοφασιστική κοινή γνώμη) από την άλλη έβαζε τη γυναίκα του Σούχα Αραφάτ, να τις ονομάσει "νόμιμες πράξεις αντίστασης". Υπάρχει - δήλωνε αυτή η τελευταία στη σαουδαβική εφημερίδα Αλ Μαγλάλα στις 14 Απρίλη - "πιο μεγάλη τιμή από το να πεθάνει κανείς σαν μάρτυρας;" (Monde, 18 Απρίλη).

Το τρίτο σύμπτωμα της αδυναμίας του Αραφάτ και της Φατάχ είναι ότι υποχρεώθηκαν από τις ΗΠΑ και την Ευρώπη, προκειμένου το Ισραήλ να αναδιπλωθεί, να αναγγείλουν ότι θα προχωρήσουν σε εκλογές στη Δυτική όχθη και τη Γάζα. Οι εκλογές είναι το μόνιμο αίτημα της "νέας φρουράς" που θέλει να εκμεταλλευτεί το νέο ισχυρό παλαιστινιακό ρεύμα κατά του Ισραήλ για να καθαρίσει τις δυνάμεις της Φατάχ και του Αραφάτ. **Το αίτημα ειδικά σήμερα "εκλογές" σημαίνουν κυριαρχία των πιο άδύρων ισλαμοφασιστικών δυνάμεων** στην Παλαιστίνη. Κι όμως αυτό ζητάνε οι ΗΠΑ και η Ευρώπη πιστεύοντας τις δημαγωγίες της "νέας φρουράς" ότι οι εκλογές σημαίνουν δημοκρατία και τέλος της διαφθοράς της Παλαιστινιακής Αρχής. Όμως οι εκλογές δεν σημαίνουν δημοκρατία όταν μια κυβέρνηση είναι αλυσοδεμένη και κατεστραμμένη και όταν οι χειρότεροι φασίστες ποδηγετούν τις μάζες. Μόνο ηλίθιοι αστοί φιλελεύθεροι μπορούν να πιστέψουν ότι πάντα εκλογές ίσον δημοκρατία και εκλογική δημοκρατία ίσον ειρήνη. Είναι αδύνατο σε τέτοιους τύπους να διαδραματίζονται από την "ειρηνική", με εκλογές άνοδο των τραμπούκων του Χίτλερ στην εξουσία το '33. Σε λίγο θα πάρουν ανάλογα μαθήματα και από το Αφγανιστάν που πρόσφατα "απελευθέρωσαν" από τους Ταλιμπάν και το "εκδημοκράτισαν".

Είναι πάντως γεγονός ότι λίγο αφ' ότου η Παλαιστινιακή Βουλή ανακοίνωσε άμεσα διεξαγωγή εκλογών ο Αραφάτ το διέψευσε. Και αυτό είναι επίσης σημάδι κρίσης αμηχανίας αλλά και αντίστασης.

Είναι γεγονός ότι δεν υπήρξε ποτέ πιο άθλια οππορτουμιστική και αφερέγγυα συμπεριφορά από εκείνη του Αραφάτ. Η περιφρόνηση κάθε συνέπειας και κάθε διαφάνειας στην στάση του απέναντι κύρια στο λαό του αλλά και στις διεθνείς δυνάμεις τον έκαναν ένα είδος παλαιστίνιου Παπανδρέου. Αλλά οφείλουμε να παραδεχτούμε ότι είναι πολύ δύσκολο για δημοκράτες και διαφανείς ηγέτες να ζήσουν για πολλά χρόνια στη Μέση Ανατολή, επικεφαλής ενός αδύναμου και διασκορπισμένου έθνους σαν το παλαιστινιακό. Όμως για να σέρνεται ο Αραφάτ τόσο πολύ πίσω από τους ισλαμοφασίστες και τη "νέα φρουρά" αυτό δείχνει σε πόσο δύσκολη θέση βρίσκεται.

Πάντως τα πράγματα δεν έχουν τελειώσει. Ως εδώ περιγράψαμε γενικές τάσεις. Όμως έχει πολλές φορές αποδειχτεί ότι οι λαοί, μετά από δραματικές ήττες και εκεί στην άκρη του γκρεμού δείχνουν μια τεράστια πολιτική αντοχή και οξυδέρκεια. Όχι μόνο η παλαιστινιακή πλευρά έχει δραπέτευσει πολλές φορές από ένα τέλος που φαίνεται αναπόφευκτο, αλλά και η ισραηλινή.

Έτσι η πολύμηνη απομόνωση του τσακισμένου Αραφάτ στη Ραμάλα του έχει δώσει ένα σπάνιο πολιτικό κύρος ανάμεσα στον παλαιστινιακό λαό και σε όλο τον αραβικό κόσμο και ισλαμικό κόσμο. Από την άλλη μεριά η αδυναμία του Σαρόν να βάλει ένα τέλος στην ισλαμοφασιστική τρομοκρατία

και η πρόωρη αναδίπλωση από την χωρίς απτό αποτέλεσμα εκστρατεία του Απρίλη, έχουν ξαναδώσει μια ώθηση στις φιλερηνικές δυνάμεις του Ισραήλ. Σε αυτές τις δυνάμεις δεν συμπεριλαμβάνουμε τους τροτσικιστές και τους ψευτοδιεθνιστές της αντι-παγκοσμιοποίησης που σε όλη την διάρκεια των δύο τελευταίων χρόνων ρίχνουν τα κύρια πυρά τους στο Ισραήλ. Ο Σαρόν είναι ένας επιθετικός σοβινιστής και η γραμμή του της ενσωμάτωσης των κατεχόμενων είναι μια φασιστική γραμμή. **Όμως η πιο αντιδραστική πλευρά στο προβοκατόρικο δίπολο του παλαιστινιακού είναι οι ισλαμοφασίστες.**

Αυτοί αποτελούν τους φορείς της ανερχόμενης σήμερα στην περιοχή και σε όλο τον κόσμο νεοφασιστικής ιδεολογίας και πράξης που το διακριτικό της σύμβολο είναι ο αντισημιτισμός. Αυτοί επίσης αποτελούν τους κύριους υπεύθυνους κάθε όξυνσης στο παλαιστινιακό. Ο Σαρόν είναι γέννημα του ισραηλινού σοβινισμού και επεκτατισμού, αλλά στην εξουσία τον έφερε η Χαμάς. Ο ηγεμόνας της προβοκάτσιας είναι ο ισλαμοφασισμός και αυτός αποτελεί το μεγαλύτερο πρόβλημα από στρατηγική διεθνή άποψη, ιδιαίτερα από ιδεολογική άποψη.

Αυτή η εικόνα κυριαρχεί σήμερα σε όλο τον αραβικό κόσμο και σχεδόν σε όλο το μουσουλμανικό. Ο αντισημιτισμός και ο αντιδυτικισμός έχουν γίνει πια ιδεολογία εκατομμυρίων εκατομμυρίων ανθρώπων. Και δεν μιλάμε απλά για τις συνηθισμένες ισλαμοφασιστικές και σοσιαλφασιστικές χώρες. Μιλάμε κυρίως για τις σχετικά πιο προοδευτικές από τη διεθνή πολιτική άποψη αλλά και από την εσωτερική (κοσμικό κράτος, κάποια πολιτική δημοκρατία κ.λπ), όπως για παράδειγμα για την Τυνησία, την Αίγυπτο, την Ιορδανία, το Μαρόκο όπου οι μάζες κινήθηκαν ορμητικά προς τον ισλαμοφασισμό. Στο Μαρόκο μάλιστα έγινε μια αντιισραηλινή διαδήλωση με ηγεμονία των ισλαμοφασιστών 1 εκατομμυρίων ανθρώπων (Monde 9 Απρίλη). Το ρεύμα αυτό επεκτάθηκε στην Ινδονησία και το Πακιστάν, όπου ήδη οι ισλαμοφασίστες βγαίνουν ενισχυμένοι από την αμερικάνικη επίθεση στο Αφγανιστάν.

Το επισφράγισμα και η απόδειξη αυτής της καταστροφικής εξέλιξης ήταν η αποριπτική στάση που κράτησαν τα 52 κράτη της Ισλαμικής Διάσκεψης, δηλαδή όλα τα κράτη του κόσμου με μουσουλμανική πλειοψηφία, στην πρόταση που υπέβαλαν η Μαλαισία και η Βοσνία να καταδικαστούν οι τρομοκρατικές επιθέσεις εναντίον αμάχων. Η συντριπτική πλειοψηφία των κρατών "δικαιολόγησε ή ακόμα και εκθείασε τις αυτοκτονικές - δολοφονικές επιθέσεις εναντίον των αμάχων" (Monde, 19 Απρίλη). Αυτό το παγκόσμιο ισλαμικό ρεύμα επνίξε ακόμα περισσότερο τον παλαιστινιακό εθνικισμό και τον υποχρέωσε να συρθεί πολιτικά πίσω από τη Χαμάς.

Γι' αυτό το λόγο ενώ όσο υπάρχει κυβέρνηση Σαρόν, ιδιαίτερα τις ώρες των ισραηλινών επιθέσεων στα κατεχόμενα οι δημοκράτες οφείλουν να καταγγέλλουν ταυτόχρονα Σαρόν και Χαμάς, από την γενική, τη στρατηγική και διεθνή άποψη πρέπει τα κύρια πυρά και το κύριο μέτωπο καταγγελίας, ιδιαίτερα σε μια αντιδυτική και αντισημιτική χώρα σαν τη δικιά μας να συγκεντρώνονται στους ισλαμοφασίστες και σε κάθε αντισημιτικό, τάχα "αντισιωνιστικό" ρεύμα μέσα στην Παλαιστίνη και παγκόσμια. Με λίγα λόγια πρέπει σε αυτή τη σύγκρουση, όπως και σε κάθε σύγκρουση της Δύσης με τον Τρίτο κόσμο, να ξεσκεπάζονται και να καταγγέλλονται περισσότερο οι στρατηγικοί μοχλοί που διαθέτει μέσα σε αυτές ο επιδέξιος τρίτος που τις υποθάλλει και που είναι τελικά ο μεγάλος κερδισμένος από αυτές, δηλαδή ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός.

Πως η πραγματικότητα διαγεύει την προπαγάνδα των σοσιαλφασιστών για τη δωρεάν εκπαίδευση

Το καθεστώς διατείνεται σ' όλους τους τόνους μέσω του υπουργού Παιδείας ότι η Ελλάδα έχει μια παιδεία ευρωπαϊκών προδιαγραφών η οποία μάλιστα παρέχεται "απλόχερα" δίκαια και προπάντων δωρεάν σ' όλα τα παιδιά του ελληνικού λαού, ανεξάρτητα από την κοινωνική τους προέλευση και την οικονομική κατάσταση των οικογενειών τους.

Όμως η πραγματικότητα έρχεται όχι μόνο να διαψεύσει οικτρά αυτές τις διακηρύξεις αλλά αποδεικνύει ταυτόχρονα πως η νέα γενιά έχει αφεθεί στην τύχη της και είναι μόνο οι προσπάθειες των οικογενειών και οι τρομερές θυσίες στις οποίες υπόκεινται αυτές, που είναι ικανές να τους εξασφαλίσουν μια βασική έστω αναχρονιστικού τύπου εκπαίδευση. Οι μαθητές και οι γονείς τους έχουν αξιολογήσει σωστά το εκπαιδευτικό σύστημα της χώρας μας. Και αυτό φαίνεται περίτρανα από το πόσο λίγο το εμπιστεύονται.

Σχεδόν κάθε μεταρρύθμιση ή αντιμεταρρύθμιση που έχει επιχειρηθεί τα τελευταία 20 χρόνια έχει σα μόνιμο στόχο να χτυπήσει την "παραπαιδεία". Και μ' αυτό υποσχονται πάντα να φτιάξουν μια δωρεάν κρατική εκπαίδευση, ίδια για όλους, και ανεξάρτητη από την κοινωνική διαστρωμάτωση. Κρατική από τη μια για να ελέγχουν μέσω της συντεχνίας της ΟΛΜΕ όλη την εκπαίδευση και "δωρεάν" για να εμφανίζουν την πρότασή τους "ταξική" και επομένως συσπειρωτική και ταυτόχρονα αποπροσανατολιστική. Γιατί δεν είναι δυνατόν να μιλάς για δωρεάν εκπαίδευση στον καπιταλισμό αφού σ' αυτόν η γνώση είναι εμπόρευμα και τα εμπορεύματα δεν δωρίζονται. Με τον όρο "παραπαιδεία" φυσικά εννοούν κυρίως τα φροντιστήρια Γυμνασίου και Λυκείου στα οποία καταφεύγουν οι μαθητές μετά το σχολικό ωράριο για να επαναδιαχθούν στην ουσία τα μαθήματα του σχολικού προγράμματος, ιδιαίτερα όσα έχουν άμεση σχέση με την εισαγωγή τους σε κάποιο ΑΕΙ. Ήταν δε τόσο αποτυχημένη αυτή η πολιτική τους, όπως είναι φυσικό, ώστε όχι μόνο τα φροντιστήρια δεν "καταπολεμήθηκαν" αλλά αντίθετα ο τζίρος τους αυξήθηκε κατακόρυφα!

Έτσι φτάσαμε στο σημερινό φαινόμενο η παιδεία να εξαρτάται από την "παραπαιδεία", δείγμα ότι η λεγόμενη "παραπαιδεία" εξυπηρετεί στην ουσία πραγματικές εκπαιδευτικές ανάγκες λόγω της χαμηλής ποιότητας της παρεχόμενης εκπαίδευσης από το δημόσιο εκπαιδευτικό σύστημα. Το 1998 για παράδειγμα ο τότε υπουργός Παιδείας Αρσένης, είχε πει ότι ένας στόχος της μεταρρύθμισης του ήταν και η εξάλειψη της "παραπαιδείας". Το 1999 η εξάλειψη της "παραπαιδείας" θα γινόταν με τη βοήθεια της Ενισχυτικής Διδασκαλίας, παρά το ότι η ενισχυτική που χρηματοδοτείται από την ΕΕ αποσκοπεί στην πραγματική γενική ενίσχυση του ρόλου των σχολικών μονάδων ώστε αυτές να ανταποκριθούν αποτελεσματικότερα στη γενικότερη αναδιάρθρωση της εκπαίδευσης σύμφωνα με την

πολιτική της ΕΕ. Και όλα αυτά για να υπηρετηθεί η πολιτική γραμμή της "δωρεάν" παιδείας κοινό συστατικό όλων των αντιδραστικών και αποπροσανατολιστικών πολιτικών που ξετυλίγονται στο χώρο της εκπαίδευσης.

Σύμφωνα με επεξεργασία πρόσφατων στοιχείων της ΕΣΥΕ και της Ομοσπονδίας Φροντιστών Ελλάδας, η κατάσταση στην εκπαίδευση διαμορφώνεται ως εξής:

- Το 2000, 8 στους 10 μαθητές Λυκείου πήγαιναν σε φροντιστήριο ή σε κάποια άλλη μορφή εξωσχολικής διδασκαλίας. Ο μαθητικός πληθυσμός που κάνει χρήση εξωσχολικής δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης ανέρχεται σε 384.000 με πολύ συντηρητικούς υπολογισμούς. Γι' αυτού του είδους τη διδασκαλία πλήρωσαν 367 δις. δρχ.

- Τα ιδιαίτερα και τα παράνομα φροντιστήρια που κρύβουν συναλλαγή (που γίνονται από τους κατά τα άλλα εκπαιδευτικούς) έχουν ξεπεράσει κατά πολύ τον επίσημο τζίρο των φροντιστηρίων και βέβαια συνεχίζουν να ανθούν με την ανοχή του καθεστώτος αφού αυτοί οι εκπαιδευτικοί αποτελούν μια υλική βάση διαφθοράς που συνυφίνεται με την παραγωγή μελών για τον κομματικό στρατό. Μάλιστα ένα κομμάτι των ιδιαίτερων από καθηγητές του δημοσίου δεν είναι τίποτα άλλο παρά ωμή καταναγκαστική συναλλαγή των μαθητών με τους κατ' ευφημισμό δασκάλους τους και αποτελούν σημαντικό κομμάτι της γενικότερης διαφθοράς στο δημόσιο.

- Η ιδιωτική δαπάνη συνολικά για τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση υπολογίζεται σε 554 δις. δρχ. και υπερβαίνει κατά πολύ την αντίστοιχη δημόσια δαπάνη (432 δις. δρχ.).

- Η ελληνική οικογένεια ξοδεύει 6% του μηνιαίου προϋπολογισμού της για εκπαίδευση.

- Τα μεν βιβλία στη δημόσια εκπαίδευση είναι δωρεάν, αλλά τα παιδιά ξοδεύουν 25 δις. δρχ. για συμπληρωματικά βιβλία εκμάθησης.

- Οι ξένες γλώσσες "διδάσκονται" από την τετάρτη δημοτικού στη δημόσια εκπαίδευση. Αλλά τα παιδιά ξοδεύουν συνολικά 114 δις. δρχ. για την πραγματική εκμάθησή τους!

Τα πιο πάνω στοιχεία γεννούν τελικά πολλά ερωτηματικά στον απλό παρατηρητή:

- Γιατί τα φροντιστήρια και τα "ιδιαιτερα" ευημερούν αντί να κλείσουν;

- Γιατί οι μαθητές ΕΠΙΜΕΝΟΥΝ να κάνουν ενισχυτική διδασκαλία εκτός του δημόσιου σχολείου, παρά το γεγονός ότι ξοδεύτηκαν δισεκατομμύρια δραχμές για να υποστηριχθεί η διεξαγωγή της δωρεάν εντός του δημόσιου σχολείου; Γιατί δηλαδή το δημόσιο σχολείο ακόμα και όταν λειτουργεί σαν φροντιστήριο όπως στην ενισχυτική και μάλιστα δωρεάν δεν μπορεί να κερδίσει τους μαθητές.

- Γιατί αφού όπως διατείνεται το καθεστώς η παιδεία παρέχεται "δωρεάν", τελικά οι γονείς ξοδεύουν περισσότερα από το ίδιο το κράτος για την παιδεία των παιδιών τους;

Η απάντηση είναι πολύ απλή.

Διότι οι μαθητές και οι γονείς τους έχουν αξιολογήσει το γραφειοκρατικό εκπαιδευτικό σύστημα σωστότερα από όσο φαντάζεται το ίδιο το καθεστώς. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι σύμφωνα με πρόσφατη έρευνα του Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθήνας, το 56% των μαθητών του Λυκείου πήραν απολυτήριο με μέσο όρο κάτω του 15! Για να μη μιλήσουμε για το φαινόμενο της εγκατάλειψης του σχολείου που έχει πάρει σοβαρές διαστάσεις (μόνο στη Δυτική Αττική, σύμφωνα με στοιχεία του ίδιου του Υπουργείου Παιδείας το 65% - 85% των μαθητών δεν ολοκλήρωσε τις σπουδές του στο Γυμνάσιο!). Την ίδια ώρα που στις εξετάσεις του 2001 για την εισαγωγή στα ΑΕΙ στην πρώτη δεκάδα των κορυφαίων σε επιτυχίες σχολείων τα εννέα ήταν ιδιωτικά και οι αριστοί μαθητές προέρχονται στη συντριπτική τους πλειοψηφία από ιδιωτικά σχολεία!

Βέβαια οι συνδικαλιστές του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ στο χώρο της εκπαίδευσης επιχειρούν να πείσουν τόσο τους εκπαιδευτικούς όσο και τους γονείς ότι όλα αυτά συμβαίνουν γιατί αυτή είναι η "γραμμή της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην εκπαίδευση". Δεν μπαίνουν στον κόπο όμως να μας εξηγήσουν σε ποια άλλη χώρα της Ευρώπης (μέσα ή έξω από την ΕΕ) έχει πάρει τέτοιες διαστάσεις και έχει γιγαντωθεί τόσο το φαινόμενο της "παραπαιδείας" ή της ιδιωτικής εκπαίδευσης. Αλλά αυτά είναι ψιλά γράμματα για πολιτικούς απατεώνες του είδους τους.

Οι γονείς λοιπόν ξέρουν πολύ καλά ότι για να μάθουν τα παιδιά τους γράμματα, να μάθουν κάποια ξένη γλώσσα ή για να εισαχθούν στο Πανεπιστήμιο, η "ενισχυτική διδασκαλία" του δημόσιου σχολείου είναι η πλασματική ενώ αυτή που παρέχεται από την "παραπαιδεία" είναι ουσιαστική!

Όλα τα πιο πάνω στοιχεία συνηγορούν στο ότι το γραφειοκρατικό και διεφθαρμένο ελληνικό δημόσιο εκπαιδευτικό σύστημα ιδιαίτερα, έχει οδηγηθεί συνειδητά σε κατάρρευση και ότι μόνο οι φιλότιμες και πολυδάπανες προσπάθειες των γονιών είναι που διατηρούν σε κάπως αξιοπρεπή επίπεδα την εκπαίδευση στη χώρα μας. Διότι το σύστημα στερείται παντελώς κινήτρων και κυρίως ελέγχου για τους εκπαιδευτικούς και έχει εμποδιστεί οποιασδήποτε μορφής αξιολόγηση του παραγόμενου εκπαιδευτικού τους έργου. Αυτό το "γνωρίζει" καλύτερα απ' όλους ο Αρσένης ο οποίος εκπαραθυρώθηκε και εξοντώθηκε πολιτικά από το Σημίτη επειδή "τόλμησε" να επιβάλει κάποια μορφή στοιχειώδους αξιολόγησης των εκπαιδευτικών, προσπαθώντας έτσι να χτυπήσει την παρασιτική εκπαιδευτική κάστα που εκπροσωπείται από τη σάπια ηγετική Συμμορία της ΟΛΜΕ.

Το οξύμωρο είναι ότι ενώ οι σοσιαλφασίστες διατείνονται πως "η εκπαίδευση δεν είναι εμπόρευμα", ο ελληνικός λαός γνωρίζει μέσα από την εμπειρία του ότι τελικά η εκπαίδευση λειτουργεί κάπως καλά μόνο σαν εμπόρευμα, και μάλιστα γίνεται όλο πιο "εμπορική"

και πιο ακριβή για τις οικογένειες. Την ίδια ώρα η παρεχόμενη ποιότητα της "μη εμπορικής" εκπαίδευσης όχι μόνο δεν βελτιώνεται, αλλά την πληρώνουν πάντα οι φτωχότεροι, αυτοί που κατά τ' άλλα ισχυρίζονται ότι τους προστατεύουν οι σοσιαλφασίστες. Εδώ αποδεικνύεται ότι υπάρχει κάτι πολύ χειρότερο από την ιδιωτική εμπορική-καπιταλιστική εκπαίδευση, και αυτό είναι η δημόσια εκπαίδευση που παρέχουν οι γραφειοκρατικές φεουδαρχικές κλίκες και οι διεφθαρμένες συμμορίες του δημοσίου. Στην προσπάθεια που έκανε ο ελεεινός Ευθυμίου να βγάλει από τη μέση την ανεπιθύμητη ιδιωτική εκπαίδευση πέρασε ένα νέο νόμο που με το πρόσχημα του ελέγχου των "αυθαιρέτων" απόλυσεων επιχειρεί στην ουσία την κρατικοποίηση των ιδιωτικών σχολείων και φροντιστηρίων αφού ορίζει ότι οι εκπαιδευτικοί που εργάζονται για έξι χρόνια σε ένα ιδιωτικό σχολείο δεν μπορούν να απολυθούν χωρίς την έγκριση του υπουργείου Παιδείας.

Στόχος αυτής της ρύθμισης είναι να δημιουργηθεί ένα αίσθημα μονιμότητας ανάλογο με αυτό του δημοσίου ώστε να υπονομευθεί η όποια καλή λειτουργία. Η εργατική τάξη έχει στο πρόγραμμά της την εξασφάλιση του δικαιώματος στην εργασία. Όμως αυτό συνεπάγεται για την εφαρμογή του επαναστατική κατάληψη της εξου-

σίας από αυτήν την τάξη. Δηλαδή λαϊκή εξουσία και στα σχολεία. Αλλιώς αυτό σημαίνει ότι η κάθε φορά αστική κυβέρνηση, και στη συγκεκριμένη περίπτωση μια διεφθαρμένη κυβέρνηση σαμποταριστών θα ελέγχει όπως θέλει και το ιδιωτικό σχολείο και τους δασκάλους χωρίς μάλιστα να έχει και την ευθύνη του. Φυσικά, η ΟΛΜΕ και η ΔΟΕ έσπευσαν ασμένως να υποστηρίξουν το νομοσχέδιο για το "καλό των συναδέλφων που καταπιέζονται από τους κακούς ιδιώτες"! Μαζί τους συμπαρέσυραν και την ΟΙΕΛΕ (Ομοσπονδία Ιδιωτικών Εκπαιδευτικών) η οποία με τη σειρά της έχοντας στην ηγεσία της ανθρώπους της ίδιας κομματικής κλίκας, έχει επιδοθεί σ' έναν αδυσώπητο πόλεμο με τους ιδιοκτήτες, που φτάνει ακόμη και σε μπουκές σε χώρους σχολείων προκειμένου να αποδειχθεί η αφεργγητότητά τους!

Πρέπει λοιπόν να αποκαλυφθούν το συντομότερο οι πολιτικοί απατεώνες τύπου Ευθυμίου που με τις ευλογίες του δήθεν ευρωπαϊού Σημίτη κατεδαφίζουν ότι έχει απομείνει από την ελληνική εκπαίδευση και μαζί μ' αυτήν το μέλλον της νεολαίας και της χώρας μας γενικότερα και που σε συνεργασία με τις συμμορίες του "Κ"ΚΕ και του ΣΥΝ, ενώ διασπαθίζουν τα ευρωπαϊκά κονδύλια παρουσιάζουν στο λαό σαν υπεύθυνη της κατάπτωσης της εκπαίδευσης την Ε.Ε.

ΤΖΕΝΙΝ ΚΑΙ ΓΚΡΟΖΝΙ

συνέχεια από τη σελ. 19

δικαιωμάτων υπάρχουν μόνο στον βαθμό που η Μόσχα και το Πεκίνο συμφωνούν να τις καταγγείλουν. Είναι η πιο συμβιβαστική και η πιο αξιολύπητη υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Και πρόσφατα υπήρξε μια επανάλυση αυτής της θλιβερής πρακτικής.

Η πρώτη πράξη: Η Επιτροπή εξετάζει την επίθεση των Ισραηλινών στη Δυτική Όχθη. Ψηφίζει στις 15 Απρίλη, με την υποστήριξη της Γαλλίας, για ένα κείμενο που στιγματίζει το Ισραήλ για "μαζική σφαγή" που διαπράχθηκε ενάντια στον Παλαιστινιακό λαό. Η Μόσχα και το Πεκίνο είναι στην πρώτη γραμμή της επίθεσης. Η δεύτερη πράξη: Τέσσερις μέρες αργότερα, στις 19 Απρίλη, η Επιτροπή απορρίπτει κάθε κατάδικη της Ρωσίας για την κατάσταση στην Τσετσενία. Σ' αυτή την τελευταία ψηφοφορία η Κίνα που είχε αποφύγει μια εξέταση για την κατάσταση στο Θιβέτ και το Σινγιάνγκ, έδωσε την υποστήριξη της στη Μόσχα στο όνομα του "αντιτρομοκρατικού αγώνα" και της υπεράσπισης της εδαφικής ακεραιότητας της Ρωσικής Ομοσπονδίας.

Για να δικαιολογήσουν τις ψήφους τους, συγκεκριμένες χώρες επικαλέστηκαν το θέμα του χρόνου. Η καταστροφή τμήματος του προσφυγικού στρατοπέδου της Τζενίν στη Δυτική Όχθη (50 ως 80 αδιαμφισβήτητα σκοτώθηκαν) έγινε τον Απρίλη, ενώ η ολοκληρωτική καταστροφή (αρκετές δεκάδες χιλιάδες σκοτώθηκαν) της

προτεύουσας της Τσετσενίας, Γκρόζνι, μιας πόλης 450.000 κατοίκων, από τους Ρώσους ανατράχθηκε στο 1999. Το επιχείρημα είναι γελοίο. Γιατί, χωρίς να υποτιμάει κανείς τα δεινά του παλαιστινιακού πληθυσμού με οποιοδήποτε τρόπο και χωρίς με οποιοδήποτε τρόπο να αδυνατίζει την καταδίκη της πολιτικής του Σαρόν, πρέπει να δηλώσει ότι η κατάσταση στην Τσετσενία γίνεται περισσότερο τραγική μέρα με τη μέρα. Δεν φαίνεται οποιαδήποτε βελτίωση. Ο στρατός συνεχίζει μια πολιτική τρόμου την οποία επιβεβαιώνουν όλες οι πηγές.

Στα μέσα Απρίλη η μη κυβερνητική οργάνωση Human Rights Watch ανέφερε την εξαφάνιση 87 ανθρώπων στο Γκρόζνι από την αρχή του χρόνου: οι ρόσικες δυνάμεις τους απήγαγαν για λύτρα ή βρέθηκαν νεκροί, είχαν εκτελεστεί με μία σφαίρα εξ επαφής και το σώμα τους έφερε σημάδια βασανισμού. Στην αναφορά που δημοσιεύσαμε, "Οι εξαφανισμένοι του Γκρόζνι" (Μοντ, 24 Απρίλη), ο ειδικός μας απεσταλμένος επιβεβαίωσε αυτές τις πρακτικές. Οι ρόσικες δυνάμεις σκοπεύουν να τρομοκρατούν για να υποτάξουν ένα λαό που ήδη έχει υποστεί ένα μαρτύριο. Περίπου 150.000 πέθαναν μετά από την τελευταία επίθεση, εκείνη του 1999, εκεί που μόνο 300.000 με 400.000 Τσετσένοι ζουν ακόμα μέσα στη χώρα από ένα πληθυσμό σχεδόν 1 εκατομμυρίου ανθρώπων πριν τον πόλεμο. Οι υπόλοιποι εξαναγκάστηκαν σε εξορία στις γειτονικές δημοκρατίες.

Αρνούμενη να καταγγείλει αυτή τη μόνιμη τραγωδία η Επιτροπή του ΟΗΕ έχασε ξανά λίγη ακόμα από την αξιοπιστία της".

Το ελληνικό βέτο στον ευρωστρατό: μια ρώσικη σφήνα ανάμεσα σε Ευρώπη και Τουρκία

Κρατώντας την σημαία των "εθνικών συμφερόντων" για εσωτερική κατανάλωση και της "ευρωπαϊκής ανεξαρτησίας" για κατανάλωση στο εξωτερικό ο Σημίτης εμποδίζει δραστήρια την ενότητα Ευρ. Ένωσης και NATO στο ζήτημα του ευρωστρατού καθώς και την ενότητα Ευρώπης -Τουρκίας, με το επιχείρημα ότι σε μια ενδεχόμενη ελληνοτουρκική σύγκρουση αυτός ο στρατός ουσιαστικά δεν θα μπορεί να επέμβει υπέρ της Ελλάδας.

Η συνέπεια αυτής της θέσης είναι η έξοδος και από το NATO. Μια που η Ελλάδα έχει αποδεχθεί στο παρελθόν να μην ισχύει το άρθρο πέντε (5) του Βορειοατλαντικού Συμφώνου (NATO), το οποίο αναφέρεται στην "αμοιβαία συνδρομή" που υποχρεούνται να παρέχουν τα κράτη μέλη της Συμμαχίας σε ένα συμμαχικό κράτος όταν αυτό απειλείται να προσβάλλεται στρατιωτικά με άμεσο τρόπο από ένα άλλο κράτος (σημ. η Τουρκία εναντίον της Ελλάδας). Η Ελλάδα έχει αποδεχθεί επίσης, όταν έγινε η ίδια πλήρες μέλος της Δυτικοευρωπαϊκής Ένωσης (ΔΕΕ) και η Τουρκία συνδεδεμένο μέλος αυτού του ευρωπαϊκού αμυντικού οργανισμού, να μην ισχύει για τις ελληνοτουρκικές διαφορές το άρθρο V (πέντε) της Συνθήκης της ΔΕΕ το οποίο στην ουσία συνιστά μια αντιγραφή του άρθρου 5 του NATO, αποκλείοντας έτσι την "αμοιβαία συνδρομή" των εταίρων υπέρ μιας ή της άλλης χώρας. Κι αυτό το έκαναν το NATO και η ΔΕΕ για να μην διαλυθούν σαν οργανισμοί εξ αιτίας των αντιθέσεων ανάμεσα σε δυο μέλη τους.

Η ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΗ ΦΙΛΙΑ

Στην πραγματικότητα αποδεικνύεται εδώ ότι η πολιτική "ειρήνης και φιλίας με την Τουρκία" που εγκαινίασε ο Γ. Παπανδρέου ο δεν ήταν τίποτα άλλο παρά μια ταχτική ώστε να δυναμώσουν οι αντιθέσεις ανάμεσα στην Τουρκία και τη Δύση. Μέσα σε αυτή την ταχτική περιλαμβάνεται και το να υποχρεώνονται οι ευρωπαϊκές δυνάμεις στην Τουρκία σε υποχωρήσεις που δεν μπορούν στη δεδομένη στιγμή να κάνουν χωρίς να κερδίζουν έδαφος οι ισλαμοφασίστες. Ο τελικός στόχος είναι τελικά απογοητευμένη από την Ευρώπη η Τουρκία να στραφεί στην αγκαλιά της Ρωσίας. Και τέτοιες φωνές έχουν ήδη ακουστεί μέσα από την Τουρκία όπως έχουν δυναμώσει και οι ρωσοτουρκικές σχέσεις.

Η Ευρωπαϊκή Δύναμη Ταχείας Επέμβασης, ή ευρωστρατός για συντομία, είναι η πρώτη απόπειρα της Ενωμένης Ευρώπης να φτιάξει μια αυτόνομη δύναμη για την άμυνα και την ασφάλεια της. Αυτή θα αναλαμβάνει κύρια αποστολές διατήρησης της ειρήνης. Για να τις πραγματοποιήσει όμως χρειάζεται σύγχρονα μέσα μεταφοράς και τεχνολογικό εξοπλισμό που μόνο το NATO διαθέτει. Στις 14-15 Δεκεμβρίου του 2001, στο ευρωπαϊκό συμβούλιο στο Λάακεν του Βελγίου όλες οι

χώρες- μέλη ήταν έτοιμες να εξαγγείλουν πανηγυρικά αυτό το γεγονός. Μέχρι την ώρα που ο "δυτικόφιλος" Σημίτης εξέπληξε τους ευρωπαίους τζέντελμεν και τους χάλασε το πανηγύρι με τη φράση "δεν δεχόμαστε το κείμενο της Άγκυρας". Αυτό το κείμενο ήταν η λύση που βρήκαν ΗΠΑ, Αγγλία και Τουρκία ώστε η τελευταία που συμμετέχει στον ευρωστρατό να μπορεί να έχει το λόγο σε επιχειρήσεις του που θα γίνονται κοντά στα σύνορα της. Κάτι τέτοιο είναι ολόκληρο λογικό και αναπόφευκτο από την ώρα που η Τουρκία είναι μέλος του NATO και ο Ευρωστρατός σε αυτή τη φάση και πρακτικά, αλλά και θεσμικά μπορεί να λειτουργεί μόνο σε συνεργασία με το NATO. Χαρακτηριστικά αναφέρει το κείμενο το εξής προφανές: "...Χώρες- μέλη της συμμαχίας και μημέλη της Ε.Ε. μπορούν να έχουν λόγο σε δραστηριότητες του ευρωστρατού εφόσον αυτές γίνονται σε περιοχές ενδιαφερόντων τους" (Ελευθεροτυπία, 19/4/02). Αυτό είναι η λογική την οποία αρνούνται να δεχθούν οι Σημίτης-Γ. Παπανδρέου και γι' αυτό το λόγο η Ελλάδα έμεινε εντελώς μόνη της απέναντι σε 14 εντελώς αποφασισμένους εταίρους. Η άρνηση της Ελλάδας αποτελεί όμως το βασικό εμπόδιο για την λειτουργία του ευρωστρατού αφού για την υιοθέτηση του κειμένου χρειάζεται ομόφωνη απόφαση των κρατών της Ε.Ε. Πρακτικά αυτό σημαίνει ότι ο ευρωστρατός που θα αντικαθιστούσε τις αμερικάνικες δυνάμεις στη Δημοκρατία της Μακεδονίας δεν μπορεί να το κάνει. Να σε τι περιπέτειες μπήκαν τα ευρωπαϊκά παχύδερμα που νόμιζαν ως τώρα ότι έχουν να κάνουν με έναν Σημίτη τάχα επιστήθιο φίλο τους. Από τότε όλοι οι αξιωματούχοι της Ε.Ε. και του NATO τρέχουν να πείσουν την Ελλάδα να αποδεχτεί ένα συμβιβασμό χωρίς να ανατραπεί το κείμενο της Άγκυρας γιατί τότε θα προβάλει αντιρρήσεις η Τουρκία. Στις 18 Απρίλη βρέθηκαν στην Αθήνα ο γενικός γραμματέας του NATO Ρόμπερτσον και ο ύπατος εκπρόσωπος της Ε.Ε. για την Κοινή Ευρωπαϊκή Πολιτική Άμυνα και Ασφάλειας Σολάνα που συναντήθηκαν με τους Σημίτη, Γ. Παπανδρέου και Παπαντωνίου. Στο μόνο σημείο που λέγεται ότι συμφώνησαν με την ελληνική θέση ήταν ότι το κείμενο της Άγκυρας δεν αποτελεί ελληνοτουρκική διαφορά αλλά πρόβλημα μεταξύ NATO και ΕΕ. Όμως αν δεν υπήρχε ελληνοτουρκική αντίθεση τι πρόβλημα θα υπήρχε μεταξύ NATO και ΕΕ; Αν όντως συμφώνησαν οι Ρόμπερτσον και Σολάνα με το Σημίτη στο σημείο αυτό θα αποτελούσε μια ακόμα υποχώρηση από εκείνες που συνηθίζουν οι δυτικοί για να καλμάρουν το, όπως νομίζουν, κακομαθημένο παιδί τους. Οι προεργασίες για την δημιουργία μιας Κοινής Ευρωπαϊκής Πολιτικής Άμυνας και Ασφάλειας (ΚΕΠΑΑ) ξεκίνησαν στα μέσα του 1999.

ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΟ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟ ΡΗΓΜΑ

Η Ελλάδα βρέθηκε από την αρχή στην πρώτη γραμμή των διεργα-

σιών υπέρ της δημιουργίας του Ευρωστρατού. Ήταν περίπου την ίδια εποχή που εγκαινιάστηκε η νέα "ελληνοτουρκική φιλία" με τον Γ. Παπανδρέου στο υπουργείο Εξωτερικών. Η επιμονή της κυβέρνησης Σημίτη να συμμετάσχει η Ελλάδα στον ευρωστρατό της έδινε αποφασιστικό ρόλο μια που βρέθηκε μέσα στο κέντρο των αποφάσεων και καθόριζε τις εξελίξεις. Αυτή τη μαχητική υποστήριξη του ευρωστρατού την εξηγούσαν τα λόγια που επαναλάμβανε συχνά ο τότε υπουργός Άμυνας Τσοχατζόπουλος: "για τα εθνικά μας θέματα η Ευρώπη θα είναι πιο αποτελεσματική από το NATO, αφού σε αυτήν δεν είναι ακόμη μέλος η Τουρκία".

Όμως η γενικότερη αντίληψη των ρωσόφιλων ήταν να γίνει ο ευρωστρατός ένας αντίπαλος του NATO, δηλαδή βρισκόταν μέσα στη γενική στρατηγική του Κρεμλίνου να δημιουργηθεί το περιβόητο ευρωατλαντικό ρήγμα. Το Βήμα στις 10/12/2000 εξηγούσε την θέση της Ελλάδας: "Η Αθήνα στηρίζει την άποψη ότι το NATO έτσι όπως λειτουργεί σήμερα, ακόμη και με τη νέα δομή που ακολούθησε μετά τη διάλυση του Συμφώνου της Βαρσοβίας, δεν μπορεί "να ανταποκριθεί στα δεδομένα της νέας εποχής". Και αυτό γιατί "σήμερα δεν υπάρχει εχθρός έναντι του οποίου έχει την υποχρέωση να υπερασπιστεί τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τις χώρες της Δυτικής Ευρώπης όπως επί δεκαετίες ονομάζονταν".

Η παραπάνω αντίληψη είναι ακριβώς η θέση της Ρωσίας. Είναι χαρακτηριστικό ένα επεισόδιο που αναφέρει πάλι το Βήμα της ίδιας ημέρας: "Ο κ. Α. Τσοχατζόπουλος δεν πίστευε στα μάτια του διαβάζοντας ένα έγγραφο που του έδωσε ο Μόνιμος Αντιπρόσωπος της χώρας μας στο NATO κ. Κασκαρέλης μόλις το δικινητήριο Εμπράρ προσγειώθηκε στο αεροδρόμιο των Βρυξελλών για τη Σύνοδο των υπουργών Άμυνας της Συμμαχίας, πιο γνωστή ως DPC. Τόσο ο αμερικανός υπουργός κ. Κοέν όσο και ο ρώσος ομόλογός του κ. Σεργκέγεφ ζητούσαν συνάντηση μαζί του: "Μα γίναμε ξαφνικά υπερδύναμη και θέλουν όλοι αυτοί να με συναντήσουν;" ρώτησε χαμογελώντας τον διπλωματικό του σύμβουλο κ. Ν. Δημάδη που τον συνόδευε. Διότι είναι γεγονός ότι από τότε που η χώρα μας μετέχει στο NATO ποτέ οι υπουργοί Άμυνας των ΗΠΑ και της Ρωσίας δεν είχαν ζητήσει να κλείσουν ραντεβού με έλληνα υπουργό. Συνήθως ο έλληνας υπουργός ζητούσε μετά μανίας να κλείσει ραντεβού μαζί τους και τον δέχονταν μόνο για λίγα λεπτά. Τι συνέβη λοιπόν και ξαφνικά οι δύο μεγάλες δυνάμεις ήθελαν οπωσδήποτε συνάντηση με τον κ. Α. Τσοχατζόπουλο;

Το μυστήριο λύθηκε λίγες ώρες αργότερα στο περιθώριο της DPC. Και οι δύο -περισσότερο ο Ρώσος- ήθελαν, για διαφορετικούς λόγους ο καθένας, να συζητήσουν με τον έλληνα υπουργό το θέμα του περιφνημίου Ευρωστρατού. Για τον κ. Κοέν ήταν εξάλλου η τελευταία Σύνοδος υπουργών Άμυνας της πολιτικής του καριέρας και επιζητούσε

να πείσει τον κ. Τσοχατζόπουλο ότι "Ευρωστρατός χωρίς NATO δεν μπορεί να υπάρξει". Και με την ευκαιρία πίεσε για τελευταία φορά ώστε να προτιμηθούν τα... αμερικανικά όπλα για το ελληνικό εξοπλιστικό πρόγραμμα. Ο κ. Σεργκέγεφ επεδίωκε να πείσει τον έλληνα υπουργό ακριβώς για το αντίθετο: "Ευρωστρατός μπορεί να υπάρξει και χωρίς το NATO ή να λειτουργεί παράλληλα με τη Συμμαχία". Θέση η οποία βρισκόταν πιο κοντά στην πάγια ελληνική, αφού στη Σύνοδο των υπουργών ο κ. Τσοχατζόπουλος είπε σαφέστατα ότι "η Ευρώπη μπορεί να μεριμνήσει μόνη της για τη δική της ασφάλεια, σε συνεργασία όμως με το NATO".

Κάτω απ' αυτό το πρίσμα, και παραμερίζοντας οποιοδήποτε οικονομικό κόστος, ο Σημίτης πέτυχε να συμμετέχει στον ευρωστρατό με δυνάμεις και η Κύπρος και το κυριότερο να μη συμμετέχει η Τουρκία στη λήψη αποφάσεων για τις στρατιωτικές επιχειρήσεις αυτού του στρατού. "Οι υπό ένταξη στην ΕΕ χώρες, που είναι ωστόσο μέλη του NATO (όπως η Τουρκία, η Νορβηγία, η Ουγγαρία, η Πολωνία και η Τσεχία), θα διαθέτουν δυνάμεις για τον Ευρωστρατό, δεν θα μπορούν όμως να μετέχουν στα κέντρα αποφάσεων. Επιπλέον με το καθεστώς αυτό, που στήριξε ενθέρμως η Αθήνα, και οι υπόλοιπες υπό ένταξη χώρες που δεν είναι μέλη του NATO, όπως η Κύπρος, μπορούν να μετέχουν στον Ευρωστρατό, γεγονός που σημαίνει ότι η Τουρκία και η Κύπρος μπορούν να συνεργάζονται τώρα και σε στρατιωτικές επιχειρήσεις" (στο ίδιο) Δηλ. οι χώρες προς ένταξη θα παρείχαν δυνάμεις, θα πλήρωναν αλλά θα εκτελούσαν τις αποφάσεις άλλων. Πρακτικά αυτό σήμαινε ότι η Τουρκία μετατρέποταν σε εκτελεστικό όργανο της Ελλάδας τόσο στο Αιγαίο όσο και στην Κύπρο χωρίς να λυθεί καμιά από τις ουσιαστικές διαφορές μεταξύ των δύο χωρών. Η Τουρκία αντέδρασε, χωρίς στην αρχή να εισακουστεί από τους Ευρωπαίους. Έτσι χρησιμοποίησε την θέση της σαν μέλος του NATO για να μπλοκάρει την πρόσβαση του ευρωστρατού στα επιχειρησιακά μέσα του NATO που δίχως αυτά θα ήταν αδύνατο να λειτουργήσει. Για να αρθεί το αδιέξοδο η Αγγλία καταθέτει το Δεκέμβριο του 2000 στο πλαίσιο του NATO ένα συμβιβαστικό σχέδιο το οποίο δίνει "στις τρίτες χώρες (όπως η Τουρκία) δικαίωμα συμμετοχής (μέσω διαβουλεύσεων) όχι μόνο στο επιχειρησιακό σκέλος μιας (στρατιωτικής) δράσης της ΕΕ (EU led operations), όπως ορίζει η Νίκαια, αλλά και στη φάση της προετοιμασίας και του σχεδιασμού (planning and preparation phase), δίνοντας έτσι ουσιαστικά στην Τουρκία δικαίωμα συμμετοχής στη λήψη των αποφάσεων. Πέραν αυτού, η φόρμουλα ορίζει ότι οι εν λόγω ρυθμίσεις αφορούν τον "σχεδιασμό μιας άσκησης ή μιας επιχείρησης σε περιοχή που βρίσκεται σε γεωγραφική εγγύτητα (sic) με το έδαφος μιας χώρας-μη μέλους της Ένωσης που ανήκει στο NATO", "φωτογραφίζοντας" έτσι την περιοχή του Αιγαίου και την Κύπρο"

(Βήμα, 9/12/01). Το σχέδιο απορρίπτεται από την Τουρκία που αντιπροτείνει μια δική της φόρμουλα η οποία απορρίπτεται από την Αγγλία. Η τελευταία προτείνει ένα νέο σχέδιο που επίσης δεν δέχεται η Τουρκία.

Η Ελλάδα στην ίδια περίοδο δηλώνει ότι δεν αποδέχεται κατ' ανάγκη τα αγγλικά σχέδια επειδή τα απορρίπτει η Τουρκία και κινείται για να εξασφαλίσει την υποστήριξη των Ευρωπαίων πως το ζήτημα θα λυθεί μέσα στα πλαίσια της Ευρ. Ένωσης όπως ορίζει η συνθήκη της Νίκαιας. Και φροντίζει ώστε η πίεση να ασκηθεί αποκλειστικά πάνω στην Τουρκία. Οι αρνήσεις της τελευταίας ωστόσο δεν βιάζουν τους Σημίτη - Γ. Παπανδρέου στο να εκτεθούν περισσότερο. Στο μεταξύ μεσολαβούν οι αμερικάνικες εκλογές όπου αναλαμβάνουν την ηγεσία οι ρεπουμπλικάνοι του Μπους. Αμέσως μετά ξεκινούν τριμερείς επαφές Αγγλίας - ΗΠΑ - Τουρκίας για να βρεθεί λύση. Τον Μάη του 2001 στη σύνοδο υπουργών εξωτερικών του NATO στη Βουδαπέστη ο Γ. Παπανδρέου μπλοκάρει την εισαγωγή του θέματος στα πλαίσια του NATO. Οι τριμερείς επαφές συνεχίζονται και η Τουρκία αποδέχεται στο τέλος το περίφημο κείμενο της Άγκυρας, δηλ. το σχέδιο που αναφέραμε στην αρχή. Η διαφορά του, σημαντική, με τα προηγούμενα βρίσκεται στο σημείο εκείνο που αναφέρεται σε "ομόφωνη απόφαση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου" προτού γίνουν οι διαβουλεύσεις με την "τρίτη χώρα", δίνοντας έτσι δικαίωμα βέτο στην ελληνική πλευρά".

ΟΙ ΡΥΘΜΙΣΕΙΣ AD HOC ΚΑΙ Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΟΜΗΡΙΑ

Από τότε και μέχρι σήμερα οι Σημίτης-Παπανδρέου αρνούνται κατηγορηματικά να γίνει συζήτηση γι' αυτό το ζήτημα στο πλαίσιο του NATO, δηλ. με συμμετοχή και ηγεμονία των ΗΠΑ, και το παραπέμπουν για συζήτηση στα πλαίσια της Ευρώπης που διαθέτουν δύναμη και φυσικά βέτο.

Όμως ένα βέτο θα τους εκθέσει στα μάτια της Δύσης σαν υπονομευτές του ευρωστρατού. Επιστρατεύουν, λοιπόν, όχι την ελληνοτουρκική αντίθεση αλλά την ευρωπαϊκή αυτονομία και παριστάνουν τους μόνους γνήσιους ευρωπαίους που κόπτονται για την ανεξαρτησία της Ευρώπης. Επειδή όμως αυτό το παραμύθι δεν γίνεται και τόσο πιστευτό γιατί στην πράξη εμποδίζει σ' αλήθεια να υπάρξει για πρώτη φορά μια κοινή ευρωπαϊκή πολιτικά άμυνας, επικαλούνται την πίεση της αντιπολίτευσης στην Ελλάδα. Το γεγονός όμως ότι υπάρχει τετρακομματική συμφωνία απ' την αρχή στο ζήτημα του ευρωστρατού δεν αφήνει περιθώρια για παρερμηνείες. Ο στόχος όλων αυτών τώρα είναι να αναβάλλουν συνεχώς την συζήτηση του θέματος και να πετύχουν μια ρύθμιση ad hoc.

Δηλαδή για απόφαση κατά περίπτωση. Αυτό σημαίνει ότι κάθε φο-

Ο ΕΙΣΟΔΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΣΤΟ ΝΑΤΟ: ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΑΠΕΙΛΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Η δημοκρατική φορεσιά, την οποία ο ρώσικος σοσιαλισμολογισμός από την εποχή της περεστρόικα κιάλας χρησιμοποιεί για να κρύψει την ασχήμια του από τους λαούς, του επιτρέπει καταρχάς να κερδίζει τη συμπάθεια του αντίπαλου δυτικού στρατοπέδου και στη συνέχεια να εισχωρεί σ' αυτό με σκοπό να το αποπλίζει πολιτικά. Τελευταία, αναπτύσσοντας παραπέρα την ταχτική αυτή η ρωσική υπερδύναμη πέτυχε να γίνει δεκτή από την κοντόθωρη ιμπεριαλιστική Δύση ως συνρυθμιστής των αμυντικών της υποθέσεων, μια εξέλιξη ιδιαίτερα επικίνδυνη για την ειρήνη και την παγκόσμια ασφάλεια.

Κατά τη σύνοδο των υπουργών εξωτερικών στο Ρέικιαβικ, 14 Μάη, συμφωνήθηκε λοιπόν η αναγόρευση της Ρωσίας ως ισότιμου μέλους του Συμβουλίου Συνεργασίας NATO – Ρωσίας το οποίο αναμένεται να εγκαινιαστεί στις 28 Μάη και το οποίο θα αποτελείται από τις 19 νατοϊκές χώρες και τη Ρωσία. Το συμβούλιο των είκοσι συστάθηκε στη θέση του προηγούμενου 19+1 που δεν είχε σημαντικές αρμοδιότητες. Έτσι, το Κρεμλίνο θα είναι σε θέση, από κοινού με τα υπόλοιπα 19 συμβαλλόμενα μέρη και **επί ίσοις όροις**, να “καθορίζει κοινή πολιτική σε θέματα αντιτρομοκρατίας, ελέγχου της διάδοσης των όπλων μαζικής καταστροφής, καθώς και σε ζητήματα σχετικά με πυραυλική άμυνα, ειρηνευτικές αποστολές, διαχείριση κρίσεων, πολιτική άμυνα και στρατιωτική συνεργασία” (Ελευθεροτυπία, 15-5). Η Ρωσία θα παίρνει μέρος σε όλες τις συνεδριάσεις του οργάνου με δικαίωμα “διαφοράς γνώμης”, δηλαδή περιορισμένου βέτο. Σε μια τέτοια περίπτωση, οι αποφάσεις προφανώς θα τρενάρονται μέχρις ότου βρεθεί λύση που θα ικανοποιεί και τη Μόσχα. Η συμφωνία δε θα μπορούσε να επιτευχθεί εάν οι αστικές τάξεις της Δύσης διέβλεπαν τον κίνδυνο που αντιπροσωπεύει ο σοσιαλϊμπεριαλισμός για τις ίδιες. Η προβοκάτσια της 11 Σεπτεμβρίου δημιούργησε στα κεφάλια τους το μύθο ενός

αόρατου τριτοκοσμικού τρομοκράτη που μπορεί να εξοντωθεί μονάχα με τη βοήθεια της Ρωσίας. Το Νοέμβριο ο πιο θερμός, μαζί με τον Σρέντερ υπερασπιστής της συνεργασίας με τη Ρωσία Τόνι Μπλερ κάλεσε το βορειοατλαντικό σύμφωνο να την εναγκαλιστεί. Έτσι, βρέθηκε η τελευταία να διαχειρίζεται απερίσπαστη στρατιωτικά θέματα του NATO και να αντλεί ανοιχτά στρατιωτικά μυστικά.

Ταυτόχρονα, οι πρόεδροι ΗΠΑ-Ρωσίας κατέληξαν σε συμφωνία για τη μείωση των εν ενεργεία πυρηνικών κεφαλών σε 1600 για τις ΗΠΑ και 2400 για τη Ρωσία μέσα στην επόμενη δεκαετία. Πολλές από τις πεπαλαιωμένες αυτές κεφαλές δε θα καταστρέφονται αλλά θα αποθηκεύονται. Επιπλέον, αυτό δεν εμποδίζει τους ρώσους να αναπτύσσουν καινούργια εξελιγμένα όπλα. Διαβάζουμε στο Βήμα, 19-5: “Αν οι γιγάντιοι σοβιετικοί πυραυλοι της δεκαετίας του '70 θεωρούνταν ικανοί να μεταφέρουν ως και 12 πυρηνικές κεφαλές πολλαπλού προορισμού, δύο νέοι τύποι, κατά 40% μικρότερου βάρους εκείνων, μπορούν να μεταφέρουν 144 πυρηνικές κεφαλές σε αποστάσεις 600-750 χλμ., σύμφωνα με πληροφορίες του “Jane's”. Μάλιστα ένας παραπλήσιος τύπος μπορεί να εξαπολύει τις πυρηνικές κεφαλές τμηματικά, “να ενεργεί ως βομβαρδιστικό που σκορπίζει τις βόμβες του κατά μήκος της τροχιάς

του, σε μέγα βάθος”. Έναν άλλο τύπο κατευθυνόμενου πυραύλου, τον Igla-S, ανέφεραν τελευταία ρωσικές πηγές σημειώνοντας ότι πρόκειται για “όπλο το οποίο αχρηστεύει κάθε προηγούμενο αντιβαλλιστικό σύστημα”. Και στην αεροπορία οι Ρώσοι φαίνεται ότι έχουν να παρουσιάσουν πιο τελειοποιημένους τύπους καταδιωκτικών, νυκτερινής ενέργειας, καθώς και ελικοπτέρων μάχης παντός καιρού και ώρας, σύμφωνα με δημοσίευμα των “Financial Times”. Η εφημερίδα σημείωνε ότι τα ρωσικά εργαστήρια έχουν κάνει “φανταστικών διαστάσεων” προόδους στη χρήση λέιζερ ως πολεμικών μέσων”. Κυρίως όμως το Κρεμλίνο στοχεύει στον πυρηνικό αποπλισμό της Δύσης που θα της επιτρέψει να χρησιμοποιήσει την συντριπτική του υπεροχή σε έναν πόλεμο με συμβατικά όπλα στο ευρωπαϊκό έδαφος.

Οι φαιοκόκκινοι ισχυρίζονται πως με την υπογραφή των συμφωνιών δεν είναι η Ρωσία που εισχωρεί στη Δύση, αλλά η Δύση που εισχωρεί στη Ρωσία. Ισχυρίζονται δηλαδή πως σαν αντάλλαγμα για τη συμμετοχή τους στο συμβούλιο συνεργασίας οι ρώσοι συναινούν στην επέκταση του NATO προς ανατολάς. Πράγματι, οι χώρες του NATO προσανατολίζονται στην αποδοχή στους κόλπους των χωρών του πρώην σύμφωνου της Βαρσοβίας όπως είναι οι βαλτικές. Ο Ρόμπερτσον επισήμανε μάλιστα τις νέες σχέσεις που αναπτύσσει η συμμαχία με χώρες της Κ. Ασίας και του Καυκάσου. **Όμως, αυτές τις χώρες τις δέχονται τώρα στο NATO μέσα σε ένα πολιτικό πλαίσιο που υπηρετεί τα γεωπολιτικά συμφέροντα του Κρεμλίνου.** Δεν τις εντάσσουν δηλαδή στις δομές του για να τις προστατεύσουν απέναντι στα ρω-

σικά τανκς αλλά για να χτυπήσουν τους εχθρούς της Ρωσίας παντού ακόμα και μέσα στις ίδιες, δηλαδή τελικά για να τις αδυνατίσουν απέναντι στον κύριο εχθρό τους. Μαζί λοιπόν θα χτυπάνε τους Παστούν στο Αφγανιστάν, την τσετσενική αντίσταση, τους εθνικιστές του Ιράκ και άλλους στόχους που βρίσκονται στις προτεραιότητες του σοσιαλϊμπεριαλισμού. Η Δύση είναι τόσο αποκτηνομένη ηθικά και πολιτικά που ο Μπους σκοπεύει να επισκεφτεί τη Μόσχα για να προτείνει στενότερη αμυντική συνεργασία και να μοιραστεί μαζί της μέρος της αμερικανικής τεχνολογίας (Ελευθεροτυπία, 18-5). Σ' αυτές τις κινήσεις συμβάλει αποφασιστικά η ακόμα πιο ελεεινή στάση της Ευρώπης που φτάνει ως τη σχετική ανεξαρτητοποίηση από τις ΗΠΑ όχι επειδή οι ΗΠΑ προσεγγίζουν τη Ρωσία αλλά επειδή δεν την προσεγγίζουν όσο έντονα και γρήγορα πρέπει. Οι ΗΠΑ φοβούνται το ενδεχόμενο μιας πρόωρης ευρωρωσικής προσέγγισης και σπεύδουν οι ίδιες ταχύτερα. Έτσι ο εισοδισμός των ρώσων στο NATO συνεχίζεται ακάθεκτος. Ότι το NATO χάνει με αυτό τον τρόπο κάθε πραγματικό λόγο ύπαρξης το καταλαβαίνουν βέβαια καλύτερα από τον κάθε άλλον οι ίδιοι οι Ρώσοι που δεν διστάζουν να το λένε. Ο έγκυρος πολιτικός τους σχολιαστής Βιατσσεσλάβ Νικόνοφ το έθεσε πολύ εύστοχα λέγοντας ότι “δίνουμε αδικαιολόγητη προτεραιότητα στη συνεργασία μ' ένα νεκρό πολιτικό οργανισμό” (Ελευθεροτυπία, 16-5). Τόσο νεκρό ώστε ενώ το NATO καλωσορίζει τη νεοτσαρική υπερδύναμη και ο Μπους της προσφέρει τα κλειδιά του οπλοστασίου του, οι Ρώσοι ιδρύουν νέο στρατιωτικό οργανισμό. Το Συμβούλιο Συλλο-

γικής Ασφάλειας, το πρόπλασμα ενός νέου Συμφώνου της Βαρσοβίας συστάθηκε στη Μόσχα στις 14-5, την ίδια μέρα με τη σύσκεψη του Ρέικιαβικ. Απαρτίζεται εκτός από τον πυρηνικό γίγαντα και από την Αρμενία, τη Λευκορωσία, το Καζακστάν, τη Κιργιζία και το Τατζικιστάν και στοχεύει στη δημιουργία ενός περιφερειακού αμυντικού οργανισμού με μακρύτερο στόχο τη σύσταση διεθνούς οργανισμού ασφαλείας. “Συμφώνησαν (...) να πολύν μεταξύ τους όπλα σε ειδικές προνομιακές τιμές, καθώς και στη συνεργασία στον τομέα της εκπαίδευσης στρατιωτικού προσωπικού”. Ο διχτάτορας της Λευκορωσίας Λουκασένκο πρότεινε να δημιουργηθεί ένας οργανισμός που θα ανταγωνίζεται το NATO, στη θέση του παλιού Συμφώνου της Βαρσοβίας. “Θα είναι ένας ισχυρός πολιτικο-στρατιωτικός οργανισμός, ένα πανίσχυρο κέντρο ισχύος στο μετα-σοβιετικό χώρο”. Ο Πούτιν πρόσθεσε ότι οργανισμός είναι έτοιμος να συνεργαστεί με το NATO ή την Ομάδα της Σαγκάης στα πλαίσια ενός νέου συστήματος παγκόσμιας ασφαλείας.

Αυτή είναι λοιπόν η διπλωματία της KGB: Και μέσα στο NATO και ένα Σύμφωνο της Βαρσοβίας ενάντια σ' αυτό. Στη δυτική ιμπεριαλιστική παρακμή αυτό φαίνεται σαν ολότελα φυσιολογικό. Αλλά η πραγματικότητα δεν θα χαθεί ποτέ από τα μάτια των λαών και των χωρών του τρίτου κόσμου που οι δυτικοί τους πουλάνε στο Κρεμλίνο για να σώσουν το δικό τους τομάρι. Οι Τσετσένοι, οι Αφγανοί, οι λαοί της κεντρικής Ασίας θα συνεχίσουν τον αγώνα τους ενάντια στους νέους Χίτλερ. Μόνο που για μια μεγάλη περίοδο θα έχουν να αντιμετωπίσουν ταυτόχρονα και τους Νταλαντιέ.

Έβαλαν το λύκο να φυλάει τα πρόβατα

(επί του πιεστηρίου)

Εγκαινιάστηκε στη Ρώμη σήμερα στις 28 του Μάη το νέο Κοινό Συμβούλιο NATO-Ρωσίας σε εφαρμογή της συμφωνίας του Ρέικιαβικ που σχολιάζουμε παραπάνω.

Η λέξη κλειδί της Διακήρυξης είναι η λέξη “συναίνεση” και επαναλαμβάνεται διαρκώς στο προοίμιο. Αναφέρεται συγκεκριμένα: “Το Συμβούλιο NATO-Ρωσίας θα αποτελεί ένα μηχανισμό διαβούλευσης, **εγκαθίδρυσης συναίνεσης, συνεργασίας, κοινής απόφασης και κοινής δράσης σε μια ολόκληρη γκάμα ζητημάτων ασφαλείας**”, και παρακάτω πάλι: “Το νέο Συμβούλιο θα εφαρμόσει την **αρχή της συναίνεσης**”.

Η αρχή της συναίνεσης, που σημαίνει η υποχρεωτική συμφωνία της Ρωσίας για να ισχύει μια απόφαση, θα αφορά λοιπόν τα ζητήματα ασφαλείας που κατονομάζονται παρακάτω, δηλαδή την τρομοκρατία, τη διαχείριση κρίσεων, τη μη διάδοση των όπλων μαζικής καταστροφής, τον έλεγχο των εξοπλισμών, τα μέτρα εμπιστοσύνης, την άμυνα με τους πυραύλους μικρού και μεσαίου βεληνεκούς, την αναζήτηση και διάσωση στη θάλασσα, τη συνεργασία ανάμεσα σε στρατιωτικούς και την πολιτική προστασία σε καταστάσεις ανάγκης. Με λίγα λόγια από δω και μπρος σε κάθε μείζον στρατιωτικό αμυντικό ζήτημα στον κόσμο, σε κάθε ένοπλη σύγκρουση, σε κά-

θε κρίση και, πάνω απ' όλα, σε κάθε χτύπημα τρομοκρατών θα ισχύει το ρώσικο βέτο. Τα μόνα δύο πράγματα που κράτησε το NATO για τον εαυτό του είναι ότι η Ρωσία δεν θα συμμετέχει στο Μόνιμο Συμβούλιο του NATO, δηλαδή στο ηγετικό του όργανο και ότι η Ρωσία δεν θα ασκεί βέτο στη στρατιωτική δράση του NATO. Όμως όλοι ξέρουν ότι η πολιτική καθοδηγεί τα όπλα. Όταν λοιπόν κάποιος έχει βέτο στην πολιτική, έχει τελικά βέτο και στη χρήση των όπλων.

Οι καγκεμπίτες είναι κατενθουσιασμένοι, αν και δεν χάνουν την ευκαιρία να διαμαρτύρονται για τη διεύρυνση του NATO. Στην πραγματικότητα αφού είναι πια μέσα στο NATO και μάλιστα με βέτο, αυτή η διεύρυνση δεν τους ενοχλεί. Επίσης σε μια σειρά από τις χώρες που πάνε να μπουν στο NATO, η Ρωσία έχει ήδη εγκαταστήσει τους δικούς της ανθρώπους. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο ίδιος ο Πούτιν ζήτησε έμμεσα να μπει στο NATO η τέλεια διαβρωμένη και εξαρτημένη από τη Μόσχα Ουκρανία (Μοντ, 28 Μάη).

Το τι σημαίνει το νέο Κοινό Συμβούλιο φαίνεται από την πρώτη απόφαση που πήρε. Αυτή ταν να καλέσει σε αποκλιμάκωση της έντασης την Ινδία και το Πακιστάν. Πρόκειται για μια κούφια φράση που είχε μια ουσιαστική συνέπεια. Το ότι οι 19 ηγέτες αναγνώρισαν τον Πού-

τιν σαν ιδανικό μεσολαβητή στην κρίση, και του ζήτησαν να λειτουργήσει σαν εκπρόσωπός τους στην τριμερή συνάντηση Ινδίας-Πακιστάν-Ρωσίας που ο ίδιος είχε ήδη συγκαλέσει για την επόμενη εβδομάδα στην Άλμα Άτα του Καζακστάν. Γράφει συγκεκριμένα η Μοντ ότι “οι 19 υπόλοιποι ηγέτες συγκεντρωμένοι γύρω από το τραπέζι της *Practica di Mare* παρακάλεσαν τον κύριο Πούτιν να κάνει τους ηγέτες της Ινδίας και του Πακιστάν να κατανοήσουν τις επιπτώσεις από τη μεταξύ τους διένεξη για όλο τον κόσμο”.

Αυτό τα λέει όλα. Κυριολεκτικά “έβαλαν το λύκο να φυλάει τα πρόβατα”. Η παρακμή αποβλακώνει. Οι δυτικοί μονοπωλιστές, μέσα στην ιδεολογική τους αποσύνθεση και τα πολιτικά και οικονομικά τους αδιέξοδα αναθέτουν στο μεγαλύτερο τραμπούκο και προβοκάτορα όλων των εποχών να τιθασει τη ζώνη των θεελλών που λέγεται Τρίτος Κόσμος. Ούτε διανοούνται ότι η δουλειά του εντολοδόχου τους είναι να κατευθύνει αυτή τη θύελλα πάνω στα κεφάλια των εντολέων του. Γιατί τελικά εκείνοι που θα την πληρώσουν, πιο πολύ και από τις ΗΠΑ, πιο πολύ και από τον Τρίτο Κόσμο θα είναι οι Ευρωπαίοι.

BENEZOUÉLA

ΗΤΤΑ ΤΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΤΣΑΒΕΣ

Η αστική τάξη ανίκανη να ηγηθεί του λαϊκού αγώνα ενάντια στο σοσιαλφασισμό

Νωρίς το πρωί της 12 Απρίλη, ο ψευτοαριστερός δικτάτορας της Βενεζουέλας, Ούγκο Τσάβες, κάτω από τη πίεση του λαού και μερίδας του στρατού εγκατέλειψε το προεδρικό μέγαρο κατευθυνόμενος προς τη στρατιωτική βάση της Φορτ Τιούνα. Την επομένη βρισκόταν ξανά πίσω πατώντας πάνω σε δεκάδες πτώματα επαναστατημένου λαού. Τα ΜΜΕ στη χώρα μας ανήγγειλαν την ήττα του "αμερικανοκίνητου πραξικοπήματος" ενώ χαιρέτισαν την επαναφορά στη "δημοκρατία". Όπως σε όλα τα διεθνή ζητήματα, πρόκειται και εδώ για την τέλεια αντιστροφή της αλήθειας.

Ο αντισυνταγματάρχης Τσάβες εμφανίστηκε στο πολιτικό προσκήνιο της Βενεζουέλας το 1992, επικεφαλής ενός αποτυχημένου πραξικοπήματος ενάντια στον τότε πρόεδρο Πέρες. Για το λόγο αυτό κλείστηκε στη φυλακή και αφότου αμνηστεύτηκε κατέφυγε στην Κούβα του Κάστρο για να οργανώσει την επανάστασή του. Χάρη στις δημαγωγικές του ικανότητες κατάφερε τελικά να κερδίσει την εξουσία στις προεδρικές εκλογές του 1998. Ο Τσάβες πήρε την εξουσία ως "υπερασπιστής" των συμφερόντων των κατώτερων λαϊκών στρωμάτων και πολέμιος της ντόπιας μεγαλοαστικής τάξης. Στην πραγματικότητα, χρησιμοποίησε αυτή την ψευτο-ταξική δημαγωγία για να απλώσει τη φασιστική εξουσία του πάνω σε όλο τον πληθυσμό. Παρά την κοινοβουλευτική περιβολή ο Τσάβες ενίσχυσε τις εξουσίες του, επέμβηκε πραξικοπηματικά στη δικαιοσύνη, κινήθηκε την ελευθεροτυπία και δεν έκανε τίποτα για να βελτιώσει το βιοτικό επίπεδο του λαού. Στηριζόμενος σε κρατικοδίαιτες συμμορίες που λυμαίνονταν τον κρατικό προϋπολογισμό, εμπόδισε την ανάπτυξη της ντόπιας αστικής τάξης και προσπάθησε να διαφθείρει ένα κομμάτι μαζών έτσι ώστε να ενδιαφέρονται μόνο για τη ρεμούλα. Στην εξωτερική του πολιτική χρησιμοποίησε μια δεξιά τύπου αντιαμερικανική δημαγωγία. Διατήρησε πολύ στενές σχέσεις με αποτρόπαια δικτατορικά καθεστώτα. Ιδιαίτερα στενές υπήρξαν οι επαφές του με ανθρώπους του ρωσο-κινεζικού άξονα, όπως είναι ο ιρανός δικτάτορας Χαταμί, ο Καντάφι, ο σκοτεινός Σάντσεζ στο Περού, ο τρομοκράτης Κάρλος και φυσικά ο πολιτικός του δάσκαλος σοσιαλφασίστας Κάστρο. Η Βενεζουέλα μετατράπηκε σε τσιράκι του Κάστρο προμηθευόντάς τον πετρέλαιο με ευνοϊκούς όρους, την ίδια στιγμή που η τιμή του μαύρου χρυσού βρισκόταν στα ύψη.

Το Νοέμβριο του 2001, ο Τσάβες πέρασε στο κοινοβούλιο ένα σχέδιο "αγροτικής μεταρρύθμισης", προσπαθώντας να δώσει τη γη στις κρατικοδίαιτες συμμορίες του, το οποίο όμως προσέκρουσε πάνω στην αντίδραση των αγροτών. Ακολούθησαν βίαιες κινητοποιήσεις που ανάγκασαν τον πρόεδρο να μετριάσει την ψευτο-ταξική ρητορεία του. Αρκετοί κατώτεροι κρατικοί αξιωματούχοι άρχισαν να αντιδρούν ανοιχτά στην πολιτική

του. Στις 27 Φλεβάρη πραγματοποιήθηκε μεγαλειώδης αντικαθεστωτική διαδήλωση στην πρωτεύουσα Καρακάς η οποία όμως έληξε άδοξα με τη βοήθεια των πολυάριθμων παρασυρμένων από τη δημαγωγία του προέδρου φτωχών στρωμάτων. Ωστόσο, η αντιλαϊκή πολιτική Τσάβες όξυνε περισσότερο την πολιτική κρίση και οδήγησε σε ακόμα μεγαλύτερες ταραχές. Οι παραγωγικές δυνάμεις χτυπήθηκαν. Οι μισθοί κατακρατήθηκαν.

Ο Τσάβες προσπάθησε να υποτάξει τα συνδικάτα και την εκκλησία και να τρομοκρατήσει την αντιπολίτευση. Σε όλη τη διάρκεια της διακυβέρνησής του ήρθε σε σύγκρουση ταυτόχρονα με τη βιομηχανική αστική τάξη της χώρας και αναφερόμαστε εδώ κυρίως στην αστική τάξη της βιομηχανίας του πετρελαίου, και με το βιομηχανικό προλεταριάτο γενικά. Σημειώνουμε ότι η Βενεζουέλα θεωρείται η τέταρτη στον κόσμο πετρελαιοπαραγωγός χώρα. Ο Τσάβες βύθισε κατακόρυφα την παραγωγή πετρελαίου και μείωσε τις εξαγωγές με αποτέλεσμα την υπερβολική άνοδο της τιμής του. Στον ΟΠΕΚ προσπάθησε και πέτυχε σ' ένα βαθμό να περάσει μια τάχα αντι-ιμπεριαλιστική γραμμή ύψωσης των τιμών του πετρελαίου. Στην πραγματικότητα πρόκειται για μια αντιπαράθεση των χωρών που παράγουν πετρέλαιο μ' εκείνες που καταναλώνουν, είτε πρόκειται για αναπτυσσόμενες χώρες, είτε για υποανάπτυκτες. Το Σεπτέμβριο του 2000 κατόρθωσε να επιβάλει τη γραμμή του στον ΟΠΕΚ προκαλώντας διεθνή πετρελαιοκή κρίση. Η ισχύς του, μάλιστα, μέσα στον οργανισμό ήταν τέτοια ώστε έδωσε την ηγεσία του καρτέλ "Nigerian Rilwanu Lukman" στον υπουργό του ενέργειας Αλί Ρο-ντρίγκεζ (βλ. Μοντ, 14/15-4). Το αποκορύφωμα υπήρξε η πραξικοπηματική καθαίρεση της διοίκησης στην "Πετρόλεος ντε Βενεζουέλα", το πετρελαιοικό μονοπώλιο της χώρας που βρίσκεται σε κρατικά χέρια, και η αντικατάστασή της από ανθρώπους του προέδρου. Η πολιτική κρίση ήταν τέτοια που ο πρόεδρος μπορούσε πλέον να παραμείνει στην εξουσία μόνο με αυταρχικές μεθόδους.

Έτσι βρέθηκε μια πελώρια μάζα λαού, ιδιαίτερα του βιομηχανικού προλεταριάτου, μαζί με την αστική τάξη της Βενεζουέλας να πλήττονται από την αντιδημοκρα-

τική και αντεθνική πολιτική του προέδρου. Τότε ήταν που η γενική εργατική συνμοσπονδία (CTV) κήρυξε γενική απεργία (9-4) από κοινού με τις εργοδοτικές ενώσεις (Fedecamaras) όπου συμμετείχαν πάνω από 150 χιλιάδες πολίτες και διαδήλωναν βασικά ενάντια στην καθαίρεση της διοίκησης στην "Πετρόλεος ντε Βενεζουέλα", στην ουσία ενάντια στην αυθαιρεσία της κρατικής εξουσίας και υπέρ της ανάπτυξης. Η εθνοφρουρά του Τσάβες και ελεύθεροι σκοπευτές τοποθετημένοι στα γύρω από το προεδρικό μέγαρο κτίρια, έριξαν στο ψαχνό προκαλώντας το θάνατο τουλάχιστον 13 διαδηλωτών και τραυματίζοντας πάνω από 100, μεταξύ των οποίων και δύο δημοσιογράφους (11-4). Στους νεκρούς συγκαταλέγεται μεταξύ άλλων ο φωτογράφος του περιοδικού "2001", Χόρχε Τορτόζα. Για να μη διαρρεύσουν οι σφαγές, ο Τσάβες έσπευσε να απαγορεύσει τη λειτουργία πέντε ιδιωτικών τηλεοπτικών δικτύων με την κατηγορία ότι συμμετείχαν σε "σχέδιο συννομωσίας" ενάντια στο καθεστώς. Ο Βίκτορ Φερέρες, πρόεδρος του καναλιού Βενεβιζιόν, που συμμετείχε στη διαδήλωση μίλησε για "νέα πράξη καταπάτησης του δικαιώματος στην ενημέρωση" (Μοντ, 13-4).

Μετά τις σφαγές, ο πρόεδρος της συνμοσπονδίας εργαζομένων Κάρλος Ορτέγα αποκάλυψε τον Ούγκο Τσάβες "δολοφόνο" και έκανε έκκληση στο στρατό "να σώσει τη Δημοκρατία και να ενεργήσει μια για πάντα για να πετύχει την καθαίρεση, τη φυγή ή την κράτηση του Τσάβες" (στο ίδιο). Στο μεταξύ, αρκετοί αξιωματικοί του στρατού, οι οποίοι διαφωνούσαν με τους προσανατολισμούς του προέδρου (για παράδειγμα με την υποστήριξη στο ψευτοαριστερό ναρκω-αντάρτικο της Κολομβίας), πήραν το μέρος των διαδηλωτών. Η γενική απεργία είχε πλέον μετατραπεί σε ανοιχτή εξέγερση καθοδηγούμενη πάντως από τη βιομηχανική αστική τάξη. Στις 12-4 ο Τσάβες παραιτήθηκε υποσχόμενος την ύστατη ώρα αύξηση μισθών! Μια αντιπροσωπεία αξιωματικών στάλθηκε στο προεδρικό μέγαρο για να διαπραγματευτεί την αποχώρησή του ενώ όλο και περισσότεροι στρατιωτικοί και ναύαρχοι άρχισαν να παίρνουν αποστάσεις από τον πρόεδρο. Ο αρχηγός στρατού ξηράς, Εφραίν Βάσκες Βελάσκο, είπε: "Ζητούμε συγνώμη από το λαό της Βενεζουέλας για τα σημερινά γεγονότα. Κύριε πρόεδρε, ήμουν πιστός μέχρι το τέλος, αλλά οι σημερινό θάνατοι δεν μπορούν να γίνουν ανεκτοί" (Ελευθεροτυπία, 13-4). Παράλληλα, διεξήχθησαν συνομιλίες μεταξύ στρατού και πολιτικών φορέων, σύμφωνα με τον

Γκ. Λαμέδα, πρώην πρόεδρο του πετρελαιοικού μονοπωλίου, για την εγκαθίδρυση "μεταβατικού καθεστώτος που θα εγγυηθεί τη διακυβέρνηση και θα επαναφέρει τη συνταγματική τάξη". Ο Βελάσκο εξήγησε: "Διέταξα όλους τους διοικητές μου να παραμείνουν στα σώματά τους, δεν έγινε κανένα πραξικόπημα, ούτε καμιά ανυποταξία, πρόκειται για μια έκφραση αλληλεγγύης στο σύνολο του λαού της Βενεζουέλας" (Μοντ, 13-4).

Οι συμμορίες των ληστών και των δολοφόνων άφησαν την εξουσία στην αστική τάξη της χώρας. Αλλά ο νέος πρόεδρος, Πέδρο Καρμόνα, πρόεδρος της Ένωσης Βιομηχάνων, κατάργησε το σύνταγμα και διέλυσε τη βουλή, δεσμευόμενος να διεξάγει δημοκρατικές εκλογές μέσα σε διάστημα ενός χρόνου. Η κυβέρνηση του, στην οποία συμμετείχαν και στρατιωτικοί, ακύρωσε τις "οικονομικές μεταρρυθμίσεις" του Τσάβες. Ο διευθυντής καθαρισμού και διάθεσης των "Πετρόλεος ντε Βενεζουέλα" ανακοίνωσε ότι "πλέον δε θα παρέχουμε ούτε ένα βαρέλι πετρελαίου στην Κούβα" (14/15-4). Πρώτη η Κούβα καταδίκασε την αλλαγή.

Εκτός όμως από την Κούβα, καταδίκασαν την κυβέρνηση Καρμόνα και μερικές λατινοαμερικάνικες χώρες που ζήτησαν την επαναφορά των δημοκρατικών θεσμών. Πραγματικά η διάλυση της βουλής ήταν το μεγάλο λάθος αυτής της κυβέρνησης και απόδειξε ότι η αστική τάξη της χώρας δεν τόλμησε να εμπιστευτεί το λαό. Η διάλυση της βουλής διέσπασε βαθιά το αντι-Τσάβες μέτωπο. Πολλά δημοκρατικά ΜΜΕ διαχώρισαν τη θέση τους από το νέο πρόεδρο, όπως κι ένα τμήμα του στρατού που αρχικά τον υποστήριζε. Αξιοποιώντας αυτή τη διάσπαση οι πραγματικά σοσιαλφασιστικές δυνάμεις του Τσάβες μπόρεσαν να επιστρέψουν κινητοποιώντας κατάλληλα τον πολιτικό τους στρατό και τα πιστά σ' αυτές στρατιωτικά σώματα.

Έτσι, οι συμμορίες οπλισμένων πολιτών, οι περιβόητοι "Κύκλοι του Μπολιβάρ", και κυρίως οι αλεξιπτωτιστές του στρατού τον επανέφεραν στην εξουσία. Είκοσι τρία άτομα έχασαν τη ζωή τους και εκατοντάδες τραυματίστηκαν στις συγκρού-

σεις. Το βράδυ του Σαββάτου (13-4), η εθνοφρουρά του Τσάβες έλεγχε το προεδρικό μέγαρο ενώ πιστές στον ανατραπέντα δικτάτορα ένοπλες ομάδες ήδη έλεγχαν δύο τηλεοπτικούς σταθμούς της πρωτεύουσας και τη βασική αεροπορική βάση. Υψηλά ιστάμενοι αξιωματούχοι του περιβάλλοντός του διόρισαν τον αντιπρόεδρο Καμπέγιο ως προσωρινό πρόεδρο έως την άφιξη του Τσάβες λίγες ώρες αργότερα. Ο Π. Καρμόνα παραιτήθηκε και συνελήφθη. Οι παρακρατικές δυνάμεις ξέσπασαν σε ένα όργιο τρομοκρατίας ενάντια στον πληθυσμό. Αρκετές μέρες μετά το πραξικόπημα, η Ελευθεροτυπία έγραφε χαρακτηριστικά: "Παρά την ηρεμία, οι λεηλασίες συνεχίζονται χθες και οι δράστες (σσ. μέλη των παραστρατιωτικών του Τσάβες) δήλωναν ότι έτσι αντιδρούν στην αποτυχία του πραξικοπήματος" (16-4). Αφού στρογγυλοκάθισε στην καρέκλα του ο δικτάτορας δεν έχασε ευκαιρία να επιτεθεί αποφασιστικά στη δημοκρατική ενημέρωση. "Αυτό το πραξικόπημα", είπε, "δε θα γινόταν χωρίς τη βοήθεια των μέσων ενημέρωσης, ιδίως της τηλεόρασης (...). Αν τα μέσα ενημέρωσης και ιδίως η τηλεόραση θέλουν να συνεχίσουν να το ενθαρρύνουν και εμείς το αφήσουμε να συμβεί, αυτό θα προκαλέσει εμφύλιο πόλεμο" (Newsweek, 29-4) Υποσχέθηκε, τέλος, να διενεργήσει έρευνα για το ρόλο που τυχόν διαδραμάτισαν τα ΜΜΕ στη λαϊκή εξέγερση.

Έτσι άδοξα έληξε μια δημοκρατική εξέγερση σ' αυτή τη γωνιά της Λατινικής Αμερικής. Αποδείχτηκε έτσι για μια ακόμα φορά ότι ο σοσιαλφασισμός μπορεί να νικήσει μόνο από ένα βαθιά δημοκρατικό και λαϊκό επαναστατικό κίνημα. Η αστική τάξη ταλαντούμενη διαρκώς ανάμεσα στην ανεμπιστοσύνη της στο λαό που εκμεταλλεύεται και την αντιπάθειά της στους σοσιαλφασίστες, χάνει συνήθως την υποστήριξη του πρώτου και ύστερα υποκύπτει στους δεύτερους. Ο πραξικοπηματισμός του βιομήχανου Καρμόνα δεν είναι παρά προϊόν αυτής της μοιραίας ανεμπιστοσύνης στις μάζες και γι' αυτό χαντάκωσε την αληθινή αντι-Τσάβες εξέγερση.

...Ευρωστρατός

συνέχεια από τη σελ. 30

ρά που ο ευρωστρατός θα καλείται να αναλάβει μια αποστολή οι διαβουλεύσεις και οι αποφάσεις θα παίρνονται ξεχωριστά για κάθε αποστολή του. Πράγμα που σημαίνει ότι η Ευρ. Ένωση θα είναι όμηρος της Ελλάδας και σε διαρκή αντιπαράθεση με το ΝΑΤΟ αφού δεν θα υπάρχει μόνιμο πλαίσιο συμφωνίας. Μάλιστα από 1η Ιουλίου η Ελλάδα αναλαμβάνει την προεδρία στον τομέα της ευρωπαϊ-

κής άμυνας και ασφάλειας για ένα εξάμηνο (κανονικά για το πρώτο τρίμηνο ήταν η σειρά της Δανίας που δεν συμμετέχει σ' αυτό τον τομέα). Οι ευρωπαίοι θα δοκιμάσουν σύντομα καινούργιες εκπλήξεις και θα μετανιώσουν πικρά που έβαλαν μέσα τους την Ελλάδα, αυτό τον μικρό ρωσόφιλο ταραξία των Βαλκανίων που επεκτείνει τώρα αποφασιστικά τις επιχειρήσεις του στην καρδιά του αδύναμου ευρωπαϊκού οικοδομήματος.

